

ЕРАТРИЛЪР

ВИНС ФЛИН

Авторът на **КРАЙНИ МЕРКИ**

Добре дошъл, Винс, в съзвездието
на Том Кланси и Робърт Лъдълм

Ричард Марчинко, автор
на серията **СВИРЕПИЯ**

ВЛАСТ

Винс Флин

Власт

От съображения за сигурност някои факти относно плана на Белия дом и тактиката на Тайните служби са променени или пропуснати.

1.

Вашигтон

Ефирна мъгла се спускаше от мрачното небе, когато лимузината завиваше от улица Е. Бронираната кола се движеше бързо покрай стоманените заграждения. Когато зави по Уест Екзекютив Драйв, намали скоростта, за да изчака голямата черна врата да се отвори, и отново се понесе напред. Като разплиска няколко локви, най-сетне спря пред Западно-то крило на Белия дом.

Задната врата се отвори и от колата слезе доктор Айрини Кенеди. Тръгна към дългата бяла козирка, стигаща до бордюра, и спря пред входа да изчака шефа си. Томас Стансфийлд бавно слезе от лимузината и закопча сивото си яке.

Стансфийлд, на седемдесет години, беше легенда. Кариерата му бе започнала през Втората световна война, когато бе създадена Стратегическата служба, предшественикът на ЦРУ.

ЦРУ се беше променило много по време на неговото управление. Глобалната обстановка бе променена и те трябваше да отговорят на новите предизвикателства.

Стансфийлд вдигна очи към сивото небе. Няколко капки паднаха върху лицето му и среброкосият директор примигна. Мрачните мисли не го напускаха.

Кенеди мина през двойната врата, където на пост стояха двама униформени офицери от Тайните служби, и тръгна по дългия коридор. Кабинетът на президента беше на горния етаж, но те нямаше да се срещнат там.

Айрини Кенеди крачеше бързо, Стансфийлд я следваше.

По-надолу по коридора стоеше офицер от флота в идеално изглеждана черна униформа, изпънал ръце до тялото си.

– Добър вечер, доктор Кенеди. Генералите и президентът ви очакват.

– Благодаря, командир Хикс – отвърна Кенеди кратко.

Слязоха по няколко стъпала, завиха надясно и застанаха пред врата, над която беше поставена камера. На вратата имаше надпис: „Оперативна зала за извънредни ситуации“. Ключалката избръмча, Кенеди отвори вратата и влезе в залата. Стансфийлд я последва.

Президентът Хейс, облечен в смокинг, стоеше в другия край на залата и слушаше напрегнато двамата мъже, застанали пред него. Генерал Флъд, командващ Обединеното командване на въоръжените сили, беше висок метър и деветдесет и тежеше почти сто килограма. Дребният мъж до него беше генерал Кембъл, шеф на отдел „Специални операции“. Преди да заеме този пост, беше командвал прочутата 82-ра ескадрила и 18-а военновъздушна бригада.

Хейс, президент едва от пет месеца, поддържаше идеални работни отношения и с Пентагона, и с ЦРУ. Преди да бъде избран на тази длъжност, Робърт Ксавиер Хейс, демократ от Охайо, беше градил политическа кариера като конгресмен и сенатор. Спечели доверието на гласоподавателите с високия си морал. Предишната администрация беше разкъсвана от скандали и американците избраха човек, който нямаше да стане лесна мишена за медиите. Хейс имаше щастлив брак и три деца, които бяха успели да останат извън жълтите страници.

Кенеди остави куфарчето си на един стол.

– Можем ли да започваме? – попита напрегнато.

Хейс заобиколи масата и седна в коженото кресло с висока облегалка. Стените бяха облицовани с тъмно дърво, само един четириъгълник на стената зад президента беше бял. Мъжете се настаниха край масата. Кенеди раздаде папки с надпис „Строго секретно“ на всички.

– Можете да се запознаете със съдържанието, докато подготвя останалите материали. – Тя прибра няколко непокорни кестеняви кичура зад ушите си, порови в куфарчето, извади нужния диск и го постави в компютъра. След малко директорът на Отдела за борба с тероризма към ЦРУ беше готова да започне.

На екрана вдясно от Кенеди се появи карта на Персийския залив.

– Господин президент – започна тя, – преди четири дни влязохме във връзка с един от нашите в иранския град Бандар Абас. Той работеше по информация, че шейх Фара Харут може да е в града. – Кенеди натисна един клавиш и на екрана се появи изображение на мъж с дълга брада и чалма. – Фара Харут (снимката е от 1983 година) е лидер на ислямската групировка Хизбула и е във връзка с религиозните среди в Иран. – Кенеди се обърна към президента: – Може би сте забелязали, че името му се споменава в ежедневиия доклад на ЦРУ.

– Името ми е познато – кимна Хейс.

Кенеди отново натисна клавиш и на екрана се появи снимка на много по-млад, гладко избръснат привлекателен мъж.

– Това е Рафик Азис. Снимката е правена в края на седемдесетте,

когато Азис е учил за електронен инженер в Американския университет в Бейрут.

Президентът отново кимна.

– Този човек определено ми е познат...

– Но едва ли сте запознат с последните събития – каза Кенеди и посочи екрана. Снимките показваха останки от автобуси и гротескни кървави трупове. – Тези взривове се свързват с палестинската фундаменталистка групировка „Хамас“. Бомбените им атентати зачестиха. Целта е да се провалят мирните преговори в Близкия изток. Напоследък израелските власти са забелязали необичайна прецизност на атентатите и прилагане на тактика при терористичните актове. Ние смятаме, че това е дело на Рафик Азис. – Кенеди замълча. – Имаме информация, че Саддам Хюсеин е предложил финансова помощ на терористите.

Президентът смръщи вежди.

– Условието му е те да нападнат Съединените щати отвътре – завърши Кенеди.

– Откъде получихме тази информация? – попита рязко Хейс.

– Националната служба за сигурност прихвана няколко съобщения, които впоследствие проверихме и чрез някои от хората ни в чужбина – обясни Стансфийлд.

– Страхотно... – Хейс поклати глава. После се обърна към Кенеди: – Какво още?

– Преди два дни един от нашите хора ни информира, че има вероятност да е видял Харут, а тази вечер го потвърди.

Президентът скръсти ръце.

– Вашият човек сигурен ли е?

– Да, господин президент – отвърна твърдо Кенеди.

Хейс погледна разсеяно към картата на Иран.

– Предполагам, не ми прекъснахте вечерята, за да ми кажете само, че сте намерили този човек, нали? – рече нервно.

– Прав сте, господин президент. Чакахме такава възможност от дълго време. Ако не се възползваме сега, може и да нямаме друг шанс. – Тя млъкна. Искаше президентът да осмисли думите ѝ. След малко продължи: – Генерал Кембъл и аз изготвихме план за залавянето на Харут.

Отново превключи картината на екрана. Появи се карта на Персийския залив с половин дузина нови знаци. Тя кимна на генерал Кембъл.

– Господин президент – изправи се той, – Харут, както и Саддам, никога не остава на едно и също място за повече от четири или пет дни.

Това е първият случай от десет години насам, когато успяваме да разберем къде е. – Кембъл посочи картата: – Имаме два хеликоптера от Първи отряд за специални операции, които са напуснали Саудитска Арабия и са на път към „Индипендънс“ в Персийския залив. – Генералът посочи означеното на картата местоположение на самолетоносача. – А тук – той посочи друг знак на картата – се намира самолетоносачът „Хонолулу“. Както, предполагам, са ви осведомили, той вече не е в международни води. На около осем мили от брега е и чака заповед да разтовари.

Докато Кембъл говореше, президентът потъна в трескави мисли. Да пратиш американски войници в бой, не носеше слава. Тази вечер щяха да загинат хора, и то заради заповедите, които той щеше да издаде.

Робърт Хейс слушаше напрегнато генерал Кембъл. Знаеше, че трябва да вземе решение. Ако тази нощ не направеше нищо, един ден малодушието му щеше да струва живота на много хора. На тероризма трябва да се даде отпор.

Беше мечтал за този миг от години!

Персийски залив, 3.16 ч.

Град Бандар Абас спеше. Възрастен мъж в мръсна роба крачеше по прашната улица. Лицето му бе скрито под кафяв тюрбан. Краката му, обути в износени кожени сандали, се тътреха шумно. Откъм залива духаше силен вятър, небето беше покрито с тъмни облаци.

Мъжът си мърмореше под нос. Мич Рап, трийсет и една годишен, американец, не се беше къпал от седмица. Потъмнялата му от слънцето кожа беше покрита с дебел пласт мръсотия. Белите кичури (майсторски боядисани) из черната му брада и коса го правеха да изглежда поне два пъти по-възрастен.

До късно сутрин, понякога до ранните следобедни часове, американецът спеше в малък апартамент. През останалата част на деня кръстосваше улиците с кафява пазарска чанта в ръка и събираше празни консервени кутии и бутилки. Докато играеше ролята на клошар, ходеше прегърбен, с тежки стъпки. Очите му обаче бяха нашрек. Той се вглеждаше в хората, вслушваше се в разговорите, търсеше някакви следи. Преди два дни го беше открил. Мъжа, когото искаше да убие.

Преследването на този мъж го беше отвело в най-мръсните градове на Близкия изток, Северна Африка и Европа. Рап беше прострелян, намушкан, гонен. Всеки път целта му се изплъзваше. Преди шест месеца

през една дъждовна нощ в Париж Рап беше получил своя шанс, но се беше провалил. Един миг на съмнение и глупава нерешителност беше позволил на Рафик Азис да избяга. Мич Рап си беше обещал да не допусне това да се случи отново. Следващия път щеше да дръпне спусъка – без значение дали между него и целта му има невинни, или не.

Тази нощ Рап отново беше по следите му. Като наближи къщата, която беше открил преди няколко дни, заоглежда покрива и прозорците за часови, пропуснати при предишното му посещение. Мирисът на солен въздух, смесващ се с вонята от откритите помийни ями, изостряше сетивата му. Беше на вражеска територия и отиваше право в леговището на лъва. Улиците, които кръстосваше, принадлежаха на Хизбула. Тази къща бе убежище на терористите. Още в началото на кариерата си Рап беше научил, че врагът е най-уязвим у дома. Тази нощ той щеше да ги посети без покана.

Нагласи тюрбана си така, че не се виждаше нищо друго освен очите му. Зави зад ъгъла и продължи да куцука по улицата. Две къщи по-надолу край входа на сградата седеше мъж с автомат „Калашников“ в скута.

Рап продължаваше да мърмори на фарси. Искаше да привлече вниманието на часовия. Пазачът чу шума от стъпките му и насочи оръжието си към него. Като видя прегърбената фигура, си отдъхна и отпусна автомата в скута си. Безобидният луд скитник!

Когато се приближи до часовия, Рап отдръпна тюрбана от устата си и се ухили. Усмивката му показва изцапани с боя зъби. Едрият мъж му кимна и отново се облегна назад, като подпря глава на стената. Рап продължи по улицата. Взираше се в сенките зад прозорците, вслушваше се в шумовете зад вратите... После зави по тясна улица. На трийсетина метра по-надолу се скри в малка алея. Наподобяващият тунел пасаж беше широк метър и половина и в него цареше пълен мрак. Рап се притаи във втората ниша отляво и затвори очи. Остави чантата с празни бутилки на земята, стисна клепачи и се заслуша напрегнато.

Оперативна зала

Генерал Кембъл завърши представянето на предстоящата операция и застана до Кенеди. През последните двацет и четири часа те бяха работили непрестанно, за да подготвят всичко. Чакаха решението на президента. Хейс се обърна към директор Стансфийлд:

– Кой е човекът, дал информацията?

Стансфийлд остави папката с плана за мисията.

– Един от най-добрите ни сътрудници. Перфектно владее три чужди езика, разбира и няколко диалекта.

– Американец ли е?

– Да.

Президентът кимна и пристъпи към най-важния въпрос:

– Вместо да рискуваме да се провалим в опита да хванем Харут... – Той замълча, търсеше най-деликатния начин да изрази мисълта си. – Защо не накараме вашия човек да... – Обърна се към Кенеди: – Как се казва той?

– Кодовото му име е Железния.

– Защо не накараме Железния да... отстрани Харут? – Президентът Хейс огледа присъстващите. Даваше си сметка, че това, което току-що беше предложил, е противозаконно.

– Разгледахме и тази възможност, господин президент, но има и още един въпрос, който трябва да обсъдим. – Кенеди хвърли поглед към шефа си.

Стансфийлд седеше, подпрял брадичка.

– Току-що получихме информация – вдигна лице той, – непосредствено свързана с тази операция. Вчера с мен се свърза един от нашите контраразузнавачи от чужбина. Той ме информира, че Хамас подготвят терористична операция срещу Вашингтон. Къде и кога, все още не е ясно, но имаме източник, който може да я потвърди.

Хейс изруга едва чуто.

– Кой е източникът? – попита рязко.

– Преди няколко седмици нашите израелски приятели ми съобщиха за това за първи път, а тази сутрин същото потвърдиха и от британското разузнаване.

– Трябват ми подробности, директор Стансфийлд!

– По време на една от своите акции преди месец в Западния бряг израелците заловили един от командирите на Хамас. Докато го разпитвали, той на няколко пъти споменал за предстояща терористична акция тук, във Вашингтон. Израелците не успели да измъкнат повече, освен, че човекът, стоящ зад операцията, е Рафик Азис.

Президентът си спомни ужасяващите кадри с изгорелия автобус.

– Информацията – продължи Стансфийлд – от докладите на Националната служба за сигурност е, че Саддам е предложил да финансира всички терористични опити, насочени срещу Вашингтон.

Президентът се изправи рязко.

– Прекрасно, няма що! – викна. Но знаеше, че трябва да се овладее. От решението му зависеше много.

Айрини Кенеди слушаше напрегнато. Не можеше да не се притеснява за Мич Рап. Тя го бе взела в Управлението, свързваше ги това, че и двамата бяха минали през ада.

Кенеди беше прекарала повече от половината си живот в Близкия изток, докато местеха баща ѝ от едно посолство в друго. Като дете на човек от щатската администрация тя не намираше нищо необичайно в това, както и повечето от приятелите ѝ, които бяха преживели същото. Същност тя харесваше Близкия изток. До момента, когато кола-бомба се взриви край американското посолство в Бейрут и уби баща ѝ. През април 1983-та животът ѝ се бе променил из основи.

Омразата я беше довела в ЦРУ. Не ѝ отне много време, за да докаже като професионалист.

Работата ѝ с група „Орион“, най-секретното поделение в ЦРУ, оставаше дълбока тайна. Само шепа хора знаеха за съществуването на тази група. Така и трябваше да бъде. Групата беше основана от директор Стансфийлд в отговор на брутален терористичен акт – свалянето на полет 103 на Пан Ам над Локърби, Шотландия, през декември 1988-а. Тогава Айрини Кенеди получи картбланш да създаде секретно подразделение с една-единствена цел – откриване и елиминиране на терористи. Директор Стансфийлд беше казал: „Тук, във Вашингтон, е взето решение, че е крайно време да отговорим на огъня с огън.“ Кой бе взел това решение, Кенеди никога не бе питала. И не я интересуваше. Единственото, което знаеше, беше, че е съгласна с избраната стратегия и че ще направи всичко възможно, за да я осъществи. Но рискът беше голям. Ако на Хълма узнаеха за група „Орион“, най-напред щеше да хвъркне нейната глава.

Кенеди беше отишла в университета в Сиракюз, за да открие Мич Рап. Трийсет и пет студенти бяха загинали при самолетната катастрофа, сред тях – и приятелката на Мич. Кенеди му беше предложила възможност за отмъщение. Той прие. Десетилетие по-късно те го бяха превърнали в един от най-способните убийци.

Президентът Хейс реши, че е чул достатъчно. Знаеше, че ако не направи нищо, това ще струва живота на невинни граждани.

– Генерал Кембъл, какво смятате, че трябва да предприемем? – попита.

– Не мисля, че има възможност да останем бездейни, господин президент – отвърна веднага Кембъл.

– Доктор Кенеди, предполагам, и вие сте на мнение, че трябва да действаме? – продължи Хейс.

– Да, господин президент.

– Томас?

Стансфийлд остана безмълвен за секунда, после кимна. Накрая президентът се обърна към генерал Флъд:

– Джак, какво мислиш?

Генералът вдигна огромните си ръце и ги опря на масата.

– Мисля, че трябва да го хванем.

Хейс се загледа в картата на Иран на екрана. Рискът беше огромен.

– Имате моето позволение – рече той след кратко мълчание.

Стансфийлд плъзна два листа по масата. Единият беше за архивите на президента, а другият – за архивите на Стансфийлд. Хейс извади химикалка от джоба на самото си и подписа и двата документа. Те удостоверяваха разрешението му да бъде извършена „секретна операция съгласно законите“. От години този документ бе извор на спорове и конфликти в Белия дом.

– Кога смятате да уведомите висшите комитети? – попита президентът.

По закон председателите и членовете на Сенатската и Правителствената комисия по разузнаването трябваше да бъдат осведомени за мисията преди началото ѝ. Стансфийлд постави подписаното копие на документа в папка.

– За щастие – заговори той – споменатите от вас господа са заети тази вечер. Ще уведомя сътрудниците им, че искам да разговарям с тях след един час. Ако всичко мине по мед и масло, те няма да пристигнат в Ленгли, преди нашите хора да са си свършили работата.

– Добре. – Президентът се изправи. – Със съпругата ми ще бъдем в Кенеди Сентър. Откъде ще наблюдавате хода на мисията?

– От Ленгли.

– Дръжте ме в течение и... успех. – С тези думи президентът напусна залата.

2.

Ормузки проток, Персийски залив

Вятърът виеше. Облаците се носеха на север. Луната се показва за миг, после пак се скри. Заваля като из ведро. В подобна нощ не се излиза в открито море.

В основата на една двуметрова вълна се появи малка мачта. Като достигна три метра над повърхността на водата, мачтата заоглежда нощното небе. Боядисаният в тигрови ивици предмет беше антена, която засичаше радарните излъчвания. След секунда към тънката антена се присъедини още една. Втората оглеждаше хоризонта, като описваше пълен кръг. След това и двете мачти изчезнаха толкова бързо, колкото се бяха появили.

Под бурната морска повърхност скъпо оборудвано съоръжение се приближаваше към иранския бряг. Местонахождението на подводницата беше известно само на екипажа ѝ, а току-що тя се беше разделила и със смъртоносния си товар. Когато Подводница 688 пое курс към международни води, на повърхността на водата се показаха две глави, а малко по-късно ги последваха още три. Вълните се издигаха мощно около тях. Главите се събраха в кръг. Един от мъжете се опитваше да обърне голям черен чувал. Когато успя, издърпа висящата от него връв и малката самонадуваща се лодка започна да се пълни с въздух. Минута по-късно двама от мъжете прикачваха малък двигател към задната ѝ част, а трети прикрепяше резервоара. Бурното море подхвърляше лодката като перце.

Когато двигателят беше здраво захванат, последните двама мъже се прехвърлиха през борда. Лъскавите им черни костюми ги правеха невидими сред тъмната вода. Двигателят изръмжа и лодката се понесе по вълните.

Лейтенант Дан Харис не сваляше поглед от компаса на китката си. Джиписът, поставен на ръката му до компаса, използваше информацията от осемнайсет спътника, които обикаляха земята на двайсет хиляди километра над земната повърхност, и му даваше възможност да определи местонахождението си с точност до четири метра. Подводницата беше оставила Харис и хората му на трийсет метра от мястото, което той беше отбелязал предварително на картата.

Командир Харис, завършил Военноморската академия в Анаполис през 1981-ва, беше странна птица. Можеше да бъде и възпитан човек, и простак; и ядосан, и спокоен; и вгълбен, и безскрупулен. Накратко – такъв, какъвто го изискваше ситуацията. Кариерата му във военноморските сили го бе научила на това. Лейтенант Харис познаваше до болка бюрократичната машина и за разлика от своите връстници, които седяха зад бюра в Литъл Крик и Коронадо, той ръководеше сам операциите си.

Мощна вълна подхвърли лодката и върху брадясалите лица на мъжете се посипаха ледени пръски солена вода.

Петимата мургави воители, членове на елитната военноморска част „Тюлен – Група 6“, бяха специално подбрани от командир Харис за тази мисия. Бяха най-добрите специалисти по маскировка, владееха оръжията си до съвършенство, до един отговаряха на „променените стандарти за външния вид“ – дълги коси, бради...

И бяха най-малобройният отряд, който Дан Харис водеше в акция. Не трябваше да се допускат никакви грешки.

Бандар Абас, Иран

Огромна вълна се разби о брега. Мич Рап оправи тюрбана си и избърса солени капки от лицето си. Огледа се внимателно, за да се увери, че е сам. Насочи се на север по брега, към кея. След малко спря, наведе се, вдигна една консервена кутия и я пусна в чантата си. Продължаваше да върви прегърбен. Когато стигна до кея, се мушна отдолу и отново се огледа. Спря, където дървената част от конструкцията се опираше в циментовите основи. През следващите десет минути Рап провери всяка ниша под кея. Той беше избрал мястото на срещата и негово задължение беше да го подсигури.

Погледна часовника си. Вятърът свиреше в процепите между дъските. Всичко вървеше по план. Беше посветил почти десет години от живота си на този момент. Нямах да позволи нещо да се обърка.

Персийски залив

„Индипендънс“ напредваше бавно през бурното море. Самолетоносачът заедно с подкрепящата го група от дванайсет кораба и две подводници се намираще в северната част на залива от двамазет и три дни.

Предната нощ им бяха съобщили, че трябва да се насочат към югоизточната част на залива, към Ормузкия проток.

Само преди три часа, използвайки прикритието на нощта, на борда на кораба бяха кацнали два военни хеликоптера. И двата бяха боядисани в светлокафяво с по-тъмни кафяви ивици. Те бяха част от Първи отряд за специални операции. Това бяха военните, които се грижеха за безопасното влизане и изтегляне на американските командоси във и от вражеска територия. По-големият – „МН 53J Пейв Лоу“, струваше около четири милиона долара. Беше един от най-добре оборудваните в техническо отношение хеликоптери в света. Навигационната му система използваше едновременно двама отделни системи за позициониране, което позволяваше на изключителните пилоти от Първи отряд за специални операции да летят при лоши метеорологични условия или в непознати райони и да кацат на точно определеното място в точно определеното време. Именно тези подробности определяха провала или успеха на една мисия, с други думи – заставаха между живота и смъртта. Само изключителен пилот беше способен да овладее тази машина и във военновъздушните сили подбираха най-добрите.

Вторият хеликоптер, модел „MD 5300 Пейв Хоук“, беше оборудван с редуцирана версия на навигационната система на „Пейв Лоу“. По-малкият и по-подвижен вертолет щеше да осигурява огневата защита при мисията тази нощ. Екипажите преговаряха за пореден път планове за предстоящата операция. Нямаше място за грешки. Най-малката неточност можеше да струва човешки живот, а ако се случеше нещо непредвидено на вражеска територия, международният скандал не им мърдаше.

Иранското крайбрежие

Дан Харис вдигна бинокъла за нощно виждане и се опита да огледа мястото на срещата. Въпреки че бяха само на трийсетина метра от брега, не се виждаше почти нищо. Вълните подхвърляха лодката бясно и пред очите му се издигаше водна стена.

Командир Харис прибра уреда в непромокаемата раница и извади слушалката на радиостанцията от яката на костюма си.

– Железния? – надвика той вятъра и грохота на вълните. – Железния, тук Уиски Пет! Чуваш ли ме? Край.

Отговорът дойде след няколко секунди.

– Уиски Пет, тук Железния. Чувам ви ясно. Край.

Харис се обърна с гръб към вятъра.

– На позиция сме, Железен. Какво е положението с мястото на срещата?

– Обезопасено е.

– Разбрано. Ще ни видиш след пет минути. – Харис прибра слушалката на радиостанцията и се обърна към мъжете: – Тръгваме.

Бойците вдигнаха маските на водолазните си костюми. Харис даде знак и петимата скочиха във водата, сетне извадиха ножове и ги забиха в лодката. Сгъстеният въздух излезе със свистене. След десетина секунди тежестта на двигателя задърпа лодката към дъното.

Не виждаха целта си. Заплуваха в група, като не отделяха очи от компасите си. След няколко минути доближиха до кея откъм южната страна. Изчакаха поредната огромна вълна, която ги изхвърли на брега, и предпазливо се насочиха към циментовите колони.

Озовали се в прикритието на мрака под кея, петимата заеха отбранителна позиция. Десетмилиметровите автоматични пистолети „Хеклер и Кох“ със заглушители бяха измъкнати от непромокаемите раници. Двама се изтеглиха към северната част на кея, други двама останаха при южната. Дан Харис се отправи към средата.

Вълните се разбиваха шумно о брега. Харис огледа пространството между циментовите колони. Ревът на прибоя и воят на вятъра му пречеха да чува добре. Едва долови слабото изсвирване, последвано от второ, а после и от трето. На десетина метра от него иззад една от колоните се появи мъж, облечен в бяла роба, и му махна с ръка. Харис го взе на прицел.

Мич Рап се приближи бавно, като държеше ръцете си разперени.

– Дани – надвика рева на вълните той.

Харис се огледа, после се изправи на коляно.

– Радвам се да те видя, Мич – каза.

Рап беше един от малкото хора от разузнаването, на които Харис имаше доверие. Двамата бяха безрезервно предани на каузата, борбата срещу тероризма беше смисълът на живота им. А пък и Харис беше виждал Рап в действие...

– Нямаме време за губене.

Харис даде знак на хората си да го последват. Рап поведе петимата мъже към края на кея, където минаваше черен път. Докато се преобличаха, Мич стоеше на пост. Командосите скриха водолазните си костюми под роби и тюрбани, на краката си нахлузиха сандали.

Рап беше работил с тези хора и преди. Сега поздрави всеки тюлен поотделно. Вдясно стоеше Мик Ривърс – огромен мъж, който тежеше поне сто килограма и имаше телосложение на футболен защитник. До него бяха Тони Кларк и Джордан Ростийн. И двамата бяха средни на ръст. Бяха завършили курса за поставяне и обезвреждане на експлозиви в Академията и работеха заедно открай време. Последен в групата беше Чарли Уикър, известен като Новобранеца. Нямаше и седемдесет килограма, но способностите му бяха забележителни. Уикър можеше да се катери, да се крие и да стреля най-добре от всички в „Тюлен 6“ и „Делта“. Беше най-добрият снайперист сред тях и си беше спечелил уважението на всички. Войниците таяха страхопочитание към снайперистите, защото инстинктът им за самосъхранение им подсказваше, че не е много мъдро да се захващаш с някой, който може да те разстреля от километър.

Докато бяха на борда на „Хонолулу“, Харис и хората му бяха запознати с обстановката и с предстоящата мисия. Благодарение на информацията от Рап и на сателитните снимки на Бандар Абас командосите бяха подготвили и преговорили няколко пъти плана за действие още преди да напуснат подводниците.

– Има ли въпроси? – попита Рап. Всички поклатиха отрицателно глава. Рап кимна: – Добре. Дан, можем да започваме.

Харис отново извади слушалката на радиостанцията си.

– Браво Шест, тук Уиски Пет. Какво е положението? Край.

Няколко секунди се чуваше само статичен шум.

– Уиски Пет, говори Браво Шест. Готови сме да започваме. Край – беше отговорът.

– След колко време ще бъдете на мястото за изтегляне? Край.

– След трийсет и две минути. Повтарям, след трийсет и две минути.

– Ще започнете броенето по моя команда. Край.

– Разбрано.

Шестимата мъже свериха електронните си часовници.

– Три, две, едно, начало – тихо каза Харис в микрофона и натисна един бутон на часовника си. – Браво Шест, ще се видим след трийсет и две минути. Новобранец, ти водиш. Тръгвай.

Снайперистът се изправи, без да пророни и дума. След около две минути Тони и Джордан също напуснаха укритието си, а малко след това ги последваха Рап, Харис и Ривърс.

3.

Персийски залив

На палубата на самолетоносача „Индипендънс“ витлата на „Пейв Лоу“ и „Пейв Хоук“ започнаха бавно да се въртят. След минута перките вече набираха скорост. Хеликоптерите се подготвиха за излитане. Няколко души притичаха под въртящите се витла и магнаха жълтите ограничителни на колелата. В задната част на транспортния „Пейв Лоу“ членовете на екипажа провериха оръжията си. Хеликоптерът беше оборудван с две трийсет и девет милиметрови миникарточници отстрани, а в задната част на товарния отсек се виждаше още една. Двамата пилоти и останалите трима от екипажа имаха очила за нощно виждане, които бяха поставили върху шлемовете си. На десетина метра от тях, в по-малкия „Пейв Хоук“ провеждаха същите последни проверки. Двамата карточари бяха седнали от двете страни, а карточниците им стърчаха през отворите.

Пилотът на „Пейв Лоу“ даде сигнал за излитане и десет секунди покъсно хеликоптерът вече набираше височина над палубата на самолетоносача. Направи бърза маневра към единия борд и мигновено се понесе с носа надолу към вълните. Същата маневра извърши и „Пейв Хоук“, като след това зае стратегическа позиция зад големия транспортен хеликоптер. Ревящите машини се насочиха на изток към иранския бряг.

Бандар Абас, Иран

Завиха в тясна уличка. Вятърът вдигна кълба прах и ги запрати в лицата им, широките им дрехи се прилепиха към телата им. Рап наведе глава, за да се предпази от праха. Гъстите облаци скриваха луната. Тримата американци, водени от Мич, вървяха бавно по мръсната улица. Бяха приготвили оръжията си. Рап беше въоръжен само с пистолет „Берета“ със заглушител и нож. Двамата тюлени стискаха полуавтоматични пистолети под робите си. Следваха възможно най-необичайния маршрут, за да стигнат до позициите си. Когато бяха на няколко преки от крайната цел, спряха в тясна уличка. Лейтенант Харис се обади на останалите от екипа, за да провери какво е положението, а Рап се свърза с хеликоптерите.

Сега единственото, което трябваше да правят, бе да седят и да чакат. Рап се огледа. Бяха добре подсигурени. Харис го потупа по гърба и му посочи часовника си. До пристигането на хеликоптерите оставаха десет минути и четирийсет и една секунди.

– Кога започваме? – прошепна Харис.

Рап вдигна три пръста. Харис кимна. Облегнат на стената, Мич затвори очи и се опита да успокои дишането си. Опитваше се да си представи какво им предстои. Как щеше да се отърве от часовия... С какво щеше да се сблъска в горната част на стълбите... Предполагаше какъв е броят на хората вътре в къщата, но човек никога не можеше да бъде сигурен. Все пак това беше Хизбула! Тази мисъл смрази кръвта на Рап. Той си каза, че страхът в малки дози е полезен.

Когато до пристигането на хеликоптерите останаха четири минути, Харис отново провери хората си по радиостанцията. Те се обаждаха един по един, за да потвърдят местонахождението си. После лейтенантът даде знак на Рап, че може да започва.

– Новобранец – прошепна Мич в микрофона на радиостанцията си, – прикривай ме. Но стреляй само ако нещо се обърка!

Снайперистът беше избрал триетажна къща на малък хълм на около четири пресечки от целта им. Тихо се беше покатерил по водосточната тръба и се беше настанил на плоския покрив. Подпрян на лакти, наблюдаваше улицата през очилата си за нощно виждане. До лицето си беше допрял израелския снайпер модел „Галил“ с двайсетгнездов пълнител. Уикър обичаше пушката си. В отряда на тюлените на въоръжение имаше много по-добри пушки, но тази беше най-компактна и най-лесно преносима. Със сгъваемия си приклад и късия пълнител това оръжие беше идеално за настоящата мисия.

Уикър чу съобщението на Рап и насочи центъра на оптичския мерник в слепоочието на часовия, който стоеше пред къщата на Харут.

– Разбрано, Железен. Изглежда, часовият полага огромни усилия да остане буден. Освен него на улицата не се вижда никой.

– Разбрано – прошепна Рап. Погледна часовника си, пое си дълбоко въздух и се обърна към Харис: – Дайте ми десет секунди преднина и след това тръгвайте. – Харис кимна в отговор. Мич Рап изчезна зад тъгъла.

На ръба на покрива имаше двайсетсантиметров праг. Уикър беше направил вече всички необходими изчисления. Вятърът беше около двайсет възела, но разстоянието бе малко, само около седемдесет метра.

Снайперистът забеляза Рап, който се появи в другия край на

улицата, на една пресечка от часовия. Той облиза устни и задържа дъха си.

Рап повлече единия си крак. Вървеше прегърбен и не спираше да си мърмори под носа. Очите му обаче трескаво оглеждаха улицата.

Когато приближи до часовия, арабинът се поизправи, цевта на автоматата му се насочи към звука, но когато разпозна в приближаващия стария клошар, оръжието отново легна в скута му.

Рап продължаваше да върви приведен. Когато беше на около пет метра от часовия, се ухили и забърбори нещо, като светкавично прецениваше тежестта на мъжа и позата му. Забеляза, че е опънал крака пред себе си и се е отпуснал назад в стола. Нямаше да реагира достатъчно бързо.

Щом се изравни с часовия, Рап се приведе към него, сякаш искаше да попита нещо, и посочи надолу по улицата. Арабинът отклони поглед. Ръката на Рап се стрелна под робата.

Острието на ножа се заби във врата на часовия, под челюстта. Той потрепери и се отпусна безжизнен, когато бе прекъснат гръбначният му мозък. Рап подпря мъртвия на стената и извади ножа от гърлото му. Избърса оръжието в кафявата униформа на арабина и покри раната на врата с тюрбана му.

Промъкна се в къщата и се озова в тесен коридор, откъдето към втория етаж водеше паянтово стълбище. Огледа го бързо за капани, прибра ножа и от кожения калъф под мишницата си извади деветмилиметров „Берета“. След секунди Харис и Ривърс се присъединиха към него.

Рап се изправи и им даде знак да го следват. За изненада на тюлените се закашля остро и тръгна по стълбите към втория етаж. Двамата мъже го последваха, стиснали pistolети.

На площадката на втория етаж Рап спря, за да се увери, че Харис и Ривърс са зад него. Сетне изрита рязко вратата и нахлу в стаята, насочил pistolет.

Двамата мъже, наведени на масата, се обърнаха и примижаха сънено срещу него. Рап стреля два пъти бързо. Куршумите направиха малки червени дупки в челата на мъжете. Докато телата им се свличаха, Рап се претърколи на пода и се озова на коляно пред завесата, отделяща съседното помещение.

Самотен лъч светлина преминаваше от кухнята диагонално през спалнята. В лъча Рап забеляза нечия ръка, вдигна оръжието си и стреля.

Фара Харут се опитваше да стигне pistolета си, но безшумен

куршум прониза дясната му китка. Възрастният мъж изстена и сграбчи ранената си ръка. Викът застина в гърлото му.

Мич Рап стовари приклада на беретата си в слепоочието на мъжа. Той падна на земята в безсъзнание.

Отзад Харис тихо каза: „Чисто е!“, секунда по-късно докладва и Ривърс. Рап извади спринцовка изпод робата си, свали пластмасовата капачка от иглата и я заби във врата на Харут. Това щеше да го държи в безсъзнание още два часа.

Рап внимателно върна пластмасовата капачка на мястото ѝ и прибора спринцовката. Започна да претърсва стаята за някакви документи, които можеше да им бъдат от полза. На нощното шкафче намери пистолет. Пусна предпазителя, извади пълнителя и го захвърли в ъгъла.

В това време Харис стоеше с пистолет в ръка на прозореца на спалнята.

– Докладвайте за обстановката – прошепна в микрофона. Обърна се към Рап: – Добре свършена работа, Мич. Радвам се, че имахме възможност да те наблюдаваме.

– Още не сме приключили, Дан.

Докато слушаше докладите на хората си, лейтенант Харис не откъсваше очи от улицата.

– Добре. Джордан и Тони, веднага си докарайте задниците тук – изръмжа в радиостанцията. – Новобранец, докладвай за всяко движение. Тръгваме към покрива. – После се върна в кухнята и посочи дървената стълба в единия ъгъл. – Ривърс, качи се на покрива и го провери... и не забравяй за капака на тавана!

Ривърс се покатери по малката стълба и заоглежда ъглите на капаката, който водеше към плоския покрив. След като се увери, че няма скрити капани, той излезе на покрива.

Другите двама от екипа се качваха по задното стълбище.

– Заложете капани и на двете врати – посрещна ги Харис и тръгна обратно към спалнята. – Браво Шест, тук Уиски Пет. Готови сме за напускане на мястото. Къде се намирате? Край.

– На седемдесет и две секунди сме от определения пункт. Край – дойде отговорът от хеликоптера.

Харис погледна часовника си. Щяха да подранят с петнайсет секунди от първоначално уговореното време.

– Новобранец, какво е положението вън? – попита Дан. Навън Уикър галеше с пръст спусъка на снайпера си, като внимателно оглеждаше нощната улица.

– Всичко е спокойно – отговори той.

В спалнята Рап слагаше белезници на Харут и го приготвяше за път. Когато Харис застана на прага, Мич вече привършваше.

– Мич, да вървим. Хеликоптерите идват.

– Разбрано. – Рап прибра някакви документи в колана си, праметна Харут през рамо и тръгна към стълбите. Докато се качваше, чу в слушалката си звук, който вещаеше проблеми.

4.

Бандар Абас, Иран

От покрива Уикър продължаваше да оглежда улицата през оптичския мерник, като си тананикаше песен на Боб Марли. Изведнъж вратата на апартамента под жилището на Харут се отвори и на прага застана мъж по бельо с автомат „Калашников“ в ръце.

– Дан – прошепна Уикър в микрофона, – имате си компания. От апартамента на долния етаж излезе човек.

Мъжът се приближи към часовия, опрян на стената, и го докосна по рамото. Мъртвецът се строполи на земята.

Уикър не мисли много. От момента, в който мъжът беше излязъл на улицата, кръстчето на оптичския мерник не се беше отделило от главата му. Тюленът натисна спусъка.

Тежкия куршум улучи арабина в главата. Тялото му потрепна, показалецът му несъзнателно натисна спусъка и автоматът произведе няколко изстрела.

– Опасността е отстранена – докладва Уикър.

Харис стоеше в основата на стълбата за покрива, когато чу изстрелите. Последваха няколко секунди тишина, след което отвсякъде заизскачаха въоръжени мъже.

– Джордан, Тони, свършвате ли? – попита, щом гласът на Уикър замлъкна в слушалката му.

– Тръгваме след вас – отвърна Тони.

– Ривърс, виждат ли се на хоризонта нашите птички? – викна Харис.

Ривърс беше пропъзлял до ръба на покрива, за да огледа улицата. Вдигна очи към небето.

– Няма ги, Дан – каза.

– Прожекторът включен ли е? – попита отново Харис. Малко съоръжение щеше да изпрати в небето инфрачервен лъч, който можеше да бъде забелязан единствено през очила за нощно виждане.

– Прожекторът е включен – докладва Уикър.

Харис погледна часовника си и се обърна към двамата мъже, които минираха стълбите:

– Това беше. Всички на покрива. Да тръгваме!

Двамата специалисти по взривовите свързаха последната граната и забързаха към стълбата в ъгъла на стаята. Харис ги последва. Залегнаха на прашния покрив. Докато се взираше на североизток, откъдето трябваше да долетят хеликоптерите, в слушалката си чу гласа на Уикър.

– Има движение по улицата – каза снайперистът.

Харис забеляза тримата мъже, които излязоха от къщата отсреща. Бяха въоръжени. Уикър се прицели.

– Крийте се, ще се справя – рече в микрофона.

Когато първият се приближи към труповите на улицата, Уикър се прицели в главата му и натисна спусъка. После премести оръжието си няколко милиметра вляво и се прицели във втория, втренчил очи в падналия си другар. Отново натисна спусъка. Третият терорист опитваше да се изтегли към вратата, като размахваше ръце и викаше, но не избегна смъртоносния куршум.

Тюлените вече бяха заели стратегически позиции на покрива. Харис запълзя към ръба. Двама воители оглеждаха задния двор, а други двама – улицата отпред. Рап се беше надвесил над изпадналия в безсъзнание Харут.

– Момчета, стреляйте по всичко, което се движи! – прошепна Харис.

Помощник-пилотът на „Пейв Лоу“ забеляза инфрачервения лъч, когато се намираха на около километър от брега. Според инструкциите първо трябваше да отидат при лъча, който беше по на север. Пилотът изпрати съобщение и до „Пейв Хоук“, който летеше отзад.

Двата хеликоптера се разделиха. По-големият намали скоростта и се насочи вдясно, по-малкият и по-бърз „Пейв Хоук“ с пълна скорост пое на юг.

В мига, когато Харис чу шума от приближаващите се хеликоптери, въздухът се изпълни с мирис на барут. От покрива на къщата от другата страна на улицата срещу тях откриха огън. Изстреляха поне по половин пълнител, куршумите свистяха над главите им. Няколко удариха ръба на покрива и на всички страни се разлетяха парченца глина.

– Браво Шест – заговори Харис в микрофона, – под обстрел сме! Повтарям! Под обстрел сме! Мястото на срещата е застрашено.

– Разбрано, Уиски Пет – дойде отговорът от хеликоптерите. –

Откъде идва вражеският огън?

– На запад от нас. От другата страна на улицата.

– Разбрано, Уиски Пет. Знаем точното ви местоположение и ще бъдем над вас след двайсет секунди.

Отсреща изстреляха още по един откос. След секунди към двата автомата се присъединиха още няколко.

– Новобранец – викна Харис в микрофона, – можеш ли да очистиш района?

– Невъзможно, командир. Нямам видимост.

Харис се превъртя по гръб.

– Ривърс! – извика. – Ще им привлека вниманието, а ти ги очисти!

Вдигна автомата през ръба на покрива, натисна спусъка и изстреля един откос към къщата отсреща. Секунда по-късно Ривърс забеляза проблясъка от автомата на втория етаж и с три точни изстрела улучи терориста в гърдите. После мигновено се наведе, за да избегне потока куршуми.

– Мисля, че току-що бръкнахме с голи ръце в кошера на осите – обади се Уикър. По улицата пробягаха сенки и той се зае с тях.

„Пейв Лоу“ намали скоростта. Приближаваше целта. Ревът беше оглушителен. Картечарят откри огън. Машината увисна на метър от инфрачервения лъч. В същия миг откъм юг се появи „Пейв Хоук“ и прелетя над главите им, картечниците му не спираха да сипят огън към улицата.

Рап нарами Харут и се качи на рампата на транспортния хеликоптер. Харис го последва, сграбчил прожектора с инфрачервения лъч. Броеше хората си, като ги удряше по гърба, докато се качваха в хеликоптера. Когато всички се качиха на борда, той даде знак на пилота. Секунда по-късно хеликоптерът вече се издигаше.

До последно Уикър продължаваше да търси цели по улицата и по покривите. В мига, в който хеликоптерът се приближи към него, той грабна оборудването и скочи на рампата.

Двайсет секунди по-късно двата хеликоптера отново летяха един зад друг над залива.

Вашигтон, полунощ

Луксозната стая се намираше в югозападното крило на десетия

етаж. Беше една от най-хубавите на хотел „Вашингтон“. Сива светлина влизаше през прозорците и се отразяваше в белия таван и стените. Единственият обитател на стаята стоеше пред огледалото и разтриваше с пръсти слепоочията и челюстта си. Беше красив мъж. След пластичните операции грубите черти на лицето му бяха по-изискани. Вече месец гледаше новото си лице и все още не можеше да свикне с него. Извади цигарата от устата си и се обърна настрани, за да разгледа в огледалото профила си. На места кожата беше още много тънка и чувствителна, но белегът беше зараснал. Страните му бяха хлътнали заради операцията, но и защото беше отслабнал с десетина килограма. Той се радваше на постигнатите резултати. Не беше идеалното, но бе достатъчно.

Изпускайки облак дим, мъжът се извърна и отправи поглед към града. Тъмната му кожа и коса изпъкваха на фона на бялата, шита по поръчка риза.

Вляво се виждаше паметникът на Вашингтон. Под него куполът на мемориала на Джеферсън блестеше сред дърветата. На запад бе мемориалът на Линкълн, а зад него – сградата на Министерството на финансите.

Мъжът дръпна от цигарата и бавно отпусна ръка до тялото си. Зловеща усмивка изкриви лицето му. Рафик Азис мразеше всичко, което виждаше в момента. Америка бе осквернила земята му! Неговият роден Бейрут бе превърнат в ад на земята! Време беше за нова революция. За джихад.

5.

Вашингтон, 6.55 ч.

Елън Мортън беше сред двестата специални агенти, на разположение на президента.

Тя вървеше по коридора на първия етаж на Белия дом. Спря пред една врата, откряна я и провря глава вътре:

– Добро утро, Тед. Как мина нощта?

– Доста добре – протегна се агентът.

Охраняващите не се качваха на втория и третия етаж на сградата, освен ако не ги повикаха. Датчици определяха точното местоположение на президента по всяко време.

– Той стана ли? – попита Мортън.

– Да. Стюардът каза, че обличал костюм.

Президентът Хейс всяка сутрин отиваше в Западното крило. Разбира се, имаше и дни, в които предпочиташе да се отбие до спортната си зала на третия етаж и след това да иде в кабинета си към осем часа. Агентите, които стояха на пост, обикновено не знаеха какво да очакват, докато не им се обадеше стюардът, за да им каже дали президентът е сложил костюм, или спортни дрехи.

Чу се изпиукване и една червена лампичка замига, което означаваше, че президентският асансьор се движи. Мортън вдигна ръкав към устата си:

– Съобщение от Мортън – каза в скрития микрофон. – Уди е на път.

– Съобщението директно отиваше в контролната зала на охраната на президента, разположена под Овалния кабинет.

Шефът на агентите се занимаваше единствено с безопасността на президента, докато охраната на Белия дом беше поета от униформените служители на Тайните служби. Имаше и още един контролен охранителен пункт, разположен на петия етаж в административната сграда срещу Белия дом. Там наблюдаваха работата на охраната. Този охранителен пункт се наричаше Щаб за специални операции и беше създаден през 1994 година, когато едномоторен самолет се беше приземил на Южната моравя край Белия дом. В щаба се наблюдаваше дейността и на униформените от охраната, и на агентите.

Вратите на асансьора се отвориха и от него излезе президентът

Хейс, облечен в тъмен костюм. Той забеляза познатото лице пред себе си.

– Добро утро, Елън – поздравя я ведро.

– Добро утро, сър. – Мортън тръгна пред Хейс по коридора. Нейна задача беше да охранява президента по пътя му от личните помещения до Западното крило. Влязоха в Палмовата стая и Мортън отново вдигна ръкав: – Контролна зала, обажда се Мортън. Уди се приближава към колоната. – Докато отваряше двойната стъклена врата, Мортън кимна на агента навън и пусна президента да мине пред нея. Излязоха на каменната алея.

Президентът спря и пое дълбоко утринния въздух. Топлите лъчи на пролетното слънце докоснаха лицето му. Той затвори очи и се усмихна. Отново си пое въздух и отвори очи. Елън Мортън беше застанала зад него със скръстени ръце и чакаше.

– Прекрасна сутрин, нали? – каза президентът, без да се обръща.

– Наистина е чудесна – отговори тя.

– Искане ми се сега да съм на игрището за голф. – Хейс поклати глава. – Само че не е възможно – добави. Пое по алеята. Мортън го следваше мълчаливо. Когато стигнаха до Западното крило, агентът, който стоеше пред Овалния кабинет, постави ключа във вратата.

Двама цивилни агенти от Тайните служби смениха двама от униформените и заеха местата си на пост пред личната гостна на президента.

Когато Хейс влезе вътре, първо свали самото си и го подаде на нисък филипинец, облечен в черни панталони и бяла престилка.

– Добро утро, Карл.

– Добро утро, господин президент – отвърна стюардът и пое самото.

В центъра на стаята имаше кръгла дъбова маса за четирима. Хейс седна на стола, разположен най-близо до Овалния кабинет. Пред него на масата бяха поставени „Вашингтон Поуст“, „Вашингтон Таймс“, „Ню Йорк Таймс“ и „САЩ днес“. Президентът започна да преглежда заглавията.

Стюардът се приближи и постави чаша кафе до вестниците.

– Какво ще желаете за закуска, господин президент?

Без да вдига поглед, президентът посегна към чашата.

– Като за начало би ли ми донесъл половин грейпфрут?

Стюардът кимна и излезе. Но още преди да донесе грейпфрута, на входната врата се почука. Стюардът отвори. На прага стояха Бил Шварц, съветник на президента по националната сигурност, и доктор

Айрини Кенеди от ЦРУ.

– Добро утро, Карл – рече съветникът.

– Добро утро, господин Шварц. Какво бихте искали за пиене тази сутрин?

– Както обикновено.

– А дамата?

– Чаша кафе, ако обичаш.

Шварц прекоси стаята и седна срещу президента. Кенеди постави куфарчето си на пода и се настани отдясно на Хейс.

– Как мина пътуването? – обърна се президентът към Шварц. Съветникът беше участвал в тридневна среща за разширяването на НАТО в Брюксел.

Шварц свали очилата си със сребърни рамки и започна да ги бърше с вратовръзката си.

– Беше дълго, отегчително и дори болезнено.

– На всички конференции на НАТО е така. – Президентът отпи от кафето си. – Единствено на конференциите на ООН е по-зле.

– Вярно е – кимна Шварц.

Стюардът сипа кафе на Кенеди, постави чинийка с половин грейпфрут пред президента, а другата половина сложи пред Шварц.

– Изяжте това – каза филипинецът. – А после ще ви донеса и палачинки, за да качите някой друг килограм. – И намигна на президента. После долепи длани и се поклони: – Дамата би ли желала да хапне нещо?

– Не, благодаря. – Кенеди обхвана с длани топлата чаша.

Стюардът се обърна към президента:

– Ако ви трябва нещо, позвънете ми.

– Благодаря ти, Карл – каза Хейс и се обърна към Кенеди: – Получих съобщението ти снощи. Радвам се, че всичко е минало добре.

– Да. Дотук. – Тя отпи глътка кафе.

– Бил, какво знаеш за операцията?

– Айрини ме запозна в подробности още снощи, когато пристигнах – отвърна съветникът по сигурността, докато посипваше със захар грейпфрута си.

– В колко часа беше това?

– Малко след полунощ.

– Открихме ли вече нещо по-значимо? – продължи Хейс.

– Нашият човек и Харут са напуснали Саудитска Арабия в два през нощта. Би трябвало вече да са във военната ни база „Рамщайн“ в

Германия... – Кенеди погледна часовника си. – Трябва да са пристигнали преди около трийсет минути. Там на борда на самолета ще се качи екип специалисти, които ще започнат да разпитват Харут още докато летят към базата „Андрюс“.

Президентът искаше да я попита какво разбира под „специалисти“, но реши, че е по-добре да не знае.

– Кога да очакваме някакви отговори?

– Трудно е да се каже. Понякога много лесно получаваме информацията, но наркотиците не винаги действат по един и същ начин. Трябва да вземем мерки, за да сме сигурни, че не ни лъже. – Кенеди замълча. От първия й ден в ЦРУ Стансфийлд я учеше винаги да бъде нащрек. Особено с политиките. – Трябва да бъдем много внимателни.

Хейс премести вестниците в единия край на масата.

– За часове ли става въпрос, или за дни?

– Ще започнем да получаваме информация от него до няколко минути. Всичко зависи от това – колко знае и какво е здравословното му състояние. Ще получим някакви отговори до един час. Но ви предупреждавам, че ще са ни нужни седмици, за да го разпитаем подробно и да се уверим, че не крие нищо.

– Нашата цел е да разберем къде, кога и какво смятат да направят те тук, във Вашингтон, нали?

– Да – кимна Кенеди.

– В момента разпитите на Харут са приоритетна задача. Искам да бъда информиран постоянно.

– Да, господин президент – отвърна Кенеди.

Шварц кимна.

На пет километра от Белия дом един камион зави и спря пред входа на стар поруген склад. Върху зелената боя имаше бял надпис: „Химическо чистене «Белият рицар»“. Двама мъже, облечени в сини гащеризони, излязоха от склада и отвориха голямата метална врата. Шофьорът включи на скорост и бавно вкара камиона вътре. Сетне мъжете затвориха вратата.

През мръсния прозорец едва проникваше светлина. Четирима мъже се втурнаха към камиона, закрепиха рампа към каросерията и започнаха да разтоварват денкове. След по-малко от пет минути камионът беше вече празен.

В остъклена кабинка в горния край на склада се появи мъж,

облечен в зелено. Късата му брада започваше почти от скулите му и се скриваше в яката на ризата му. Ръцете му също бяха покрити с гъсти косми. Темето му представляваше бронзов купол, обграден от късо подстригана черна коса. Въпреки че беше нисък на ръст, Муамар Бенгази изглеждаше много як.

Стиснал металния парапет с дебелите си пръсти, Бенгази наблюдаваше как работят хората му. Оттук нататък всичко трябваше да мине гладко. Бяха получили информация от своя благодетел, който им беше дал и подробен план на сградата. Информация бе с източник КГБ и беше отпреди около двацет години. Наскоро един от хората на Бенгази беше влизал в сградата, за да разбере дали са настъпили някакви промени.

Бенгази подсвирна и хората му обърнаха лица нагоре. Той посочи платнището в единия ъгъл на склада. Мъжете го издърпаха. Показаха се три спортни мотоциклета „Кавзаки“, боядисани като камуфлажните униформи в зелено и кафяво. Към задната част на всеки беше захваната малка кошница, единият беше с ремарке, пълно с метални кутии.

Мъжете запалиха двигателите на мотоциклетите и един по един ги въвараха в каросерията на камиона.

Бенгази слезе по железните стълби. За килограмите си се движеше учудващо леко. Настани се зад волана на жълт мотоцикар и запали двигателя. Сетне внимателно качи мотоцикара по рампата в камиона, скочи от каросерията и се дръпна встрани. Хората му натовариха отново пакетите пране, за да скрият трите мотоциклета и мотоцикара. Доволен от свършената работа, Бенгази кимна на мъжете. Погледна часовника си. Всичко вървеше по план.

Военновъздушна база „Рамцайн“, Германия

Лекото сътресение беше последвано от свистене. Мич Рап се събуди и инстинктивно посегна към пистолета си. После въздъхна спокойно и ръката му отпусна оръжието. Харут беше на мястото си с оковани ръце и крака, с черна качулка на главата, завързан за кожената седалка в реактивния самолет. Робата и тюрбанът му бяха сменени със зелен гащеризон.

Рап погледна през прозорчето вдясно. Колесниците бяха спуснати. Пилотите се бяха приготвили да приземят самолета. След секунда между дърветата се показва пистата. Зелените поля изчезнаха, на тяхно място

се появиха тъмните очертания на хангари. Прелетяха над един огромен транспортен С 130 и над няколко изстребителя F16. Най-сетне колесниците докоснаха земята. Рап разтърка очи с юмруци. Чувстваше се като дрогиран. Погледна часовника си – бе спал дълбоко през последните четири часа, за да навакса безсънните нощи предната седмица.

Самолетът кацна на централната писта край цистерна с гориво и син микробус с тъмни стъкла. Рап разкопча колана си. Силно прошарената брада беше изчезнала. На лявата му страна се виждаше тесен белег, който започваше от ухото и се спускаше до челюстта му. На фона на почернялото му от слънцето лице белегът изпъкваше още повече. Докторите в „Джон Хопкинс“ бяха свършили прекрасна работа. В началото следата от острието на ножа беше близо сантиметър широка, но след пластичните операции се бе превърнала в тясна ивица. В гъстата му дълга коса все още се виждаха бели кичури, но по-голямата част от боята беше измил по време на престоя в Саудитска Арабия. Когато се приземиха. Рап пийна по чашка с Харис и момчетата му, а после дълго стоя под горещия душ, за да отмие наслоилата се върху тялото му мръсотия. Сетне отново стисна ръцете на тюлените, нарами плячката си и се качи в самолета.

Рап се наведе над Харут. Би го застрелял на място, но им трябваше жив. Изправи се и тръгна към носа на самолета, като раздвижваше врата си. Завъртя дръжката на вратата по посока на часовниковата стрелка. Чу се леко свистене, когато въздухът излезе навън. Стълбата се спусна към земята.

Беше облачно, но Мич трябваше да прикрие очите си с ръка от светлината. Огромният му бицепс изду черното поло. През раменете си беше закопчал кожен кобур за беретата.

Вратата на синия микробус се отвори и от него слезе дребна жена. Последваха я двама мъже. Доктор Джейн Хорниг, четирийсетгодишна, се отправи към него, стиснала метално куфарче в ръка. Докато я гледаше, Рап си спомни оня епизод от филма „Магьосникът от Оз“, когато гадният съсед, оказал се по-късно лошата вещица, се приближаваше, яхнал колело, за да вземе Тото.

Лицето на доктор Хорниг не беше виждало слънце или грим поне едно десетилетие. Тя не обръщаше внимание на външния си вид. Връзваше косата си на опашка и се обличаше по модата на шейсетте години.

Беше завършила биохимия и неврология. Смятаха я за един от най-вещите експерти по мъчения в Америка. Тя имаше интересни бизнесотношения с ЦРУ. Агенцията я снабдяваше с „опитни зайчета“ за

експериментите ѝ, а в замяна тя им даваше това, от което се нуждаеха – информация, измъкната от най-скритите кътчета на човешкия мозък. Преди време Рап беше станал свидетел на работата на Хорниг и двамата ѝ касапи. Беше прекарал в помещението десет минути, сетне бе решил, че и видеозаписът ще му е достатъчен.

– Здравейте, господин Круз – вдигна очи Хорниг и се заизкачва по стълбичката.

Само няколко души в Управлението знаеха истинското име на Рап. Иначе той беше господин Круз, офицер от Специалните части, който се занимава с проблемите на Близкия изток. Въпроси за личния живот не бе прието да се задават.

Рап отвърна на поздрава и се отместа, за да се качи доктор Хорниг в самолета.

– Как е той? – попита тя.

– Нормално. Дадох му определените от вас дози.

– Добре. – Докторката постави металното си куфарче на седалката до вратата. – Това са моите асистенти, Пат и Сам.

Мъжете кимнаха като един.

– В задната част на самолета има спално помещение – посочи Рап. – Ще е най-добре да се разположите в него.

Хорниг се отпрати натам. Двамата ѝ помощници я последваха.

Пренесоха Харут в спалното помещение. Рап реши, че сега е най-удобният момент да излезе да подиша чист въздух. Искаше му се да запали цигара. Беше придобил вредния навик, когато работеше под прикритие. Вляво един механик зареждаше самолета с гориво. Мич замалко да го попита дали има цигари, но после видя знака за лесно запалими вещества на зеления камион.

Нещо го притесняваше. Потискащият пейзаж или доктор Хорниг... Резките промени в настроението ставаха все по-чести през последната година. Рап мислеше, че знае причината. Сега бе далеч от човека, който му причини онази огромна болка преди десет години, чувствата бяха различни. Но Мич разбираше, че не може да продължи по същия начин. Нямаше да понесе самотата.

Преди да замине за последната си мисия, той беше разговарял за това с Кенеди. Родителите му вече не бяха сред живите и въпреки че имаше приятели и беше много близък с брат си, който живееше в Ню Йорк, той не можеше да вдигне телефона и да разкаже как е минал денят му. Можеше да говори за компютърната си фирма колкото си иска, но за ЦРУ и дума не можеше да става. Официално Рап дори не

работеше за Управлението. Беше наемник. Благодарение на Ленгли имаше фирма за компютърни консултации и бизнесът му изискваше често да пътува, което му осигуряваше прикритие за мисиите. Единствената му страст, извън работата, беше участието му в ежегодното състезание „Железен мъж“ на Хаваите. Веднъж дори го беше спечелил.

Мич Рап знаеше в какво се корени проблемът му и беше споделил с Кенеди: „Повечето хора са си направили списък с разни неща, които искат да постигнат, преди да навършат определена възраст. Например да скочат с парашут, да отидат до Китай, да имат деца... но не и аз. В моя списък с неща, които трябва да направя, преди да съм станал на четирийсет, на първо място е да убия фара Харут и Рафик Азис. Не съм съвсем нормален, нали?“

Да гледа на нещата с усмивка, помагаше на Рап. Инак не би се справил с напрежението. Беше разгледал проблема си от всеки ъгъл и беше стигнал до извода, че позицията му е морална и справедлива.

Но знаеше, че именно преследването го съсипва. Постепенно командосът губеше връзка с онази част от обществото, на която можеше да се сложи етикет „Нормално“. Приятелите му от колежа вече бяха женени и имаха деца, а пред него дори нямаше подобна перспектива. Знаеше, че за да започне нормален живот, трябва да постигне целта си.

Рап се замисли колко прекрасен беше животът преди десет години и как всичко се беше преобърнало. „Никой не твърди, че животът ще бъде лесен“, обичаше да казва баща му. Рап се усмихна. Споменът му даваше сили.

Чу се грохотът на самолетни двигатели. Излиташе един F16, зад него струеше златист пламък. Изстребителят се отлепи от пистата и прибра колесниците си. Постепенно набра скорост и височина и се превърна в малка черна точка в мрачното небе. После на пистата излезе втори изстребител. Рап проследи с поглед и него. Помисли си, че е обсебен. Щеше да преследва Рафик Азис където и да отиде!

Механикът откачи маркуча за горивото и се качи в камиона с цистерната. Двигателите забръмчаха. Рап хвърли последен поглед към потискащия пейзаж и се качи в самолета.

6.

Вашингтон, 8.05 ч.

Добре облеченият мургав мъж влезе в кабинета на председателя на Демократическата партия. Ръс Пайпър стана от креслото зад бюрото си, за да посрещне своя богат гост.

– Принц Калиб, за мен е удоволствие най-накрая да ви срещна – протегна ръка той.

Рафик Азис пое подадената ръка и леко я стисна.

– Как мина полетът? – попита Пайпър.

Азис погледна към поставените в рамки снимки по стените.

– Добре. – Истинският принц Калиб беше затворен човек; трябваше да се придържа към легендата си.

– Разбрах, че сте на път за клиниката „Майо“, за да посетите баща си.

– Така е – кимна Азис.

– Какво е състоянието на Негово величество?

– Добре е. – Азис извади златна табакера от вътрешния си джоб. – Докторите в клиниката „Майо“ са най-добрите в света. – После запали цигара с позлатена запалка, вдъхна дима и застана до прозореца.

Пайпър зяпна. Едва се съдържа да не направи забележка на принца, че в кабинета не се пуши, но след като помисли, реши, че е по-добре да премълчи. Прокара длан по вратовръзката си, за да провери дали стои добре.

– Да. В клиниката постъпват за лечение и някои от нашите президенти – рече гордо.

Азис продължаваше да гледа през прозореца към Капитолия. После бавно се обърна към Пайпър:

– Предполагам, не сте имали трудности да уредите срещата ни?

– Никакви – вирна глава Пайпър. – С президента сме много близки.

– Добре. – Азис извади чек. – Уредил съм тези пари да бъдат прехвърлени на партията ви чрез една от моите американски компании.

Пайпър сграбчи чека и прикова поглед в малкото квадратче в десния ъгъл. Сумата беше голяма.

– Помощта ви ще бъде оценена, Ваше височество. – Азис кимна разсеяно. – Обещавам ви, че ще направя всичко възможно вашата

страна да получи оръжията за отбрана, които искате.

– Нашето царство – поправи го принцът.

– Да, царство. – Пайпър нервно потри ръце. – Приемете моите извинения. – После погледна часовника си и добави: – Най-добре да тръгваме. Долу ни чака лимузина, която ще ни откара до Белия дом. Няма да е много учтиво да закъснеем за срещата си с президента.

– Така е. – Азис се усмихна. – От доста време с нетърпение чакам този ден.

Белият дом

Президентът Хейс седеше зад бюрото си в Овалния кабинет. Беше преметнал сакото си през високата облегалка на коженото кресло. Четеше програмата си за деня. Срещата в девет беше заградена с химикалка. До часа имаше добавени няколко думи на ръка. Президентът се взря в нечетливия почерк.

Без да чука, през главния вход влезе Валъри Джоунс с кожена чанта в ръка, стиснала под мишница няколко папки.

– Добро утро, Робърт. – Прекоси стаята и постави папките на бюрото на президента. – Има промяна в последния момент в програмата. Принц Калиб от Оман е на път към клиниката „Майо“, за да посети баща си.

– И? – вдигна химикалка Хейс.

– И... – Джоунс сложи ръце на кръста си. – Не ти трябва да знаеш повече. Повярвай ми. Предстоящата ти среща с него си струва.

Президентът кимна. Облегна се назад в креслото и хвърли поглед към Джоунс, за да види как е облечена. Беше в жълта блуза и черна пола. Напомняше оса.

Тъй като имаше жена и две дъщери, Хейс беше достатъчно съобразителен да запази това мнение за себе си.

– Какво друго ще ми кажеш?

– Първата дама напусна летище „Андрюс“ и ще кацне на летище „Колумбия“ към десет часа. Което ми припомня, че... – Джоунс пристъпи напред и опря ръце на бюрото – петото внуче на президента Робърт Ксавиер Хейс утре навършва една годинка.

Хейс поклати глава.

– Ще се срещна с малкия Робърт след две седмици и тогава ще отпразнувам рождения му ден.

– Мисля, че ще е добре утре да отидеш – настоя шефът на персонала.

– Не! Ще излезе много скъпо да се лети само за една вечер.

– Добре. – По настояване на първата дама Джоунс се беше опитала още веднъж да убеди президента да промени решението си. Взе едната от папките, които беше донесла, и я отвори. – Трябва да подпишеш около трийсет документа. Има някои, което трябва да прочетеш, и други, които направо може да парафираш.

Хейс въздъхна.

Вашингтон

Белият камион на фирмата за пране отби и влезе в подземния гараж на финансовото министерство. От будката край входа излезе униформен пазач.

– Как си, Вини? – усмихна се той.

– Добре, Тони – отвърна шофьорът и скочи от кабината. – Успя ли да попиш тази сутрин?

– Не съвсем. – Тони му подаде списък за регистрация. – Гледа ли мача снощи?

– Разбира се. Мразя „Янкис“ повече от „Ред Сокс“. – Абу Хасан пое списъка и написа вътре фалшивото си име Вини Вители. Работеше за „Белият рицар“ повече от осем месеца. Те бяха подписали договор с Министерството на финансите. Да го вземат на работа и да премине проверките на ФБР за миналото му, се беше оказало твърде лесно. Трудното беше да се отърве от предишния шофьор. Слагаха отрова в храната му и преди около пет месеца той напусна по болест. Две седмици по-късно, когато шофьорът беше застрелян при обир, Хасан зае мястото му.

Той върна обратно списъка за регистрация на офицера от Тайните служби.

– Имам два билета за мача на „Индиана“ в събота. Искаш ли ги?

– Би било страхотно! На сина ми много ще му хареса.

Хасан се усмихна в отговор.

– Добре – промърмори. Много се беше старал да се запознае с колкото може повече униформени служители от охраната. Това беше от голямо значение за мисията. Ако успееш да вкарат камиона в сградата, планът им щеше да успее. – На работа ли ще бъдеш утре следобед?

- Да.
- Добре. Ще ти донеса билетите.
- Благодаря ти, Вини. Оценявам жеста.

Хасан се върна в кабината. Докато тежката метална врата се отваряше, той погледна към оградата, която отделяше сградата на министерството от зелената площ при Белия дом. Изсмя се победоносно. Включи на скорост и влезе в гаража.

Таксито се движеше бързо по Пенсилвания Авеню. На кръстовището със Седемнайсета зави и спря. Два километра по-надолу по същата улица се виждаше Белият дом и движението беше затворено за всякакви автомобили. Анна Райли седеше на задната седалка и гледаше към своеобразната барикада, която бяха построили агентите от Тайните служби. От двете страни имаше циментови колони, между които беше оставено място за една будка за човека от охраната и дебела метална бариера с надпис „Стоп“. Барьерата се вдигаше със специално конструирана за целта хидравлична система.

Райли плати и слезе от таксито. Носеше на рамо голяма черна торба и малката си кожена дамска чанта. Прибра дългата си черна коса зад ушите и се вгледа в сградата пред себе си.

Младата репортерка беше облечена в черна пола и сако, под което се виждаше бяла блуза. Кожата ѝ беше матова, на лицето ѝ грееше усмивка.

Тя застана пред офицера в будката край барьерата.

– Добър ден. Аз съм новият кореспондент за Белия дом на...

Униформният агент се приближи до бронираното стъкло и натисна едно копче пред себе си.

– Госпожо, тук проверяваме само превозните средства. На северо-западния вход към Белия дом ще ви приемат.

Райли благодари и тръгна обратно по Пенсилвания Авеню. От лявата ѝ страна се виждаше къщата „Блеър“, временното жилище на президента, когато не беше възможно да остава в Белия дом. В следващата пряка младата жена спря пред друга будка и показа документите си на мъжа зад бронираното стъкло. След като беше работила като репортер за Ен Би Си през последните пет години в Чикаго, ѝ бяха гласували доверие да стане новият кореспондент в Белия дом.

Огледа се, докато чакаше мъжът от охраната да провери данните ѝ в компютъра. От другата страна на оградата се виждаше оборудването

на снимачните екипи. Анна не можеше да изброи колко пъти си беше представяла, че стои именно на това място и предава за зрителите последните новини от Белия дом. Откак беше започнала да учи журналистика преди дванайсет години, беше мечтала за този момент. Нямаше вече да чете скучните прогнози за времето, спортните новини и съобщенията за убийства. Райли се усмихна при спомена за живота си досега. Приятелите ѝ и братята ѝ щяха да ѝ липсват, но Чикаго не беше далече.

Униформеният служител на Тайните служби погледна Райли през стъклото.

– За първи ден идвате на работа, нали? – попита.

– Да – усмихна се тя.

Агентът постави картата ѝ за самоличност и значката ѝ в металния улей под стъклото.

– Моля ви, носете тази значка винаги когато сте в района на сградата – каза учтиво. – Можете да продължите направо по улицата към онази малка бяла постройка. Там ще ви кажат къде да отидете.

Райли му благодари. С металическо жужене пред нея се отвори първата, а след това и втората врата. Тя пое към бялата постройка. Почти беше стигнала, когато край бордюра спря лимузина, едната врата се отвори и познат глас извика името ѝ. Райли се обърна и видя Ръс Пайпър, бившия кмет на Чикаго, да се измъква от колата.

– Ръс! – възкликна тя и разпери ръце.

Пайпър я притисна до огромния си корем.

– Миналата вечер Дороти ми каза, че ще пристигнеш в града, но не предполагам, че ще е толкова скоро!

– Преди два дни все още не знаех дали ще дойда, или не. Откъде жена ти е разбрала толкова бързо?

– Предполагам, че майка ти ѝ е казала, което означава, че вече половин Чикаго знае, че ти си новият кореспондент на Ен Би Си от Белия дом. – Пайпър отново я прегърна. – Поздравявам те, Анна. Знам колко усилия положи. – Той ѝ целуна по челото. Майка ѝ беше активист на Демократическата партия в Чикаго и познаваше Пайпър от години. – Кога възнамеряваше да ми се обадиш?

– Пристигнах вчера вечерта.

– Къде си отседнала? – Пайпър свъси вежди. – Надявам се, че няма да останеш в някой хотел! Дороти ще се разочарова, ако не дойдеш при нас.

Анна наведе глава настрани.

– Ръс, нали знаеш, че вече не съм малко момиченце. – Тя отмести

очи от събеседника си, защото в този миг от лимузината излезе още един мъж, ако се съди по външния вид – чужденец и с много пари.

Пайпър проследи погледа ѝ.

– Простете, принц Калиб. Бих искал да се запознаете с моята много добра приятелка госпожица Анна Райли.

Азис се втренчи в зелените ѝ очи. Пое ръката ѝ, наведе се и я целуна.

– За мен е удоволствие да се запозная с вас – изрече.

Райли отдръпна ръката си.

– За мен също – смотолеви.

– Анна е новият кореспондент на Ен Би Си в Белия дом.

– Поздравления. – Азис потърка брадичка и хвърли поглед към двамата агенти от Тайните служби при вратата.

– Благодаря ви.

Пайпър погледна часовника си.

– Анна, съжалявам, но закъсняваме за среща с президента. Имаш ли планове за довечера?

– Аз... – Райли се позамисли, но после поклати глава: – Не.

– Добре. Обади се на Дороти у дома и ѝ кажи, че си пристигнала и ще вечеряме заедно.

Райли се засмя.

– Ще ѝ се обадя.

– Добре, значи... доскоро.

Пайпър и Азис минаха през двойните врати към първия етаж на Западното крило. Униформен служител от Тайните служби, седнал зад бюро, гледаше малък монитор, свързан с рентгенов апарат и детектор за метали, вградени в дървената рамка на вратата.

Офицерът се изправи.

– Добро утро, конгресмен Пайпър.

– Добро утро, Дик. Водя гост, който ще представя на президента лично.

Агентът подаде значка на Азис.

– Моля ви, господине, носете тази значка, докато се намирате в сградата, а когато приключите посещението си, ми я върнете.

Азис взе значката.

– Благодаря, Дик – рече Пайпър.

Азис закачи значката за ревера си. Всичко изглеждаше прекалено лесно! С небрежно движение терористът натисна едно копче на часовника си и последва Пайпър.

Няколко пресечки по на изток слаб мъж, облечен в бяло яке и черни панталони, чистеше с прахосмукачка пода на най-горния етаж на хотел „Вашингтон“. За миг мъжът спря и погледна двойната врата, през която се излизаше на покрива. Оттам можеше да се види сградата на Министерството на финансите, а зад нея и Белият дом. Ясно се различаваше мъжът от охраната, застанал на покрива над личните помещения на президента на не повече от сто метра разстояние. Агентът беше облечен в син гащеризон, с бейзболна шапка на главата. На врата му висеше бинокъл и от време на време той оглеждаше района с него. На другия край на покрива се виждаше малка стъклена будка.

Салим Русан беше наблюдавал обекта през тези врати пет дни в седмицата през последните пет месеца. С агента на покрива щяха да се справят лесно. Младият палестинец хвърли поглед към лехите с рози, които стигаха чак до колоните на главния вход на Южната морава. Пред вратата стоеше агент от Тайните служби, който обаче не беше облечен в униформа. Това означаваше, че президентът е в Западното крило, както трябваше и да бъде. Агентът пред Овалния кабинет щеше да бъде първи, онзи на покрива щеше да го последва. Това решение щеше да вземе Азис. Той беше помислил за всичко, дори и за най-малките подробности.

Пейджърът на кръста на младия палестинец завибрира и той се стресна. Азис беше проникнал в Белия дом. Операцията беше започнала. Русан тръгна към килера в края на коридора, като не спираше да облизва устните си. Трябваше да потисне притеснението, което го бе обзело.

7.

Източен Атлантически океан

Летяха на запад. Рап погледна през илюминатора към сивкавите облаци под самолета. Гледката беше невероятна. Нищо друго не можеше да проясни съзнанието му така, както летенето сред облаците.

Докато се наместваше в удобното кресло, чу приглушен вик от задната част на самолета, последван от по-тихи стонове. Закри ушите си с длани. Не искаше да слуша воплите на Харут.

Изправи се и закрачи по късата пътека между седалките. Обзе го усещане за безпомощност. На една от предните седалки лежеше последният брой на „Нюзик“. Той го запрелиства, докато стигна до рубриката „Перископ“. Като разглеждаше снимките, приседна на стола, където по време на пътуването от Саудитска Арабия беше вързал Харут. От спалното помещение долитаха и други странни звуци, които Рап се опитваше да не чува. След като разгледа рекламите, обърна на страницата с комиксите и най-накрая провери дали на последна страница няма статия от Джордж Уил. Тази седмица материалът беше на Мег Грийнсфийлд. Рап прочете първите два параграфа и загуби интерес.

Изведнъж вратата на спалното помещение се отвори и на прага застана доктор Хорниг:

– Мич, най-добре веднага да дойдеш тук!

Вашингтон, 8.58 ч.

Белият камион бавно влезе в гаража на Министерството на финансите. Шофьорът зави вдясно и спря на мястото за разтоварване. Абу Хасан изключи двигателя, погледна през предното стъкло, а след това – и в страничните огледала. Никой не се виждаше, но от предишните си посещения тук той знаеше, че този участък от гаража се наблюдава от три камери. Хасан вдигна пътния лист пред очите си. Чакаше сигнала.

В огледалото за обратно виждане се отразяваше сивата метална врата, която водеше към мазето на Белия дом. Наричаха я „Вратата на Мерилин Монро“.

Хасан беше изпълнил своята задача прекрасно. Освен че се беше уредил на работа във фирмата за пране, той се беше сприятелил и с един

човек, който работеше в Белия дом. Хасан си беше намерил жилище в квартала, където живееше човекът от администрацията. Беше се срещнал с него в любимия му бар на ъгъла, във фитнесзалата и в близкия магазин. Беше научил, че този човек е вманиачен на тема баскетбол. Когато започнаха плейофите, Хасан вече си беше запазил място в бара на ъгъла. Така се бяха сприятелили и бяха започнали редовно да излизат по нощни заведения. Една вечер Хасан го беше убедил, че среднощна разходка из Белия дом със сигурност ще вкара в леглата им двете жени, които се опитваха да свалят. Президентът не беше в града и охраната бе по-слаба от обикновено. Мъжът от администрацията налага въдицата.

В каросерията на камиона въздухът започваше да се затопля и да изсъхва. Бенгази и хората му се потяха. Двама от мъжете бяха почти един върху друг край мотоциклетите, но не смееха да помръднат. И деветимата бяха облечени в камуфлажни дрехи и носеха защитни жилетки. Всички бяха въоръжени с автомати „Калашников“, модел СУ 74, с по осем пълнителя и половин дузина ръчни гранати.

Брадясалият Бенгази седеше върху мотокара и от време на време вдигаше часовника си. Хвърли поглед към товара, който замаскираше задната част на каросерията, и кимна към двамата мъже, които стояха изправени. Те веднага се хванаха на работа. Като се движеха бавно, за да не разклатят камиона, започнаха да местят пакетите встрани, за да отворят пространство за мотоциклетите и мотокара. Когато приключиха, Бенгази кимна към един от мъжете на моторите. Той се извъртя бавно и извади от кошницата на мотоциклета два ръчни преносими гранатомета и четири бронебойни гранати. Подаде ги към края на каросерията и затвори кошницата.

Бенгази усети, че пейджърът му вибрира. Щракна два пъти с пръсти. Сърцето му беше нормално. Беше кален в толкова битки, че в момента не чувстваше нищо. Половината от мъжете в камиона бяха два пъти по-млади от него, все още живееха с мечтите си. Бенгази беше реалист. Въпреки всичко, което му беше казал Азис, не очакваше отново да види родния Бейрут. Време беше за последна атака срещу силите, разрушили онзи мирен и красив град, който си спомняше от детството си.

Бенгази посегна към противогаса, закачен на колана му, и си го сложи. Двамата мъже с гранатометите се приближиха с меки стъпки към вратата на каросерията и зачакаха.

Над Атлантика

Мич Рап се надвеси над Харут. Не можеше да повярва, че това, което чува, е истина. Харут, с празен поглед в ококорените очи, повтаряше един и същ отговор на въпроса, който му бяха задали.

– Истината ли казва? – изстена Рап.

Хорниг посочи оборудването:

– Сигурна съм! Всички показатели, които отчитаме за състоянието му, сочат, че говори истината. Поставих въпроса по десет различни начина... – Тя погледна записките си. – Той казва истината. Разбира се, ако Азис го е излъгал от съображения за сигурност... – Хорниг поклати глава. – Но това е много малко вероятно.

– Мамка му! – Рап прокара пръсти през косата си. – Има ли уречена предварително дата и час?

Хорниг вдигна рамене.

– Както изглежда, планирали са го за днес.

– Това трябва да е някаква скапана шега, нали?! – озъби се Рап.

– Опасявам се, че не е.

Командосът тръгна към пилотската кабина, но после спря и се обърна.

– От какво естество е заплахата? – попита.

– През цялото време Харут повтаряше: „Нападение“.

Рап хукна към кабината. Трябваше незабавно да реши какво да предприеме. Страбчи раницата си и изсипа съдържанието ѝ. Порови из дрехите си, намери уреда за сателитна свръзка и го включи. Хванал черната кутия с две ръце, той се загледа в дисплея и като видя каква е индикацията за осъществяване на връзка, грубо изруга.

Ленгли, Вирджиния

Кабинетът на директор Стансфийлд се намиреше на седмия етаж. Интериорът беше консервативен. Стансфийлд не беше от хората, които обичаха да показват наградите и постиженията си. По стените се виждаха само снимки на покойната му съпруга, дъщерите и внуците му. На бюрото му цареше идеален ред. Тук дори писмата, което предстоеше да бъдат изпратени, имаха специално място. Шест еднакви плика бяха подредени един върху друг в левия ъгъл на бюрото.

Стансфийлд седеше в стола си, подпрял брадичка с ръце. Срещу него седеше Айрини Кенеди, която току-що се беше върнала от закуска с

президента. Стансфийлд я слушаше напрегнато, без да я прекъсва.

След пет минути тя затвори папката в скута си.

– Президентът настоява агенциите да работят заедно по този случай – рече Айрини.

– Хм – вдигна вежди Стансфийлд.

– Какво искаш да направя по този въпрос?

Стансфийлд отпусна ръце.

– Осланяй се на преценката си. Нямам нищо против да разменяме сведения – дотолкова, доколкото не ни се налага да злепоставяме информаторите си.

– И докато ни предлагат нещо в замяна – добави Кенеди.

– Разбира се – усмихна се едва-едва директорът.

Кенеди кимна и подаде на шефа си червена пластмасова папка. Символите отгоре означаваха, че папката съдържа сигнали от разузнаването и сателитни снимки. Имаше и символи, които даваха ясно да се разбере, че документът е строго секретен.

Като директор на Отдела за борба с тероризма в ЦРУ едно от задълженията на Кенеди беше да държи шефа на Управлението информиран за текущите заплахи срещу САЩ. Тази сутрин в центъра на доклада беше опасността, идваща от Северна Корея.

Изведнъж телефонът иззвъня пронизително.

Директорът вдигна слушалката:

– Стансфийлд.

– Директор Стансфийлд, имаме спешно обаждане за вас или за доктор Кенеди от Железния.

– Свържете ме. – Директорът включи говорителя на телефона и остави слушалката на мястото ѝ.

Чуха се няколко изпуквания.

– Ало?! – каза пръв Стансфийлд.

– Сър, изправени сме пред голям проблем – заговори трескаво Рап. – Айрини при вас ли е?

– Да. Седи до мен.

– Азис е във Вашингтон – каза Рап.

– Повторете.

– Азис е във Вашингтон – повтори командосът.

– Сигурен ли си? – попита Кенеди.

– Да. Доктор Хорниг гарантира. Вече повече от трийсет минути тя работи с Харут и е уверена, че той не лъже. – Настъпи кратко мълчание. – Харут казва, че основната цел на Азис ще бъде Белият дом.

Стансфийлд и Кенеди онемяха.

– Чухте ли ме? – попита Рап.

– Да, чухме те, Мич – отвърна Стансфийлд. – Тази информация обаче е твърде оскъдна. Ние преди всичко трябва да сме сигурни...

– За съжаление нямаме време – прекъсна го Мич. – Според Харут нападението е планирано за днес!

– За какво нападение става въпрос? – скочи Кенеди.

– Той непрестанно повтаря думата „нападение“.

– Какво нападение?

– Не знам. Доктор Хорниг се опитва да разбере.

Стансфийлд се изправи и също се надвеси над телефона.

– Има ли още нещо, Мич? – попита бавно.

– Засега не.

– Добре. Да се залавяме за работа. Веднага щом разбереш нещо ново, ни се обади.

– Разбрано.

Стансфийлд натисна бутона и прекрати разговора. Стояха надвесени над бюрото един срещу друг. Директорът вдигна поглед към Айрини.

– Обади се на Джек Уорч и му кажи, че сме склонни да вярваме, че срещу Белия дом се готви терористичен акт. Смятаме, че е планиран за днес.

– А президентът?

– Първо Уорч. Трябва да премисля няколко неща, преди да кажем на Хейс.

– ФБР?

– Аз ще се свържа с Роуч. – Стансфийлд посочи съседната малка стая, където имаше втори телефон. – Кажи на Уорч да вземе мерки срещу подслушване. Нямам желание да разбия съня на прекалено много хора, преди да сме напълно сигурни.

Административна сграда

Специален агент Джек Уорч, шеф на президентската охрана, седеше зад бюрото си в кабинет номер 10 в сградата на президентската администрация. Отсреща се виждаше Западното крило. Уорч беше заемал този пост по време на мандатите на четирима президенти. В Тайните служби работеше от двацет години.

Специалният агент беше в идеална форма. Тичаше четири-пет пъти в седмицата и изискваше от подчинените си същото. През последното десетилетие Уорч бе станал свидетел как добрата спортна форма бе измествана от политическа лоялност и как средната възраст на агентите се повишаваше. Когато зае поста началник на президентската охрана, Уорч пусна слуха, че не се интересува какви роднини имаш, от какъв пол си, какъв цвят е кожата ти или кой ти е бил шеф. Назначаваше хора, които покриваха тестовете за издръжливост.

Отпи глътка горещо кафе и се замисли. После погледна програмата си за деня. Нямахше да има много работа. Нямахше посещения или специални срещи. Ако всеки ден приличаше на този, той щеше да е най-отегченият човек на света. Телефонът на бюрото му извънтя и той посегна към него.

– Джак Уорч слуша.

– Джак, обажда се Айрини Кенеди.

Още щом чу гласа ѝ, разбра, че нещо не е наред.

– Здравей, Айрини. Какъв е проблемът? – попита.

– Имам лоши новини – заговори тя. – Току-що получихме информация, че Белият дом е крайната цел на планиран терористичен акт. – Кенеди замълча, за да му даде време да осмисли чутото. – Освен това смятаме, че ще се опитат да извършат нападението днес.

Уорч затвори очи.

– Би ли повторила?

Кенеди повтори.

– Джак – добави, – не искаме да се плашиш, но получихме тази информация от много достоверен източник.

– За какво става въпрос? За кола-бомба, за самолет...

– Казаха ни, че става въпрос за нападение. Това е всичко, което знаем.

Уорч бутна стола си назад и се изправи.

– Нападение. Това е невъзможно. Ще им трябва танк, за да пробият външната ни защитна линия.

– Джак, не знам как възнамеряват да го направят – заговори Кенеди. – Освен това не мога да ти дам повече подробности на този етап. Най-важното е, че информацията е от много достоверен източник. За да разбереш сериозността на положението, ще ти кажа само, че директор Стансфийлд настоя да се обадя първо на теб. Предлагаме ти да стегнеш малко охраната в Белия дом, но без да съобщаваш на пресата.

Уорч разтриваше челото си.

– Днес... Мислите, че ще го направят днес?

– Да.

Специалният агент погледна часовника си. Беше почти девет.

– Добре. – Сграбчи мобилния си телефон. – Ако научиш нещо повече, звъни ми. – Продиктува номера и затвори.

Уорч, който носеше най-голяма отговорност за живота на президента, се притесняваше и от най-невинната заплаха. А съобщение от шефа на Отдела за борба с тероризма в ЦРУ бе нещо особено сериозно.

Тайните служби провеждаха учения за необходимите реакции при различни видове нападения на терористи на Белия дом. Харчеха милиони, за да могат агентите им да минат през предварителната и специалната подготовка в базите в Мериленд и Белтсвил. Тренираха всяка ситуация, за която можеше да се сети човек.

Уорч излезе от сградата и се отправи към Западното крило. Приближи към устата си микрофона, скрит в ръкава на самото му:

– Контролна зала, говори Уорч. „Херкулес“ да си отваря очите на четири. Ракетите „Стингър“ да са в готовност. – „Херкулес“ беше секретното название на агентите, които охраняваха покрива на Белия дом. Уорч се запита дали да не вдигне по тревога целия личен състав на Тайните служби. После реши да не избързва. Хейс не обичаше изненадите. А и сигналът можеше да е фалшив.

8.

Белият дом

Анна Райли огледа новия си кабинет в Белия дом. Приземната стая не беше по-голяма от кухнята на малкия ѝ апартамент с изглед към Линкълн Парк. До три от стените бяха допрени бюра, едва се намираще мястото за столовете.

Привлекателен мъж на около четирийсетгодишна възраст, който Райли разпозна от телевизионния екран, се изправи, за да я поздрави.

– Вие сигурно сте Анна Райли. – Мъжът протегна ръка за поздрав. – Аз съм Стоун Алигзандър, кореспондент на Ей Би Си за Белия дом. Чакахме ви.

Райли пое ръката му. Огледа се отчаяно. Алигзандър прочете изражението на лицето ѝ.

– Не е това, което очаквахте, нали?

– Е, не съм очаквала, че ще вляза в Тадж Махал, но това вече е прекалено!

– Не се притеснявайте. Радвайте се на привилегиите. – Алигзандър се засмя.

– И какви са тези привилегии, ако не е тайна? – попита Райли.

– Да работите с мен – засмя се отново той и показа снежнобелите си зъби.

– Нима?

– Определено. – Алигзандър постави ръката си на рамото ѝ и я поведе по коридора. – Тъкмо отивах да си сипя кафе. Елате, ще ви разведе наоколо и ще ви представя на всички. Откога сте в града?

– Пристигнах вчера.

– Значи не сте го разгледали?

– Дори не съм си разопаковала багажа!

Алигзандър постави ръката си на кръста ѝ. Тя не възрази. Влязоха в кафенето, където двайсетина души седяха около масите, пиеха кафе, закусваха или преглеждаха сутрешните вестници.

– Омъжена ли сте? – попита Алигзандър.

Райли се подвоуми дали да отговори, но реши, че няма смисъл да лъже.

– Не.

Алигзандър се усмихна ентузиазирано.

– Може довечера да излезем някъде. Знам един чудесен нов ресторант.

– Благодаря, но трябва да си разопаковам багажа.

– Всеки трябва да яде, независимо каква работа има.

Райли разбра, че му трябва малко по-твърдо отношение.

– Благодаря, но имам едно правило за срещи с репортери.

– И какво е то, ако не е тайна? – Усмивката не слизаше от лицето му.

– Не излизам с репортери!

– И защо?

– Защото не им вярвам!

– Да имаш други подобни правила?

– Не се срещам с мъже, по-красиви от мен.

– Това е Кабинетът на Рузвелт. Наричат го така заради двата портрета, които висят на стените. – Пайпър се беше вживял в ролята на екскурзовод. Азис едва се контролираше. Все още си даваше вид, че слуша. – Ще забележите, че над камината е закачен портрет на Франклин Делано Рузвелт, а от дясната му страна – на Теди Рузвелт. В Белия дом съществува традиция, когато в Овалния кабинет влезе президент републиканец, портретът на Теди Рузвелт да стои над камината, а когато президентът е демократ, същия портрет го преместват от дясната страна.

Докато се преструваше на заинтригуван, Азис се оглеждаше внимателно. Вече беше преброил специалните агенти, покрай които бе минал, и бе запомнил местата им.

Пайпър прокара ръка по повърхността на дългата маса за конференции в Кабинета на Рузвелт.

– Много от нашите гости си мислят, че това е Овалният кабинет, но той е надолу по коридора, след залата за конференции. Ще ви я покажа след срещата с президента. – Пайпър се приближи до камината. – Щях да забравя! – Посочи бронзова статуетка: – Това е нещо, с което много се гордеем. Беше на предишната първа дама, също от Демократическата партия... – Пайпър сияеше. – Тя ни подари бюст на Елинор Рузвелт, който чудесно се вписа в обстановката тук. Сметнала, че в този кабинет има твърде много портрети на мъже.

– В моята страна подобно нещо е немислимо – каза Азис с безизразен глас и тръгна към вратата вдясно. От плановете на Белия дом, с

които се беше запознал предварително, знаеше, че вратата в края на коридора беше една от четирите, които водеха към Овалния кабинет. Сега беше отворена и от мястото, на което стоеше, той можеше да види дебелия килим и мебелите пред камината. Беше толкова близо до целта! Обзе го напрежение.

Пред вратата стоеше огромен агент от Тайните служби. Кестенявата му коса беше късо подстригана и оголваше дебелия му врат, наполовина скрит от яката на ризата му, стегната с вратовръзка. Азис огледа внимателно агента. Преди да се обърне отново към Пайпър, знаеше, че агентът е левичар. Малката издутинка под дясната мишница беше от кобура на стандартното оръжие за охраната в Белия дом – пистолет „ЗИК-Зауер“.

– Готов ли сте да се срещнете с президента? – приближи се до него Пайпър.

Азис кимна. В съзнанието му проблесна мисълта, че всичко това може да е капан, че те може да са разбрали кой е той всъщност. Но нямаше връщане назад.

Ръс Пайпър чукаше на вратата.

Пръв в кабинета влезе председателят на Демократическата партия. Азис го последва.

Президентът Хейс покри слушалката с ръка.

– Седнете, след секунда ще свърша.

Азис остана прав. Няколко пъти преглътна, за да навлажни изсъхналото си гърло. Не сваляше очи от президента. Пайпър посочи един от диваните край камината.

– Да седнем там – прошепна той. – Ще ни обърне внимание след минутка.

Азис го последва. Мислите му препускаха бясно. Вратата, през която бяха влезли, все още беше отворена, пред нея стоеше агент, пред другите – също. Около бюрото на президента имаше и алармени бутони. Не можеше да нападне с нож – Хейс беше извън обсега му. „Мисли бързо!“ Обля го студена пот.

Пайпър седна на дивана и потупа мястото до себе си. Азис кимна. Сега трябваше или да седне, или да действа. Хвърли поглед към президента – Хейс се бе обърнал към прозореца, с гръб към тях. Азис реши да действа.

Докосна ножа в колана си. Погледна часовника си – чрез малко копченце щеше да изпрати сигнал към екипа си. Щеше да влезе в историята! Пайпър му казваше нещо, но Азис не чуваше.

Сърцето му биеше лудо, слепоочията му пулсираха. Пот се стичаше по лицето му, ръцете му бяха изтръпнали. Избърса длани в панталоните си. Постави показалеца си върху бутона. В същия момент в кабинета влезе млада жена, облечена в жълта блуза, и тръгна към бюрото на президента. Носеше купчина папки.

Азис си пое дъх.

– Седнете, принц Калиб – чу като насън. Избърса потта от лицето си и се отпусна до Пайпър.

– Добре ли сте? Изглеждате малко напрегнат.

– Тук е доста горещо, но не може да се сравни с моята страна – усмихна се насила Азис.

– Добра гледна точка!

Трябваше да се владее. Припомни си колко път е изминал, за да стигне дотук, и колко близо се намираше до целта. Трябваше само да изчака президентът да се доближи до него. Трябваше да бъде търпелив. Беше чакал този миг толкова дълго! Нямахме да се провали.

Агент Уорч влезе в предверието към Овалния кабинет, където седеше секретарката на президента.

– Сали, трябва да видя Хейс.

Сали Бърк довърши изречението, което пишеше, вдигна поглед от листа и се усмихна:

– Добро утро, Джек. – Джек Уорч очевидно бързаше. Въпреки това и той трябваше да си вземе номерче, както правеха всички, които искаха среща с президента. – При него има хора. Ще се забавят двацет минути, най-много половин час.

Уорч поклати глава.

– Не разполагам с толкова време. Трябва да се видя с него веднага.

– Не знам какво искаш да направя, Джек. В момента приема чуждестранен емисар. Не можем да нахълтаме...

– Кого приема? Такава среща нямаше в програмата му!

Бърк се изправи, учудена от тона му.

– Прояна на програмата в последния момент.

– И с кого е срещата?

– С Ръс Пайпър и... – Бърк погледна един лист на бюрото си – принц Калиб.

Уорч сбърчи вежди.

– Не си спомням да съм виждал името на принц Калиб в списъка с

проверените посетители в Белия дом. – Тайните служби проверяваха миналото на посетителите за криминални прояви или за психически отклонения, които можеха да се превърнат в заплаха за президента.

– Не знам какво да кажа. Отговорникът по програмата го е добавил в последния момент.

– По дяволите! – извика Уорч. – Колко пъти трябва да ви повтарям, че никой не може да влиза при него, докато не сме го проверили! – Трескаво премисли възможностите. Ако нахълташе по време на среща с чуждестранен емисар и всичко се окажеше фалшива тревога, Хейс щеше да му разкатае фамилията! – Откъде идва принц Калиб?

– От Оман, мисля... – Бърк прегледа програмата. – Да, от Оман.

– Идвал ли е и друг път в Белия дом?

– Не или поне аз не знам.

Уорч закричи нервно пред бюрото на Бърк.

„Нападение“, беше казала Айрини. Тръгна към вратата, където на пост стоеше агент Елън Мортън, и вдигна ръкав към устата си.

Това щеше да е най-доброто – или най-лошото – решение в кариерата му.

– Говори Уорч. До всички от президентската охрана. Затегнете охраната около Овалния кабинет.

– Благодаря ти, че се обади, Хари. Благодаря ти за помощта. – Президентът затвори телефона и се изправи. Взе сакото си от облегалката на креслото и го облече. Закопча горното копче, обърна се и се усмихна: – Принц Калиб, за мен е чест да ви срещна.

Рафик Азис се изправи. Скръсти ръце и заопипва часовника си, като не сваляше поглед от президента. Беше премислял този момент хиляди пъти. Точно така си беше представял, че ще се развият нещата. Всички американци се здрависаха. Това щеше да е най-добрата възможност! Усмивка изкриви лицето му, показалецът му намери бутончето и го натисна два пъти.

Министерство на финансите

Абу Хасан усети вибрациите на пейджъра си и хвърли пътния лист. Сграбчи малък вързоп и скочи от кабината на камиона. Откъм каросерията се чу ръмженето на мотоциклетите. Хасан се затича към металната врата и остави вързоп на земята. С бързи и отмерени движения

измъкна пластичния експлозив и го закрепил за вратата. Стиснал жълтата жица на детонатора в ръка, се затича покрай стената. Щом се отдалечи на десетина метра, натисна копчето. Последва мощен взрив.

Каросерията се отвори, отвътре изскочиха двама мъже и светкавично монтираха металната подвижна рампа към камиона. Бенгази изкара мотокара и се насочи към взривената врата. Двамата мъже с РПГ-та в ръце се затичаха и скочиха на стъпалата от двете страни на мотокара.

Хасан разчисти останките от „Вратата на Мерилин Монро“ и се отдръпна, за да направи място на мотокара. Бенгази и двамата мъже с него надянаха противогازی. Мотокарът се понесе в тесния циментов тунел. От каросерията на камиона един по един заизскачаха мотоциклетите.

Хотел „Вашингтон“

На последния етаж в един склад на помощния персонал Салим Русан търпеливо чакаше. Пред себе си върху бяла кърпа беше поставил руски снайпер СВД 7.62 с оптически мерник модел PSO 1×4. Русан беше сложил пълнител с десет патрона. Това бяха всичките амуниции, които Азис му беше разрешил да вземе със себе си. По план трябваше да остане на мястото си не повече от две минути. После го чакаха други задачи.

Изключи пейджъра и тръгна към покрива. Броеше бавно наум, за да успее да дишането си. Този трик беше научил от руския си инструктор преди години в Бейрут. Със снайпера в ръка той запълзя към ръба. Когато стигна на предварително избраното място, опря оръжието в металната конструкция. Насочи оптиически мерник към Овалния кабинет. Не забеляза нищо особено. Без да губи време, се зае с втората си по значимост цел. Четирима агенти от Тайните служби стояха на покрива на Белия дом. Русан спря кръстчето на оптиически мерник върху главата на мъжа най-вляво и натисна спусъка.

Белият дом

Двамата агенти пред вратата на Овалния кабинет чуха: „Затегнете охраната“, и извадиха оръжията си. По-ниският измъкна връзка ключове от джоба си и отвори малка вратичка. Секунда по-късно иззад ъгъла се появи трети агент, стиснал пистолета си с две ръце. Онзи, който беше отворил вратичката, извади от нишата зад нея три полуавтоматични

пистолета УЗИ и ги раздаде на колегите си. На долния етаж агентът, който дежуреше в командния пункт, стана от мястото си и прекоси стаята. Заклучи вратата, върна се обратно и седна пред компютърния пулт. Двата му колеги отвориха метален шкаф в ъгъла и извадиха оръжията. С картечни пистолети МР 5 в ръце мъжете се втурнаха към вратата, която водеше през таен проход към Овалния кабинет.

Джак Уорч влезе в кабинета на президента. Сакото му беше разкопчано. Дясната му ръка стискаше пистолета в кобура. Очите му се заковаха в мъжа до камината.

– Извинете, че ви прекъсвам, господин президент, но трябва да говоря с вас.

Хейс застина. Нахлуването на шефа на охраната го озадачи и изплаши.

Докато се приближаваше към мургавия посетител, Уорч все още не можеше да разбере намеренията му. После забеляза блясъка в очите му. Пръстите, стиснали пистолета, побеляха. Президентът говореше нещо, но Уорч не го чуваше.

В контролната зала младият дежурен наблюдаваше мониторите пред себе си. Изведнъж вниманието му беше приковано от мигаща светлинка. На екрана блесна червен надпис.

– ГОВОРИ КОНТРОЛНАТА ЗАЛА! ИМАМЕ НЕОТОРИЗИРАНО ПРОНИКВАНЕ В ТУНЕЛА ОТКЪМ ФИНАНСОВОТО МИНИСТЕРСТВО! ПОВТАРЯМ, ИМАМЕ ПРОНИКВАНЕ ПРЕЗ ТУНЕЛА!

В Овалния кабинет Уорч насочи пистолета си към чуждестранния гост и викна в скрития микрофон:

– Говори Уорч. Затегнете охраната на президента! Веднага!

Три от четирите врати се отвориха едновременно и в кабинета нахлуха агенти с готови за стрелба пистолети. Докато обграждаха Хейс, дойде следващото обезпокояващо съобщение.

– ИМА ЗАСТРЕЛЯН АГЕНТ! ЕКИП „ХЕРКУЛЕС“ Е ПОД ОБСТРЕЛ!

– Евакуирайте се! Евакуирайте президента! – кресна Уорч.

Агент Елън Мортън сграбчи президента за лакътя и го помъкна наляво. Още двама агенти се присъединиха към групата. Насочиха се към личния кабинет на Хейс. Джак Уорч и Рафик Азис останаха един срещу друг.

Тунелът

Тежният мотокар набираше скорост по гладката циментова повърхност. Двата мъже, които стояха на стъпалата от двете му страни, се прицелиха с гранатометите си във вратата в дъното и натиснаха спусъците.

Експлозията беше оглушителна, на всички страни се разлетяха отломки. Избухнаха пламъци. Тесният тунел се изпълни с дим. Бенгази затвори очи и натисна газта докрай. Мотокарът прелетя през пламъците и отломките, заби се в металната врата и я изкърти от пантите ѝ. След секунди се намираха в мазето на Белия дом.

Ушите на Бенгази звъняха. Не можеше да види какво става пред него от праха и дима. Без да се двоуми, заби вилицата на мотокара в първата двойна врата, която се изпречи на пътя му. Двете крила отскочиха настрана. Стрелците вдигнаха автомати. Куршумите покосиха тримата агенти от Тайните служби. Мотокарът с рев прегази окървавените тела.

Белият дом

Уорч отстъпваше, без да сваля пистолета си. Трябваше да вземе решение: или да изведе Хейс от сградата в бронираната му лимузина, или да го скрие в новия бункер долу. Когато доближи вратата, цялата сграда се разтресе от експлозия. Азис скочи напред, сграбчи председателя Пайпър и допря ножа си до гърлото му.

– Спрете евакуацията или ще го убия! – изкрещя.

Уорч изскърца със зъби. Не му пукаше за политика, довел тази змия в Овалния кабинет. Направи още една крачка и тресна вратата на кабинета зад себе си.

Агент Мортън натисна скрит бутон на стената. Чу се изсъскването на хидравликата, едната стена се измести. Мортън тръгна първа по тясното стълбище. Следваха я двама агенти, между които вървеше президентът. Валъри Джоунс подтичваше след тях, а четвърти агент я побутваше напред.

– В БУНКЕРА! ЗАВЕДЕТЕ ГО В БУНКЕРА! – кресна Уорч. Сетне се обърна и запечата тайния вход след себе си. Докато слизаше надолу, вдигна микрофона към устата си: – Контролна зала, говори Уорч. Местим президента в бункера! Повтарям, местим президента в бункера!

Когато стигнаха до първата площадка, двамата агенти от

контролната зала вече ги чакаха. Бяха отворили тежката метална врата към подземния коридор, водещ към личните помещения. Единият хукна надолу по стълбите, вторият остана да пази при вратата.

Единайсетимата се движеха бързо. Агентите почти носеха президента. В края на коридора завиха надясно. Агентът, който ги водеше, спря пред метална врата и набра кода на клавиатурата отстрани. Чу се изщракването на ключалката, той натисна вратата с рамо и влезе в помещението. Щом и последният агент се оказа вътре, вратата беше затворена и заключена.

Уорч сграбчи президента за лакътя. Хейс се извърна.

– Какво, по дяволите, става? – извика нервно.

Уорч реши, че е по-добре сега да не обяснява нищо, и продължи напред. В дъното на помещението спряха пред масивна метална врата, скрита в тъмна ниша. Агентът отпред набра деветцифрения код. Чу се изсъскването, с което гумените уплътнения се отлепиха от касата. Дебелата един метър врата се отвори. Зад нея се намираше току-що построенният бункер на президента.

Стаята за отдих

Анна Райли беше застанала в средата на стаята и слушаше обясненията на Стоун Алигзандър. Двама мъже в тъмни костюми, които седяха на съседната маса, я зяпаха. Приличаха ѝ на ченгета. Разпознаваше ги мигновено – половината от приятелите на баща ѝ и малкия ѝ брат бяха ченгета. Изведнъж мъжете вдигнаха ръце към ушите си, скочиха и изтичаха навън, като вадеха оръжията си.

Стоун Алигзандър продължаваше да бърбори. Райли се огледа. По израженията на хората наоколо разбра, че това, което беше видяла, съвсем не е нормално.

Тя остави чашата с кафето си.

– Мисля, че става нещо – каза.

– Не се притеснявай – усмихна се той. – Така се чувстват повечето жени с мен. – Не се шегуваше.

Райли поклати глава.

– Говоря за двамата мъже, които току-що изтичаха навън с извадени пистолети...

Звук от експлозия я прекъсна. Стоун Алигзандър разсипа кафето по ризата си. Всички замръзнаха по местата си. След миг тишината беше

разкъсана от автоматична стрелба.

Личните помещения

Муамар Бенгази натисна спирачката и мотокарът се закова на мястото в мазето под личните помещения на президента. Ясно чуваше двигателите на мотоциклетите не много далеч зад себе си. Скочи на земята и се затича към вратата вляво. Хукна по стълбите нагоре, като държеше автоматата си насочен напред. Двамата стрелци го следваха неотлъчно. Когато стигнаха до първата площадка, вратата над тях се отвори и на прага застанаха двама униформени агенти с пистолети в ръце. Бенгази натисна спусъка. Мъжете се свлякоха на пода окървавени. Терористът хвърли димна граната, чуха се виковете.

Бенгази и хората му изскочиха през вратата в гъстия сив дим и хукнаха към южното крило, като сипеха огън от автоматичните си оръжия. Бенгази сграбчи още една от гранатите, качени на бронираната му жилетка, и дръпна предпазителя. Петнайсетина метра по-надолу по коридора се намираще стаята, през която всяка сутрин президентът минаваше на път към Овалния кабинет. Бенгази запрати граната натам и се скри в една ниша вдясно. Хората му се прикриха в една от стайте вляво. Гранатата издрънча по мраморния под, последва оглушителна експлозия. Бенгази се изправи и отново хукна напред. Всяка секунда беше ценна. Влята в стаята в дъното на коридора. На пода лежеше облян в кръв агент. Тялото му беше посипано с изпочупени стъкла. През строшения прозорец Бенгази видя няколко командоси на Южната моравя.

Беше Отрядът за бързо реагиране на Тайните служби. Бенгази вдигна автоматата си и се прицели в първия, но преди да натисне спусъка, половината глава на мъжа беше отнесена от снайперистки куршум. Другите трима командоси залегнаха светкавично.

Салим Русан си вършеше добре работата! От покрива на хотел „Вашингтон“ Русан трябваше да прикрива Бенгази и хората му по пътя им към Западното крило.

– РПГ! – извика през рамо Бенгази.

Един от хората му притича до него и вдигна на рамото си гранатомет. Прицели се в двойната врата между колоните на главния вход. Изщракването на спусъка беше последвано от експлозия. Бенгази изскочи през прозореца и се затича с все сили към Западното крило.

Овалният кабинет

Подът се разтресе, от мазилката на тавана се отчупиха няколко парчета. Рафик Азис се беше облегнал с гръб на камината. Държеше Пайпър пред себе си като щит. Беше бесен, че е изпуснал президента. Откосите автоматична стрелба навън показваха, че хората му приближават.

След секунди Бенгази нахълта в Овалния кабинет. Не беше нужно да се задават въпроси. Положението беше очевидно. Свали противогаса и измъкна пистолет, който подаде на Азис.

Азис избута Пайпър встрани. Председателят на Демократическата партия се блъсна в един стол и падна на пода.

– Какво правите? – извика истерично. – Какво става!

Азис насочи пистолета си към него и натисна спусъка. Куршумът прониза челото на председателя, дебелият килим се обагри с кръв.

– Цяла сутрин чаках! – изръмжа Азис. После протегна ръка: – Дай ми радиостанцията си. – Бенгази се обърна с гръб, а Азис изтегли радиостанцията от калъфа на бронираната му жилетка. После я доближи до устата си и се запъти към вратата: – Прекъснете комуникациите. Президентът е в бункера си. Отцепете сградата. Вземете колкото може повече заложници!

9.

Малкият самолет летеше над тъмните води на Атлантическия океан. От мъглата изплува заливът Чезапийк. Мич Рап се вгледа в познатите очертания. Когато Айрини Кенеди се беше обадила отново и беше описала събитията в Белия дом, Рап бе изпаднал в шок. През последните десет години той беше човекът, който беше следил неотлъчно Азис из целия свят. Знаеше всичко за него: отвлеченията в Бейрут, Истанбул и Париж, бомбените атентати в Испания, Италия, Франция, Ливан и Израел, както и, разбира се, свалянето на самолета над Локърби.

В трагедията, разиграваща се в момента в Белия дом, Рап видя възможност да доведе докрай делото, което бе започнал преди десет години. Беше му омръзнало да се появява винаги със закъснение, за да разпознае трупове и да разгледа уликите. Беше му омръзнало Рафик Азис да му бяга!

Докато се спускаха към военновъздушната база „Андрюс“, в главата му се оформи план.

Приземиха се меко. Самолетът потича по пистата и влезе в един от кафявите хангари. Пилотът изключи двигателите, зад тях металната врата се затвори.

Рап спусна стълбичката и слезе от самолета. След него слезе и доктор Хорниг. Прекосиха идеално чистия хангар и влязоха в остъклената стая в единия му край.

Директор Стансфийлд стоеше в средата на помещението и стискаше телефонната слушалка на портативна радиостанция. Човек от охраната, застанал до него, държеше апарата с размери на телевизионна камера.

– Той е пред мен – каза Стансфийлд в слушалката. Сетне кимна няколко пъти. – Ще пристигнем след около двацет минути. – И подаде слушалката на човека от охраната. – Бихте ли ни извинили? – обърна се към присъстващите.

Мъжете излязоха.

Кенеди подаде на Рап кожен сак.

– Трябва да се преоблечеш. Имаме среща в Пентагона след двацет минути.

На Рап не му харесваше идеята да си показва лицето в стая, пълна с политици и бюрократи.

– С кого говорихте по телефона?

– С генерал Флъд. Искаше да се увери дали ще те взема с нас на срещата.

– Ще ми кажете ли подробности?

Кенеди извади кожен портфейл от чантата си.

– Както обикновено. Ти си Мич Круз, специалист по въпросите на тероризма в Близкия изток. Работиш в ЦРУ от пет години и тъй натакъ... – Подаде му портфейла. – Знаеш си урока. Ще ни трябваш за всеки случай. Ние, разбира се, предпочитаме да не се показваш много.

Рап се съблече. Отляво над кръста му се виждаше розов белег, останал му от заблуден куршум, изстрелян от агент на ФБР. В долната част на гърба му се виждаше и белегът от скалпела на хирурга, който беше извадил куршума.

– Знаем ли вече броя на терористите в Белия дом? – обърна се Кенеди към доктор Хорниг.

– Да... Не трябва да забравяме, че ни е казал каквото той мисли за истина. Според него в Белия дом има дванайсет терористи, в това число и Азис. – Хорниг си пое дълбоко въздух.

– С какво са въоръжени?

– С добре познати ви оръжия. – Хорниг хвърли поглед към Рап, който си обуваше панталоните. – Имат и доста пластичен експлозив.

Мич извади бяла тениска от чантата и я облече.

– Вероятно експлозивът е достатъчно, за да вдигнат цялата сграда във въздуха – вметна той.

– Каза ли нещо за исканията им? – попита Стансфийлд.

– Нямахме възможност да се заемем с този въпрос, но ще го направим веднага щом потеглим отново.

Директорът кимна.

– Решихме да ви закараме в една от охраняваните от нас къщи във Вирджиния. Ще говорите само с мен, Айрини или Мич. Само няколко души освен тук присъстващите знаят, че сме отвлекли Харут, и искаме всичко да си остане така. Съсредоточете усилията си върху исканията им. Трябва да знаем какви условия ще постави Азис.

– Ако Харут знае какво ще поискат, аз ще разбера – каза Хорниг.

– Също така – намеси се и Айрини – няма да е зле, ако разберем кой точно е довел Азис със себе си за тази акция.

Хорниг кимна.

– Мич, сещаш ли се за нещо друго? – попита Кенеди.

Рап закопчаваше ризата си.

– Да. Искам да знам колко дълго има намерение да се задържи в Белия дом и как точно ще се опита да излезе оттам. Доколкото познавам Азис, той има план по минути.

– Знаеш как да ни намериш – завърши Стансфийлд.

– Ще се заема веднага. – Доктор Хорниг намести очилата си.

– Добре. Мич, да тръгваме. – Стансфийлд се отправи към вратата заедно с Кенеди и Хорниг. Рап взе чантата с нещата си и ги последва. Докато излизаше навън, видя как двама души бутат болнична количка към линейката, спряла в края на хангара. На количката лежеше завързан Харут.

Една от малките врати на хангара се отвори и ослепителната слънчева светлина блесна в очите им. Рап спря и хвърли поглед към болничната количка. Джейн Хорниг и двамата ѝ асистенти се качиха в линейката и затръшнаха вратата. Рап гледаше безмълвен.

На прага се появи Айрини Кенеди. Вятърът развяваше косата ѝ.

– Мич, да тръгваме! – извика тя. – Ще закъснеем.

Рап примижа срещу светлината. Кенеди му помахаше с ръка да побърза и той се затича към нея.

Вицепрезидентът Шърман Бактър се беше върнал във Вашингтон от благотворителното си пътуване до Ню Йорк. Президентският самолет беше кацнал във военноморската база „Андрюс“ четирийсет минути преди да пристигнат Рап и доктор Хорниг.

Бактър седеше на задната седалка на бронираната си лимузина заедно със своя административен шеф Далас Кинг и главен прокурор Маргарет Тътуайлър. Докато кортежът пресичаше Вашингтон, Далас Кинг обясняваше стратегията им.

– Тази криза поставя пред нас уникална възможност. – Кинг прокара ръка през русата си коса и се обърна към Тътуайлър: – Твоето участие има голямо значение, Мардж. Трябва да дадем на ФБР да разбере, че Шърман е поел управлението. Не можем да им позволим да крият информация от нас и да започват спасителна операция без нашето съгласие. – Трийсет и една годишната изгряваща звезда удари с юмрук дланта на ръката си. – Нищо не се случва, без ние да го одобрим. Съгласни ли сте с това?

Мардж Тътуайлър беше започнала да свиква с амбициозния стил на работа на Далас Кинг. Вярното куче на вицепрезидента беше чаровник. Беше завършил „Станфорд“, сечеше му пипето, имаше прекрасно

чувство за хумор. Мардж Тътуайлър – калифорнийска политическа активистка, специалист по съдебните въпроси и бивш професор по право – не беше свикнала да ѝ говорят с подобен тон. Особено някой, който не е по-възрастен от студентите ѝ.

– Далас – започна тя уморено, – разправяла съм се с ФБР, когато ти си карал първото си колело в Сан Диего. Не се притеснявай. Мога да се оправя.

Далас ѝ се усмихна и постави ръка на коляното ѝ.

– Извинявай, Мардж. Исках само да отбележа, че ще е добре, ако изградим стратегията заедно. – А наум си каза: „Егото на тази кучка е по-голямо дори от задника ѝ.“

Шърман Бакстър, бивш губернатор на Калифорния, вицепрезидент на САЩ, се изкашля.

– Без значение какви постове заемаме, ние сме аутсайдери в този град. Не го забравяйте. Далас е прав, Мардж. Не е лошо да си припомниме от време на време, че ще е добре да държим ФБР на каишка. – Както повечето политици, и той криеше в себе си две напълно различни личности. На работното си място беше строг и изискваше максимума от подчинените си. Петдесет и четири годишният калифорниец гледаше на Овалния кабинет като на свое изконно право. Според него той заслужаваше президентското много повече от настоящия президент. Ако не беше Шърман Бакстър и неговите връзки в Калифорния, Хейс нямаше да е в Белия дом.

Според Бакстър Хейс беше праволинеен тъпанар, успял да влезе в Белия дом само защото имаше неопетнено минало и най-вече защото Шърман Бакстър му беше поднесъл Калифорния на тепсия. Не можеше да не гледа на президента като на пречка.

След дългата уморителна кампания и петте месеца управление Бакстър вече се беше уморил да играе второстепенна роля. Шърман Бакстър Трети, наследник на един от най-известните родове – производители на вина, в Калифорния, не можеше да приеме, че Хейс е от семейство, което печели парите си с производство на сглобяеми къщи. За обществото двамата бяха идеалната политическа комбинация, но Шърман Бакстър едва понасяше Хейс.

Кинг и Тътуайлър продължаваха да говорят. Бакстър зяпаше през прозореца. Черната му коса започваше да оредява и той я решише назад. Вицепрезидентът разтри слепоочията си и се сети за нещо, което Кинг обичаше да казва за предстоящите три години управление на Хейс: „Не забравяй, че си само на една ръка разстояние от президентското кресло,

шефе. Никой не знае кога някой ненормалник ще даде на Хейс билет за оня свят.“

Колко пророчески изглеждаха сега думите на Далас! Докато кортежът от коли минаваше по моста „Джордж Мейсън“, Бакстър си спомни, че в момента изпълнява правомощията на президент на САЩ.

Специален агент Скип Макмахън се взираше в Белия дом от петия етаж на сградата, в която се намираще главният команден център на охраната на президента. Преброи телата на деветима агенти от Тайните служби. Бяха му съобщили, че от другата страна на сградата има още трупове, но не можеха да кажат колко точно. Дори сега, четири часа след нападението, нямаха конкретна информация. Никой не знаеше какво става в сградата.

Макмахън имаше двайсет и шест годишен стаж като агент на ФБР. Беше видял всичко, което можеше да се види в работата му. Беше започнал в Бюрото веднага след колежа. След като четири години се беше занимавал с банкови обири в Лас Вегас, го преместиха във Вашингтон, където беше започнал да се занимава с контраразузнавателна работа. Почти едно десетилетие беше преследвал шпиони. Сетне го назначиха в отдел „Тежки престъпления“ на ФБР. Последното назначение доведе до края на брака му и едва не провали кариерата му. Шестте години, в които се беше ровил в утайката на обществото, му бяха достатъчни.

За щастие бе разбрал навреме опасностите – преди работата да го съсипе напълно. Наскоро го бяха прехвърлили в Екипа за бързо реагиране при специални ситуации към ФБР, който се занимаваше с освобождаването на заложници. Този екип беше под негово командване заедно с няколко помощни звена. Скип Макмахън не беше и помислял, че Белият дом може да бъде нападнат и превзет.

Макмахън не одобряваше начина, по който провеждаха спасителната операция. По всички покриви наоколо бяха разположени снайперисти от ФБР и от Тайните служби, които получаваша заповеди всеки от своите шефове. Това беше погрешен подход.

Младата жена, застанала до него, му показа часовника си.

– Срещата започва след двайсет минути.

Макмахън кимна.

– Колко са жертвите?

Специален агент Кати Дженингс погледна в малко тефтерче.

– Преброихме осемнайсет, но един господ знае колко са убитите

вътре.

Макмахън поклати глава. Беше уморен, а това бе едва началото. Запъти се към вратата. Дженингс го следваше на половин метър разстояние.

– Не мисля, че се зарадвах, когато се появихме – кимна към агентите тя, когато беше сигурна, че никой няма да я чуе. – Дали знаят, че ние ръководим представлението?

– Нямам представа. Загубили са поне осемнайсет души... А и Белият дом е тяхна територия.

– Но те не са подготвени за подобни операции. Това е... – Тя млъкна, защото покрай тях минаха двама агенти от Тайните служби. После добави по-тихо: – Това е в юрисдикцията на ФБР. Става въпрос за терористичен акт на американска територия.

– Ще има много хора, които ще искат да си вземат по парче от тази торта, преди да е свършило всичко.

– Например?

– Да речем, военните, Тайните служби...

– На военните това им е забранено от... – заговори Дженингс.

Макмахън ѝ направи знак с ръка да спре.

– Запази лекцията си за някой от по-младите в екипа ни. – Възрастният агент се гордеше с факта, че е един от малкото хора в Бюрото, които нямат юридическо образование. – Аз ти говоря за реални неща и за хора, които имат опит. Защо според теб правят тази среща в Пентагона? – Остави я да помисли, докато стигнаха до площадката на долния етаж. – След като ние ще командваме парада, защо не провеждат срещата в Хувър Билдинг?

Дженингс кимна. Беше се досетила.

– Докато съм в Пентагона – продължи Макмахън, – искам мобилна връзка с теб. Избери хора за смените и не приемай отказ от никого. И кажи на онези клоуни, че не съм в настроение и че когато се върна от скапаната среща, ще изпускам пара. Никой няма да остава на пост повече от осем часа, освен ако аз не наредя, и не искам никой да се разкарва наоколо, след като му свърши смяната. Вероятно ще се наложи да останем тук със седмици и не искам загорели от слънцето агенти да ми седят в командния пункт.

– Нещо друго?

– Да. Искам Екипът за бързо реагиране да бъде в пълна готовност по всяко време!

Скъпият костюм беше сменен от зелена камуфлажна униформа. На колана му висяха пистолет и противогаз. Рафик Азис седеше на централното място край дългата маса в Оперативната зала и гледаше мониторите, разположени на отсрещната стена. По всички канали предаваха репортажи за кризата в Белия дом.

Гневът на Азис се беше поуталожил. Не беше късно да постигнат крайната цел. Можеше да си позволи поне миг триумф. Контролираше сърцето на Америка! А когато успеше да измъкне и президента от бункера му, щеше да бъде победител. Никога повече Америка нямаше да се бърка във вътрешните работи на арабите!

На вратата се почука.

– Влез – каза Азис, без да се обръща.

Муамар Бенгази влезе в залата ухилен, с автомат на рамо и с тейфтерче в ръка.

– Контролираме цялата сграда. Както заповяда, всички външни стени и врати са минирани. – Очите му заблестяха. – Имаме пълен контрол върху хранилището с оръжия и боеприпаси на Тайните служби и върху системата им за наблюдение. – Бенгази пристъпи напред и се подпря на облегалката на един стол. – Изключих системата им за наблюдение в сградата. Оставих работещи само няколко от камерите на покрива. Те вече не получават изображение от сградата. Модемите също са изключени.

– Добре. Не им вярвам. С всичката тази техника може да се опитат да ни измамят.

Бенгази кимна.

– Ето това, което искаше. – Подаде тейфтерчето на Азис. – Списък на заложниците и постове, които заемат. Заградил съм най-важните.

Азис се облегна назад и запрелиства бележника.

– Общо седемдесет и шест души.

– Точно така.

Намери това, което търсеше, на трета страница. Името на заложника, когото щеше да убие първи.

– Колко агенти от Тайните служби заловихме? – попита.

– Не са в този списък. Общо са девет. Четирима се нуждаят от медицинска помощ.

– Отделили ли сте ги от останалите?

– Да. На горния етаж са, както заповяда.

– Оковани ли са? – вдигна вежди Азис.

– Разбира се.

– Ако някой от тях – заговори Азис, като прелистваше тefтерчето – опита да се прави на смел, ме извикай. Ще се заема лично. И без това сме малко и трудно покриваме сградата. Не искам някакъв каубой да ми се пречка.

Бенгази кимна.

– Мисля, че няма да е лошо да позволим на цивилните да използват тоалетната.

Азис погледна часовника си. Предложението беше разумно, а и по този начин хората щяха да се успокоят.

– Добре, но агентите от Специалните части оставете да се търкалят в собствените си изпражнения.

– Разбрано. Искаш ли да провериш експлозивите?

– Не. Вярвам, че сте си свършили работата. Сега трябва да проведе един телефонен разговор. – Азис посочи телевизорите. – Подготвят се за среща в Пентагона.

– Ако не ти трябва за нищо друго, има няколко неща, които трябва да свърша.

– Още нещо – каза Азис. – Как се справя нашият малък крадец?

– Оборудването му е на мястото си и вече е започнал работа. – Бенгази вдигна рамене: – Казва, че всичко върви по план.

– Добре. Наглеждай го. Той все пак не е един от нас.

– Казах му да не ходи никъде освен до тоалетната, и то само при условие, че го придружавам – отвърна Бенгази с усмивка. – Обясних му, че навсякъде сме сложили експлозиви и не искам той случайно да задейства някоя бомба.

Азис също се усмихна.

– Ако имам нужда от нещо, ще те потърся. – Бенгази пое към вратата. Азис добави с усмивка: – Муамар, успокой се. Няма да нападнат тази вечер. В момента командват политиците. Те ще държат ФБР настрана, докато ние се приготвим.

– Знам – кимна Бенгази. – Винаги си прав. Но все пак най-удобният момент е сега – заложниците са все още силни и бодри, могат да ни създадат неприятности. След три дни ще са изтощени и объркани. Ако бях на тяхно място, щях да нападна сега.

Азис се засмя.

– Трябва да разбереш как работи управленската машина във Вашингтон. Военните ще искат да нападнат веднага с голяма войскова

част, но политиците ще предпочетат да се работи предпазливо.

– Ами ФБР?

– Ще получават заповеди, както обикновено. Успокой се, приятелю. Още дълго няма да ни нападнат... Всъщност ще го направят тогава, когато ги провокирам.

– Когато моментът е подходящ – вдигна вежди Бенгази.

– Точно така. Облякъл ли си онези дрехи, както ти казах?

– Не – поклати глава Муамар.

– Защо?

– Не мисля, че е правилно да изоставяме другите...

– Планът няма да успее, ако всички вземат участие, Муамар. Заповядвам ти да облечеш дрехите. Ако американците нападнат, това ще е единственият ни изход.

Бенгази кимна и излезе. Азис се замисли за плана си за бягство. Имаше някакъв шанс. Ако успееше да хване президента, нищо нямаше да е от значение. Отново насочи вниманието си към телевизорите. Усили звука на Си Ен Ен. Водещият обясняваше, че в момента вицепрезидентът и представители на няколко държавни институции се събират на спешна среща при закрити врата в Пентагона. Терористът се засмя и се огледа. Знаеше, че такива срещи обикновено се провеждат в подобна или дори в същата тази зала.

10.

Заседателната зала на Обединеното командване се намираше в най-вътрешния пръстен на Пентагона, където се помещаваше и Службата за национална отбрана. Коридорът беше пълен със звезди и нашивки.

Пред двойната вратата стояха на пост двама пехотинци и отдаваха чест на влиятелните личности. Един по един, придружени от най-близките си сътрудници, в залата влязоха министърът на вътрешните работи, на здравеопазването, външният министър и други членове на кабинета.

Дъжд от въпроси посрещна директора на ФБР Роуч и специален агент Макмахън. За късмет на Роуч секунди след тях влезе и генерал Флъд с останалите членове на Обединеното командване, Флъд се изправи на председателското място и остави чашата кафе на масата.

– Моля, заемете местата си. – Разговорите секнаха. – Да започваме. – Генералът посочи столовете около дългата маса. – Имаме много работа.

Докато присъстващите са настаняваха, в залата влязоха вицепрезидентът Бакстър, придружен от Тътуайлър и Далас, и седнаха срещу генерал Флъд. Държавният секретар, близък приятел на Хейс, се наведе и попита Бакстър какво става. Последни в залата влязоха Стансфийлд, Кенеди и Мич Рап. Флъд посочи три стола от дясната си страна.

– Нямам намерение да шикалкавя – започна генералът. – Носят се всякакви слухове за това, което се случи тази сутрин в Белия дом. Някой от тях отговарят частично на истината. Ето какво е станало. В девет сутринта група терористи са атакували и превзели Белия дом.

Залата зашумя.

– Моля за тишина! – извика Флъд. – Имаме да обсъдим много въпроси. Както казах, терористите контролират Белия дом и държат неизвестен брой заложници. Единствената добра новина е, че президентът Хейс е бил преместен в бункера и засега е в безопасност. Не можем да се свържем със сградата на Белия дом, но знаем, че президентът е добре. Това ни води към първа точка от дневния ред. Очевидно е, че президентът Хейс в момента не може да изпълнява задълженията си като главнокомандващ. Според Двайсет и петата поправка правомощията му се прехвърлят на вицепрезидента Бакстър. Повечето членове на правителството приеха тази промяна. Извинявам се на онези, с които не можахме да се свържем, но трябваше да се действа бързо. – Генералът скръсти

ръце. – Нека сме наясно. До второ нареждане вицепрезидентът Бакстър е действащ президент и главнокомандващ въоръжените сили. – Флъд огледа присъстващите. – Въпреки това по очевидни съображения ние ще продължим да наричаме господин Бакстър вицепрезидент. Ясен ли съм?

Флъд отново замълча, за да се увери, че няма желаещ да изрази друго мнение. След това се обърна към шефа на Тайните служби.

– Сега директор Трейси ще ни запознае с подробностите за случилото се тази сутрин.

Директор Трейси се изправи и тръгна към подиума, както осъден на смърт се приближава към гилотината. Отвори пред себе си папка.

– Късно снощи председателят на Демократическата партия Пайпър се е обадил в Белия дом, за да уреди среща с президента. Срещата е била насрочена за девет часа тази сутрин. Той е подминал изискванията на Тайните служби при подобни срещи и не ни е оставил достатъчно време да проверим миналото на госта на президента. Сега знаем, че този гост е Рафик Азис, един от най-известните терористи в света. – Трейси вдигна глава и огледа присъстващите. – Смятаме, че Азис се е представил на Пайпър като принц Калиб от Оман. Арабинът предоставил чек за петстотин хиляди долара на партията, а в замяна поискал среща с президента.

Членовете на правителството, повечето – демократи, си размениха погледи.

– Азис и председателят Пайпър – продължи Трейси – пристигнали в Белия дом по същото време, когато ние получихме информация от ЦРУ, че президентът е заплашен от терористичен акт. Когато Азис и Пайпър влизали в Белия дом, в сградата на финансовото министерство пристигнал бял камион на фирма за химическо чистене и пране, както всяка сутрин в дните от понеделник до петък. Без да бъде проверяван от охраната, камионът влязъл в подземния гараж на сградата. – Трейси погледна бележките си. Опитваше са да скрие притеснението си. За това, че Азис бе успял да влезе в Белия дом, можеха да обвинят председателя Пайпър, но пускането на камиона беше грешка на Тайните служби. – В каросерията на камиона е имало неизвестен брой терористи, които са проникнали през тунела, който води от сградата на министерството до Белия дом. Това е голям пропуск в работата на моите агенти и вече започнахме необходимото разследване. – Обърна се към вицепрезидента: – До довечера ще сме готови с подробен доклад за случилото се. – Отново сведе очи към записките си и продължи: – След като се е

получила информацията от ЦРУ, Джек Уорч, специалният агент, командващ охраната на Белия дом, е отишъл незабавно в Западното крило, за да запознае Хейс с подробностите. Когато Уорч пристигнал, Пайпър и гостът му вече били в Овалния кабинет. Веднага щом разбрал за невозможната среща, Уорч влязъл да провери какво става вътре. След това всичко се случило много бързо. Скрит снайперист на покрива на хотел „Вашингтон“ открил огън по агентите, разпределени на покрива на Белия дом. След секунди вратата откъм финансовото министерство била разбита, а Уорч дал заповед за преместването за президента в бункера му. Както знаете, старият бункер в Белия дом е строен по време на Втората световна война и представлява един по-добре укрепен тунел. Миналия януари се приключи строежът на нов бункер, разположен на третото ниво в мазето под крилото с личните помещения на президента. Военните инженери са си свършили добре работата. – Трейси се изкашля. – Извинете ме. Това ново съоръжение за съжаление не функционира напълно. Поддържащите системи за кислород работят, но все още не е монтирана система за комуникация. Това трябваше да бъде направено през лятото. Въпреки това в бункера има достатъчно провизии от първа необходимост. Имаме стопроцентова сигурност, че специален агент Уорч е успял да евакуира президент Хейс, Валъри Джоунс и още осем агенти в бункера. До девет и петнайсет ние имаме връзка с бункера чрез нашите стандартни зашифровани радиостанции, но после връзката беше прекъсната. Техническите ми съветници ме информираха, че терористите използват заглушители, за да блокират радиопредаването. Потвърдихме, че осемнайсет агенти от Специалните части са били убити и още петнайсет са в неизвестност. – Гласът на директора потрепери. – Предполагаме, че петнайсетте агенти или са били застреляни, или са заложници. – Замълча, за да се овладее. – Знаем, че Азис и хората му държат около осемдесет до сто заложници. Не знаем точния брой на убитите. Отцепили сме района около Белия дом и отрядът ни за бързо реагиране е готов да нападне сградата веднага щом решите, че е необходимо. – Трейси затвори папката и отново погледна към вицепрезидента Бакстър: – Единствената добра новина е, че президент Хейс е в безопасност и че няма начин Азис да проникне в бункера.

Вицепрезидентът се облегна назад и сграбчи брадичката си с ръце. Двамата с Далас бяха подготвили предварително следващите си действия. Трябваше да даде да се разбере, че сега той командва. Трябваше да даде пример за безкомпромисност. Затова главата на Трейси щеше да хвъркне. Бакстър се наведе напред и опря лакти о масата.

– Директор Трейси – заговори с глас, изпълнен с болка, – можете ли да ми обясните как е възможно да се случи нещо подобно, по дяволите?

Трейси не отвърна. Бакстър забарабани с пръсти по масата.

– Директор Трейси – продължи след малко, – вашето ведомство разочарова страната ни. Поставихте ни в нелепа ситуация. – Бакстър се огледа. Опитваше се да създаде впечатление за единомислие с останалите присъстващи. – Реших, че ФБР ще се заеме със случая веднага щом агентите на директор Роуч заемат местата си.

Трейси изведнъж излезе от вцепенението си.

– Сър – заговори той, – Белият дом е в юрисдикцията на Тайните служби. Ние сме...

– Според моя юридически съветник – прекъсна го Бакстър – Белият дом е държавна територия и именно поради тази причина ФБР трябва да се заеме.

– Но моите хора познават идеално сградата и терена! Сред заложниците има и наши агенти...

Бакстър поклати нервно глава.

– Директор Трейси, Тайните служби се провалиха. Бих добавил – провалихте се доста нелепо.

Трейси пламна. Не можеше да повярва, че е подложен на това унижение. Беше прекарал двайсет години в Белия дом, знаеше, че и за по-дребни неща измисляха изкупителни жертви, но всичко беше станало толкова бързо! През последните няколко часа той се беше притеснявал повече за хората, които беше загубил, а не за политическата развързка на случая.

– Днес ние спасихме живота на президента и загубихме поне осемнайсет от нашите агенти... Не мога да се съглася...

Бакстър удари с юмрук по масата.

– Вие загубихте Белия дом и унижихте американската нация! – Хвърли гневен поглед към Трейси и отново се облегна назад. След като си пое дълбоко дъх, продължи по-тихо, но със същата твърдост в гласа: – Посъветвах се с министъра на вътрешните работи. Искам оставката ви на бюрото си, преди да съм направил обръщението си към нацията тази вечер. Умът ми не го побира... Как допуснахте...

– Ще ви кажа как се случи! – повиши глас Трейси. – Случи се, защото вие и вашите хора отхвърлихте молбата ми за увеличаване на охраната на президента. Случи се, защото сте корумпирани, защото председателят на партията ви нагло заобиколи разпоредбите за сигурност в

Белия дом! Вие вкарахте в Овалния кабинет фанатизиран терорист!

– Достатъчно! – извика Бакстър. – Напуснете!

Но Трейси не можеше да спре. Трябваше да защити достойнството си. Дължеше го на загиналите си агенти.

– Обвинете Тайните служби за случилото се в обръщението си към нацията дотук, а аз ще се погрижа да уведомя журналистите още утре за коментарите ви за тази агенция! Казахте буквално: „Тайните служби са шепа параноици, които, въпреки че са организирани, страдат прекалено много от мания за величие.“ Убеден съм, че тези думи – заедно с отказа ви да увеличите бюджета на Тайните служби! – ще бъдат чути от избирателите ви. И нека не забравяме факта, че докато моите хора умираха в Белия дом, вие заедно с антуража си си поръчахте закуска, която струваше пет хиляди долара, в Ню Йорк! – После се обърна към министъра на финансите: – Нека припомня на шефа си и за молбата ми да увеличим охранявания периметър около Белия дом. Отказът на министър Роуз бе мотивиран с думите, че „Белият дом е една от най-силно охраняваните сгради в света“, а заключението му бе, че „всякакви понататъшни разговори са безпредметни“. – Пое си дъх и продължи: – Как смеете да подлагате на съмнение моя професионализъм! Посветих двайсет и шест години от живота си да охранявам американските президенти и семействата им! – Тръгна към изхода, но внезапно спря и се обърна: – Сега е по-важно да се притесняваме за живота на мъжете и жените, пленени в Белия дом, а не да се интересуваме от кариерите си! – И тресна вратата.

В залата настъпи хаос. Всички заговориха едновременно. Кинг се обърна към вицепрезидента.

– Прецакаха ни! – прошепна.

Бакстър хвърли гневен поглед към шефа на щаба си. Сетне вдигна показалец. Флъд кимна и помоли за тишина. Когато разговорите замряха, кимна на Айрини Кенеди. Тя се изправи.

Рафик Азис погледна часовника си. Бяха изминали двайсет минути, откакто вицепрезидентът беше пристигнал за срещата в Пентагона. „Време е“, каза си. Придърпа големия телефон, на който бяха залепени листчета с телефонни номера. Повечето от имената не му бяха познати. Още в първата колона откри номера, който търсеше. Отстрани пишеше: „Пентагон, заседателна зала“. Азис прегледа предварително написания текст още веднъж, след това вдигна слушалката и натисна бутона за

автоматично набиране.

Генерал Флъд слушаше Кенеди, която четеше биографията на Азис, когато чу тихото извъняване на телефона до себе си. На дисплея се изписа: „Оперативна зала, Белият дом“, Флъд направи знак на Кенеди да замълчи.

– Генерал Флъд на телефона – каза в слушалката.

– Надявам се, че не прекъсвам срещата ви.

– Кой се обажда?

– Няма значение кой съм. Сега искам да включите говорителите, така че да ме чуват всички присъстващи. Не ме карайте да повтарям.

Флъд реши, че е най-добре да се подчини, и натисна бутона.

– Слушаме ви – каза и отпусна слушалката.

Гласът на Азис се разнесе из залата:

– Белият дом е под наш контрол. Всички опити да превземете резиденцията ще бъдат фатални за заложниците. САЩ понастоящем държат 14.7 милиарда долара замразени валутни авоари, които са притежание на Иран. Вие умишлено наложихте запор върху тези пари, когато корумпираното правителство на шаха беше свалено от силите на Аллах. Ако до девет часа утре прехвърлите цялата сума в Иран, ще освободя една трета от седемдесет и шестте заложници, които държа в Белия дом. Това искане не подлежи на преговори. Ако това условие не бъде изпълнено, ще убивам по един заложник на всеки час, докато не го изпълните. Напомням ви още веднъж, че всеки опит да се проникне в сградата ще бъде фатален за заложниците. Екипът за бързо реагиране не може да се сравни с моите хора, както агентите от Тайните служби бяха неспособни да ни спрат. След петнайсет минути ще изкарам всички ранени на входа на Западното крило. Вашите медицински лица, облечени в къси панталони и ризи с къси ръкави, ще идват по двама, за да вземат ранените. Няма да носят никакво оборудване със себе си, никакви чанти. Само по двама души, само с носилка! Ако забележим нещо странно, ще открием огън. – Азис млъкна за момент и после продължи с по-твърд глас: – Сметките, на които трябва да прехвърлите парите, са...

По-малко от минута беше необходима на Азис да прочете номерата на сметките. После повтори исканията и затвори телефона. Облегна се назад. Изявлението му беше кратко, беше ги изненадало, а най-важното беше, че им бе дал ясно да разберат кой командва парада. Азис знаеше

какво ще се случи утре в девет, сякаш гледаше в кристална топка. Беше прочел всички книги, написани от бивши агенти на ФБР, за преговори с терористи, но най-важното в случая беше, че в момента решенията взима Бакстър със съветника си по юридическите въпроси Тътуайлър зад гърба.

Азис беше направил проучване за Тътуайлър. Чрез Интернет се беше сдобил с копия на речите и лекциите ѝ. Тя винаги критикуваше действията на ФБР. Според нея ФБР трябва да освобождават заложниците чрез преговори, а не чрез военни действия, като изпълняват по-малките искания на терористите.

Знаеше какъв ще е всеки неин ход. Щеше да я разиграва поне два дни и когато най-сетне Бакстър сметнеше, че е време да послуша генералите, вече щеше да е прекалено късно. Дотогава президентът щеше да е в ръцете им и щяха да поставят последното си искане.

– Какво, по дяволите, стана? – обърна се Хейс към Валъри Джоунс.

Седяха един до друг на дивана. Хейс се беше поокопитил. Младата жена не знаеше как да отговори.

– Нямам представа – възкликна.

Хейс беше срещнал Джоунс преди години, когато тя беше член на неговия екип в Конгреса. Беше работила в Си Би Ес, където бе тръгнала от най-ниското стъпало и се бе изкачила до върха. Джоунс беше лъчезарна, работлива, понякога дори досадна. Ако беше мъж, щяха да я наричат „гадляр“, но тъй като носеше пола, си бе извоювала титлата „голяма кучка“. Като човек, който пропуска посетителите при президента, това дори ѝ беше от полза. Всеки ден тя получаваше десетки молби за срещи с президента. Работата ѝ изискваше да бъде твърда и непреклонна. Времето никога не стигаше. Нито енергията.

– Валъри, трябва да имаш някаква представа кой, по дяволите, беше този! Какво ти каза Ръс?

– Каза, че гостът ти е богат арабски принц, който иска да направи дарение на Демократическата партия.

– Чужденец да прави дарение на Демократическата партия!

– Ръс каза, че няма никакви законови пречки.

Хейс се намръщи.

– Мисля, че съм го казвал неведнъж – не искам никакви глупости! Искам всичко да бъде законно. – Опитваше да се сдържа, но по гласа му личеше, че е ядосан.

– Това бяха много пари и щяхме да ги получим по законен ред – отвърна Джоунс, без да вдига глава.

Хейс замалко да загуби самообладание. Това беше едно от нещата, за които беше заел твърда позиция.

– Умряха хора, Валъри, а и много въпроси ще трябва да получат отговор!

Джоунс разбра, че е сбъркала, като е споменала парите.

В единия край на бункера на малко легло седеше специален агент Джек Уорч, облегат на студената циментова стена. Винаги изрядният Уорч беше свалил вратовръзката и самото си, бе ги сгънал и ги бе сложил до себе си на леглото. Стаята беше широка десет метра и дълга към шестнайсет. Всички осемнайсет легла бяха закрепени към стените. Ако не ги използваша, можеха да бъдат вдигнати към стената, за да не заемат място. Подът и стените на метър височина бяха покрити с кафяв мокет, както и коридорите в приземните етажи на сградата. В бункера имаше и малка тоалетна и кухня. В средата бяха поставени два малки дивана и две кресла, тапицирани с изкуствена кожа. Таванът и стените бяха боядисани в бяло.

Шефът на охраната на президента вдигна радиостанцията си. Микрофона и слушалката беше свалил и захвърлил на леглото. Десетина минути след като бяха влезли в бункера, малката скъпа радиостанция престана да работи. Същото се беше случило и с радиостанциите на останалите. Терористите бяха стигнали до централната зала за комуникации и бяха изключили захранването. Уорч беше опитвал да се свърже с щаба на Тайните служби по мобилния телефон. Телефонът работеше, но от другата страна никой не вдигаше. После връзката прекъсна.

Бяха напълно отрязани от външния свят и единственото, което можеха да направят, беше да очакват най-лошото. Ако агентите от Тайните служби бяха неутрализирали нападателите, те нямаше да седят все още тук. Със или без комуникации, неговите хора знаеха кода за вратата и щяха вече да са я отворили. Вероятно терористите вече контролираха Белия дом. Уорч погледна изпод око Хейс и шефа на екипа му. Време беше да им каже истината.

11.

Залата бучеше. Стансфийлд говореше с членовете на Обединеното командване, вицепрезидентът Бакстър се съвещаваше с членовете на правителството. Мич Рап знаеше как хората отляво ще искат да решат проблема, затова реши да се съсредоточи върху разговорите, които водеха политиците от дясната му страна. Думи като „внимателно“ и „благоразумие“ се чуваха във всяко изречение. Колкото повече ги слушаше, толкова по-ясно разбираше, че тези мъже и жени нямат ни най-малка представа с кого си имат работа. Едва се сдържа да не се намеси. На два пъти дори понечи да стане от стола си, но спря навреме. Кенеди беше права. Най-добре беше да не се набива много на очи.

Разговорите продължиха около пет минути, след което вицепрезидентът се изправи. Разговорите замряха.

– Прокурор Тътуайлър има план – заговори той. – Бих искал да го чуете.

Всички очи се насочиха към Тътуайлър. Тя свали очилата си.

– Финансовият министър потвърди, че тези пари наистина съществуват и както всички знаете, те са били замразени от нашето правителство, когато шахът беше свален. Трябва да приемем, че тези пари не са наши. Предлагам утре в девет часа да прехвърлим част от сумата, за да покажем добра воля за преговори, а в замяна господин Азис ще трябва да пусне някои от заложниците.

Политици и военни си размениха погледи. Пръв заговори адмирал Нелсън, главнокомандващ Военноморските сили на САЩ.

– Аз съм против да им даваме каквото и да било! Това ще се превърне в ужасен прецедент! Никога не сме толерирали терористичните актове. Няма място за никакви преговори! – Нелсън стисна ръката си в юмрук. – Цял свят ни гледа!

Вицепрезидентът знаеше, че позицията на военните ще е такава. Трябваше да ги накара да се присъединят към него. Трябваше да се спазари с тях! Тогава, ако всичко се провалеше, не само той щеше да го отнесе. Бакстър реши да изиграе картата със съчувствието.

– Нека ви напомня, че в сградата има заложници. Американски граждани. Да, президентът ни е в безопасност, но въпреки това ние трябва да направим всичко възможно да изкараме колкото се може повече хора живи оттам. Става въпрос за добре организирани военни и ако

трябва да платим малко пари за живота на хората си... пари, които дори не са наши, ще го направим! – В края на етюда си Бакстър стигна до заключението: – Ще ви кажа какво ще направим. – Посочи директора на ФБР Роуч: – Искам вашите хора да заемат местата си около Белия дом. Ако имате нужда от помощта на някой от съветниците от Тайните служби, не се колебайте да ги използвате.

Директор Роуч се наведе напред.

– Предполагам, че ще искате ние да измислим план, по който да измъкнем заложниците от сградата – каза той.

– Разбира се, но никой няма да предприема нищо, докато аз не наредя. Ако ще влизаме вътре, искам преди това да сме се спазарили за колкото се може повече заложници. – После Бакстър се обърна към главния прокурор. – Мардж, би ли ни запознала по-подробно как ще се развият събитията утре?

Тътуайлър се наведе напред:

– Утре в девет часа ще се обадим и ще кажем на Азис, че сме готови да прехвърлим част от парите на сметките, които ни даде. Това ще стане лесно. Сумата ще възлиза на около един милиард долара. Ще му кажем, че се опитваме да уредим останалите пари и че няма да е зле да прояви добра воля и да освободи няколко от заложниците. – Тътуайлър замълча. Вниманието ѝ беше привлечено от един мъж в средата на масата. – Правила съм много проучвания на ситуации със заложници – продължи след малко, като не изпускаше от поглед мъжа – и ви уверявам, че ако започнем да изпълняваме исканията им малко по малко, вероятността да освободим заложниците нараства значително. – Мъжът, когото наблюдаваше, скри лице в дланите си. Главният прокурор не беше единствената, която го забеляза.

Рап не издържаше повече. „Не може да бъде! Не мога да повярвам! Тази жена няма представа за това, за което говори!“ , въртеше се в главата му.

– Наред ли е всичко? – попита високо прокурор Тътуайлър.

Рап усети ръката на Айрини на рамото си. Свали длани от лицето си и се обърна към главния прокурор:

– Извинете, не ви разбрах.

– Има ли нещо, което искате да добавите, или да поръчам да ви донесат аспирина за... главоболието ви?

Рап стрелна с очи Стансфийлд. Директорът отмести поглед.

Рап се поизправи в стола си.

– Определено ще добавя нещо... Всъщност доста неща. – Той

замълча за момент. – Първо, ако му дадете само част от парите, той ще побеснее, ще вземе един или повече от заложниците и ще им пръсне черепите на прозорците, така че всички камери да го снимат. Ще ги избие по националната телевизия!

– Така ли, господин...? – провлече Тътуайлър.

– Круз.

– И какъв опит имате във воденето на преговори с терористи за освобождаване на заложници, господин Круз?

– Никакъв – изсмя се Рап.

Тътуайлър не беше свикнала да се отнасят с нея по този начин. Обърна се към Бакстър.

– Какво прави този човек тук? – попита достатъчно силно, та да я чуят половината от присъстващите.

Рап скочи. Айрини го сграбчи за китката, той изскубна ръката си.

– Вложил съм твърде много в това! – прошепна глухо.

Тръгна към подиума. Когато застана до Тътуайлър, заговори бавно, без да вдига очи:

– Знаете ли, задавал съм си много пъти този въпрос последното десетилетие и се опасявам, че не мога да си отговоря. Мога обаче да отговоря на въпроса, дали имам опит в преговори с терористи. – Замълча и добави: – Аз не преговарям с тях, госпожице Тътуайлър. Аз ги убивам. Откривам ги и ги убивам!

Главен прокурор Тътуайлър побеля.

– За кого работите, господин Круз? – каза рязко. Искаше ѝ се да прозвучи властно, но излезе плачливо и истерично.

– Предполагам, че отговорът на този въпрос е свързан с подробността дали трябва да знаете, госпожице Тътуайлър. А не ви трябва да знаете!

– Господин Круз, ако решим, че е дошло времето терористите да бъдат убити – имитира интонацията му тя, – ще ви извикаме. Дотогава обаче ще ви бъдем особено задължени, ако си седнете на мястото, за да продължим работата си.

Наглостта ѝ го вбеси.

– Госпожице Тътуайлър, били ли сте в Бейрут? – започна тихо. – Едва ли. Оная нощ бях в Иран. Всъщност по-голямата част от миналата седмица прекарах там. И тъй като там нямаме посолство, предполагам, ви е ясно, че не съм бил на официално посещение. Говорите ли фарси или друг арабски език? – Рап поклати глава. – Не мисля. Какво знаете за исляма и за техния джихад? Знаете ли как действат Рафик Азис и хората

му?

– Какво искате да кажете, господин Круз?

– Искам да кажа, госпожице Тътуайлър, че не можете и да си представите с какъв човек си имате работа! – Рап натъртваше на всяка дума. – Докато сте си седели тук и сте си приказвали празни приказки, аз се завирах из какви ли не дупки, защото исках да открия Рафик Азис!

Тътуайлър скръсти ръце на гърдите си и хвърли подигравателен поглед към лявата част на масата.

Този жест извади Рап от равновесие.

– Госпожице главен прокурор, това не е игра! Тук не става въпрос кой каква диплома има и какви статии е написал. Умряха хора. И още ще умрат! – Той извъртя лице. – Виждате ли този белег? Нека ви издам една тайна. Не съм се порязал на лист хартия, докато съм си седял в кабинета! Този белег ми е спомен от Рафик Азис. Лично от него! Така че, когато ви представям мнението си за един човек, когото никога не сте виждали и за когото не знаете нищо, препоръчвам ви да си седнете на задника и да слушате внимателно! Човекът, за когото говорим, е религиозен фанатик, добре обучен войник и много интелигентен мъж! Планът ви би успял, ако беше някой превъртял служител, който е превзел банка или пощенска служба, но ние си имаме работа с един от големите играчи! Ако се подиграете с него и му дадете само част от това, което е поискал, той ще ви захапне за задниците и ще отхапе доста голямо парче!

Изражението на лицата срещу него казваше достатъчно. Думите му бяха минали покрай ушите им. Рап не можеше да повярва. Беше посветил две трети от живота си да се опитва да залови този мъж, да спре престъпното му дело. Никой не разбираше по-добре Рафик Азис от него. А те го възприемаха като вманиачен идиот!

Рап прехапа езика си, за да не изкрещи. Разбра, че има само едно разумно нещо, което можеше да направи. Ако остроумната Мардж Тътуайлър искаше да пробва теорията си и тези малоумници бяха съгласни да ѝ помогнат, така да бъде! Но с това подписваха присъдите си.

– Предупредих ви – поклати глава Рап. – Можете да ми се обадите, когато се наиграете, за да дойда да оправя бъркотията. – И напусна залата.

Генерал Флъд издърпа стола си назад и направи знак на един от сътрудниците си. Когато беше казал на Стансфийлд да доведе младия командос, не предполагаше, че ще се стигне до подобни сцени, но въпреки това се радваше, че някой се бе опълчил срещу политиците. Един капитан от Военновъздушните сили се приближи и се наведе към Флъд.

– Моля, намерете господин Круз и го накарайте да изчака в кабинета ми, докато свърши срещата – прошепна генералът.

Всички заложници с изключение на агентите от Тайните служби бяха преместени в кафенето на журналистите. Масите и столовете бяха изхвърлени в коридора, който водеше към Уест Драйв. От един до четирима терористи ги наблюдаваха постоянно.

Анна Райли се поуспокои. Приседна на синия килим и се подпря на стената. Беше успяла да стигне до тоалетната и да се върне, без да я ударят или ритнат. Жената, която вървеше пред нея, удариха, защото си беше позволила да погледне един от терористите. Райли беше гледала само в краката си. Един от терористите я беше последвал до кабинката и беше останал при нея през цялото време. Тя се бе уплашила от изражението, изписано на лицето му.

След бомбения атентат срещу Световния търговски център беше правила репортаж за ислямските терористи. Двуседмичното разследване ѝ беше дало възможност да се запознае с мисленето на ислямските фундаменталисти. Знаеше, че за тях жените са носители на злото и нечистото.

„Добро начало на новата ми работа!“ , помисли си тя. Винаги беше искала да бъде на мястото на събитията, при истинските новини, а сега беше част от новината на десетилетието!

Прибра кичур коса зад ухото си и погледна към един от терористите. Той усети, че го наблюдават, и се извърна към нея. Анна веднага сведе очи. „Не го гледай! – напомни си. – Престори се на слаба, слей се с тълпата!“

Анна Райли знаеше как да реагира в подобни ситуации. Беше израстнала в сърцето на Чикаго и се беше сблъсквала с хора от най-долните кръгове на обществото. Майка ѝ, социален работник, и баща ѝ, полицай, се бяха погрижили петимата им синове и единствената им дъщеря да разберат, че животът не е такъв, какъвто го показват по филмите. Именно този живот беше развил у младата жена инстинкта за самосъхранение. Няколко години преди това в Чикаго това ѝ беше спасило живота.

Райли вече беше свалила бижутата и грима си, доколкото беше възможно. Знаеше, че колкото по-малко внимание привлича върху себе си, толкова по-добре. Вече двама от мъжете бяха с разбити носове, а една жена беше ударена толкова силно, че от ухото ѝ бе потекла кръв. Анна не спираше да си повтаря: „Просто бъди по-ниска от тревата и може би

ще останеш жива.“

Стоун не се беше отделил от нея нито за миг, но не защото се опитваше да я предпази. Сега се наведе към нея.

– Колко още ще ни държат тук? – прошепна.

– Не знам – прошепна в отговор Райли. – Единственото, което знам, е, че ако някой от онези те види да говориш, ще дойде и ще смачка с приклада на пушката си фотогеничния ти нос. Затова за последен път ти казвам: Млъкни!

Алигзандър се отмести и скри лице в ръцете си. Два пъти вече беше плакал. „Отвратително!“, помисли си Райли. Баща ѝ винаги беше казвал, че по време на криза хората показват истинската си същност. И беше прав!

В стаята влезе нов човек. Беше облечен в същите зелени камуфлажни дрехи като останалите, но косата му беше грижливо сресана и не беше брадясал. Райли забеляза, че мъжът всъщност е много красив.

Изведнъж се сети. Това беше същият мъж, на който я беше представил Ръс Пайпър! Някакъв принц или нещо подобно. „О, господи!“ Без да вдига глава, се заоглежда за Ръс. Не се виждаше никъде.

Райли огледа отново мъжа. Той беше водачът. Беше очевидно от това – как го гледаха и му говореха другите. Когато този принц беше влязъл в помещението, тримата терористи бяха отдали чест. Плешивият, който в началото Райли смяташе за техен водач, също влезе и се приближи до принца. Щом зашепна в ухото му, Райли мигновено забеляза промяна в изражението на принца.

Лицето на Рафик Азис изразяваше гняв. Бенгази продължаваше да говори в ухото му.

– Къде? – изрева Азис.

Муамар посочи група заложници. Азис се запъти натат. Спряха пред един мъж, облечен в бяла риза, с разхлабена вратовръзка.

– Той ли? – попита Азис.

Бенгази кимна.

– Ставай! – заповяда Азис. Мъжът се изправи. Беше с десетина сантиметра по-висок от арабина. Изглеждаше на около петдесет години.

– Имал си някакво предложение? – каза Азис достатъчно силно, за да го чуят всички.

– Да – заговори мъжът нервно, – сред нас има бременна жена и няколко по-възрастни. Помолих един от хората ви... – той посочи

Бенгази – дали можем да получим одеяла и храна за...

– Не! – рязко го прекъсна Азис.

Мъжът отстъпи.

– Но – той посочи жената до него – тя е бременна...

Азис погледна жената на пода. Беше легнала по гръб, отпуснала глава в скута на една по-възрастна жена. Без да отмества очи от нея, Азис посегна към колана си. Бавно извади пистолет и се обърна към мъжа, застанал пред него. Вдигна оръжието към слепоочието му и натисна спусъка.

Всички подскочиха. Мъжът полетя назад и падна върху заложниците зад себе си.

Рафик Азис излезе. Хората му се разкрещяха, за да въдворят ред. Докато вървеше към оперативната зала, на лицето му се появи усмивка. Когато настъпеше решителният момент, тези хора нямаше да му създават никакви неприятности.

12.

Размерите на кабинета на шефа на Обединеното командване генерал Флъд отговаряха на ранга му. По стените бяха окачени снимки и грамоти, илюстриращи дългата му кариера.

Кабинетът беше разделен на три части. В първата имаше голяма конферентна маса. В средата на помещението се намираше огромното бюро от скъпо дърво. В дъното бяха разположени няколко кресла. В едно от креслата беше седнал Мич Рап. Адютантът на генерал Флъд го беше придружил до кабинета. Рап се любуваше на една бутилка скъп бърбън „Букърс“, малка част от добре снабдения бар на генерала. Чувстваше се уморен и изнервен. От седмица не беше влизал в залата за фитнес, беше спал малко, беше ял отвратителна храна. А сега и това! Един човек, който преподаваше право на студентите в университетите, поставяше под съмнение неговия професионализъм! Никога досега Рап не беше усещал подобен гняв. Азис седеше в Белия дом, а той не можеше да направи нищо!

След десетина минути генерал Флъд влезе в кабинета си. С него дойдоха и двамата началници на Рап, както и генерал Кембъл. Рап се изправи, за да ги поздрави, и се опита да разбере по изражението на Стансфийлд какво ще му се случи оттук нататък. Лицето на директора бе непроницаемо.

Генерал Флъд започна да разкопчава златните копчета на куртката си веднага щом влезе в кабинета.

– Господин Круз, вие със сигурност привлякохте вниманието на поветчето от присъстващите на заседанието. – Флъд свали куртката си и я захвърли върху облегалката на един стол.

– Извинете, ако съм...

– Няма нужда да се извинявате – прекъсна го генералът. – Те имаха нужда точно от това. – Флъд тръгна към бара. – Кой иска питие? Аз ще си сипя едно. – Взе бутилка двайсет и пет годишно уиски „Маккалън“, наля три пръста в чашата и добави лед. Разклати кубчетата, поднесе я към устата си и отпи голяма глътка. Сетне затвори очи и остави чашата на бара. На лицето му беше изписано задоволство. – Айрини?

Кенеди не пиеше алкохол, но не искаше да му отказва.

– Водка, ако обичате.

Флъд знаеше какво пият Стансфийлд и Кембъл и вече им

наливаше.

– Господин Рап... Предполагам, че няма да има проблем, ако ви наричам с истинското ви име? – Мич кимна утвърдително. – Каква ще бъде вашата отрова?

– Бърбън „Букърс“, моля.

Генералът вдигна вежди. Рап не можа да разбере дали е възхитен, или го смята за луд.

– Както казах, вие привлякохте вниманието на всички в залата. Далас Кинг, шеф на екипа на вицепрезидент Бакстър, дойде при мен след срещата. Искаше да знае кой, по дяволите, сте вие. – Флъд подаде чашата на Кенеди. – Заповядай, Айрини.

– И? – попита Рап.

– И аз му казах, че трябва да вземе разрешително за достъп до най-секретните материали, за да получи отговор на този въпрос. След вашето малко представление можах единствено да му кажа, че сте аналитик. – Флъд раздаде питиетата на всички и седна на креслото срещу Рап. Стансфийлд и Кенеди вече се бяха настанили.

Рап вдигна поглед.

– Съжалявам, че избухнах, но съм стигнал твърде далеч, за да гледам как шайка политици съсипват всичко!

Директорът на ЦРУ стисна чашата си с две ръце.

– Предпочитам да си мълчиш, но каза някои неща, които трябваше да бъдат казани. – Стансфийлд отпи от питието си и продължи: – Освен това никой от нас не беше способен да го направи.

Генерал Флъд кимна енергично.

– А и съвсем ясно обясни какво е положението. Понастоящем Бакстър залага само на Тътуайлър, но след твоята критика нейната позиция е напълно изобличена. Ако планът ѝ се провали, Бакстър ще я освободи от длъжност и ще трябва да се съобразява само с нас.

– Значи ще седим и ще чакаме Тътуайлър да се провали, така ли?

– Не. Не обичам да седя и да чакам – каза Флъд и остави чашата си на масата. – И четиримата сме на мнение, че ще разрешим тази криза само по един начин – като превземем сградата чрез сила. Азис ще продължава да манипулира вицепрезидента, докато ситуацията стане неконтролируема. Когато настъпи моментът, трябва да сме готови да действваме. А не ми харесва да изпращам мъже в битка, ако не съм се подготвил предварително.

Генералът замълча и отпи от уискито си.

– Сега вие обработвате сведенията от разузнаването – продължи

след малко. – Не е необходимо да ви обяснявам, че една битка без добро разузнаване не струва и пет пари. Информацията ни трябва. Веднага.

Флъд се облегна назад и кръстоса крака.

– Някой трябва да влезе вътре – каза. – Някой доброволец, който да поеме риска. Някой, който разбира Рафик Азис. Някой с уникални способности. Като твоите, Мич!

Мич Рап се засмя.

– Аз съм човекът, който ви трябва – заяви.

Флъд се усмихна.

– Така си и мислех. – После се обърна към директора на ЦРУ: – Томас?

– Мисля, че идеята е добра, но ще е трудно да я прокараме по законния ред. ФБР няма да я харесат.

– Пет пари не давам! – изръмжа генералът. – Това е война, а по време на война правилата са други. Роуч трябва да разбере, че ние не можем да играем по едни правила, когато Азис играе според други. Ние искаме нашият Екип А да влезе вътре, а въпросният Екип А е Мич. Вие се постарайте да го вкарате в Белия дом, а аз ще се погрижа да приемам нашия план.

Стансфийлд се замисли. След малко кимна.

Генерал Флъд се облегна в креслото си.

– Някой знае ли как ще успеем да го вкараме вътре? – попита.

– Не – отвърна Стансфийлд, – но знам откъде да започнем.

Слънцето залязваше, когато вицепрезидентът напусна Пентагона. Главният прокурор Тътуайлър заедно с директора на ФБР Роуч и специален агент Макмахън се запътиха към Хувър Билдинг. Бакстър и Далас Кинг седяха на задната седалка на бронираната лимузина. Вицепрезидентът гледаше разсеяно през прозореца, а Далас мислеше за обръщението към нацията. И двамата бяха единодушни, че това е добър ход. Единственият въпрос за Далас сега беше дали Бакстър да се появи по телевизията, или да свикат пресконференция.

Кинг обясняваше на какво трябва да акцентира вицепрезидентът. Бакстър го слушаше с половин ухо. Мислеше за агента от ЦРУ, който беше избухнал в залата.

Нетърпеливо направи знак на Кинг да млъкне.

– Обади се на нашите хора в Агенцията за национална сигурност и виж дали ще намерят нещо за този Круз.

– Вече го правя – отвърна Кинг, докато пишеше на лаптопа си.

– Разбери с какво точно се занимава в ЦРУ. Ако е прав и трябва да превземем сградата със сила... – Той поклати глава.

Кинг вдигна поглед от екрана.

– Така ще загубим част от заложниците! Американците никога няма да гласуват за политик, който е подписал смъртната присъда на седемдесет и шест цивилни.

– Тази ситуация няма вече възможностите, за които ти мислеше в началото.

– Не съм казал, че ще бъде лесно. Търсим пътека през минно поле!

– Може и да не намерим – отвърна Бакстър.

– Досега не ми се е случвало – засмя се Кинг. – Твоята работа е да седиш и да чакаш някой да обезвреди мините. Утре например ще оставим Мардж да се заеме с преговорите. Ако успее – добре, ако не – тя ще го отнесе.

– Какво ще стане, ако се наложи да атакуваме сградата и загубим... трийсет, четирийсет или, по дяволите, всичките заложници? – Бакстър заби показалец в гърдите си. – Аз съм единственият, който може да даде такава заповед. Но как ще погледне избирателят на това? Представи си – хората сядат да вечерят и гледат по телевизията как агентите на ФБР умират, докато шурмуват Белия дом! Тогава с кариерата ми ще бъде свършено! Както и да го погледнеш, все сме прецакани.

– Не е така – отвърна Кинг. – Ако се справим с това, ще станеш герой. Ти ще си следващият президент на САЩ. Просто трябва да изиграем ходовете си много внимателно и трябва да започнем с директор Трейси. Не можем да му позволим да даде пресконференция. Ако цитира онези изявления, с нас е свършено. Мисля да се срещна с него. Ще му кажа, че искаме да остане началник на Тайните служби и да работи заедно с ФБР по случая. Ще му кажа, че идеята да го натопим е била на Тътуайлър и че ти си се съгласил, защото си бил разтревожен от нападението, шокиран... Благодарен си на Тайните служби за това, което са направили за страната, и тъй нататък... Ще има отзвук.

Бакстър въздъхна уморено.

– Добре. Направи всичко възможно, за да го накараш да си държи устата затворена.

13.

Наближаваше полунощ. В Белия дом цареше пълна тишина. Азис излезе да се разходи по коридора към командния център на Тайните служби. Вратата беше отворена и той влезе. Седнал в стола пред пулта, Бенгази наблюдаваше няколко черно-бели монитора, на които се виждаше районът около Белия дом, както и вътре в самата сграда. Бенгази беше изключил повечето камери от страх, че ФБР ще намери начин да използва системата, за да ги шпионира.

Азис се опря на облегалката на стола.

– Има ли някакви проблеми? – попита той.

– Не. Всичко е наред.

– Добре. Ти намери ли време да поспиш?

– Да.

– А останалите?

– И те са добре.

– Заложниците?

– Спят.

Докато Азис гледаше към мониторите, радиостанцията на кръста му изпраща.

– Да? – отговори той.

– Рафик, имам напредък. Мисля, че трябва да дойдеш да видиш.

– Идвам веднага. – Азис очакваше това повикване. Въпреки че бяха стигнали по-далеч, отколкото си бе представял, той все още не беше доволен. Искаше да измъкне страхливия президент от бункера му.

Азис премина през третото ниво на мазетата и се насочи към бункера. Когато зави зад ъгъла, видя един от хората си, седнал върху кутия с инструменти, с цигара в ръка. Якият дребен мъж го погледна с усмивка. На врата му висяха тъмни очила и заглушители за уши.

Мъжът си сложи очилата и махна към външната врата на бункера.

– Сезам, отвори се!

Азис пристъпи напред и бутна металната врата. Тя поддаде. Зад нея се откри друга, по-малка врата. Арабинът протегна ръка и постави дланта си върху гладката повърхност. Нисичкият мъж, който стоеше пред него, беше направо дар божи за тази операция. От този мъж зависеше крайният изход на операцията. Касоразбивачът беше донесъл собствените си инструменти. Както бяха обяснили на Азис, вратата беше

стандартен вид, който се използваше за всички военни бункери и беше направена да удържа на взривна вълна, а не на бормашины и малки количества експлозив.

– Колко време ще ти трябва да отвориш и следващата врата? – попита Азис.

– Ако бързам, има опасност да разваля някоя от бормашините, но е възможно да успее за около трийсет часа.

– Какво ще стане, ако някоя от бормашините се счупи?

– Тогава става лошо. Може да се проточи до три-четири дни.

– А ако не бързаш?

– Със сигурност ще я отворя до четирийсет и осем часа.

Азис го потупа по рамото.

– Добра работа, Мустафа – каза и пое обратно към командния център на Тайните служби.

Лампите в бункера бяха загасени. Агент Уорч лежеше на най-близкото до вратата легло. Ясно чуваше хъркането на президента в другия край на бункера.

Мислеше за жена си и децата. Щяха да се притесняват, разбира се. Но жена му знаеше, че живее с човек, предан до смърт на работата си. Беше силна жена.

Той се замисли за останалите семейства. Не можеше да забрави виковете на колегите си: „Има убит агент! Убит агент!“ Припомни си имената на хората, които бяха дежурни същия ден. Нямаше представа кои бяха живи, кои – не.

Изведнъж замръзна. Не беше чул този шум преди. Нещо стържеше по вратата. Долови няколко почуквания, след това – звук като от бормашина. Уорч скочи от леглото, коленичи на пода и допря ухо до вратата. Тогава чу шума съвсем ясно. Бормашина. Пробиваха вътрешната врата, което значеше, че са проникнали вече през външната. Дланите на Уорч се изпотиха. Той се изправи и запали лампата.

– Ставайте. Имаме проблем!

14.

Някъде отдалеч долиташе слаб звук. Рап плуваше нагоре. Знаеше, че му остава малко до повърхността. Намираще се в тъмен тунел, нямаше никаква светлина.

Изведнъж се сепна и скочи, облян в пот, в леглото си. Трябваше му няколко секунди да разбере, че сънува. Беше същият сън, който сънуваше от много дълго време насам. Давеше се. Винаги се давеше в съня си. Винаги се опитваше да достигне до повърхността и да си поеме въздух.

Слаба сивкава светлина влизаше през прозореца на спалнята му. Той се обърна и погледна към червените цифри на будилника си. Часовникът показваше 4.45.

Хубаво беше, че си е къщи. Натисна бутона, за да спре звъненето на часовника. После се отпусна на възглавницата и избута одеялото настрани. Все още не му се ставаше. Зад прозореца на спалнята чуваше как вълните на Чезапийк се разбиват в скалите. Беше се насиллил да се прибере у дома и да се наспи след срещата с Трейси. Нямаше какво друго да прави. Доктор Хорниг беше обещала пълен доклад за разпита на фара Харут чак на сутринта. Дотогава трябваше да чакат – нещо, което Рап не понасяше.

Стана от леглото, прекоси спалнята и спря пред двойната врата в единия край. Отвън се чуваха птичите песни. От другата страна на залива небето започваше да просветлява.

Пое по стълбите към долния етаж. Термометърът на верандата показваше двайсет и шест градуса. Нахлузи банския си костюм и очилата и се спусна към брега. Беше купил къщата миналата година и единственото подобрение, което направи, бе да смени изгнилия кей и стълбите, които водеха към водата. В края на кея имаше дървена пейка. Когато стигна до нея, вече тичаше. Без да спира, хвърли кърпата върху облегалката и скочи във водата.

Бързо влезе в ритъм и започна обичайните два километра покрай брега. Вече не се състезаваше, но преди три години беше един от най-добрите в триатлона. На състезанията на Хаваите той беше финиширал винаги сред първите пет, а веднъж се бе класирал първи. Но работата му за ЦРУ през последните пет години беше станала много напрегната и трябваше да се откаже от спорта.

Върна се при кея в шест без двайсет. Чувстваше се по-бодър

отвсякога. Веднага влезе под душа. След петнайсет минути беше облечен и стоеше на прага с чаша топло кафе в ръка. Допи кафето, седна зад волана на новото черно волво и го изкара от тесния гараж. Плъзна се бавно по алеята пред къщата. Трябваше да обнови настилката преди зимата. Когато излезе на по-хубав път, увеличи скоростта, за да се наслади на мощната кола.

След няколко минути излезе на Шосе 50 на път за Ленгли, където щеше да присъства на среща с доктор Хорниг. Тя щеше да прочете доклада си за разпита на фара Харут. Рап не се радваше особено, че ще закусува с доктор Франкенщайн, но като имаше предвид каква информация щеше да му предостави тя, се примиряваше.

Двайсет минути по-късно Рап се движеше по Околовръстното. Трафикът все още не беше натоварен. След четвърт час Рап премина през първия пропускателен пункт в Ленгли и паркира колата си. Сетне мина през главния пропуск, качи се в асансьора и слезе на седмия етаж.

Няколко секунди след него в кабинета на директор Стансфийлд влезе и Айрини Кенеди. Директорът седеше зад огромното си бюро и през поставените на върха на носа му очила преглеждаше отворена пред него папка.

Преди да се изправи, той прибра няколко документа в едно от чекмеджетата и затвори папката.

– Добро утро, Мич. Надявам се, че си поспал миналата нощ.

– Да, сър. А вие?

– На моята възраст сънят е лукс. – Стансфийлд поведе Мич през кабинета си. – Уредил съм една среща за теб тази сутрин, но за това ще говорим по-късно. Доктор Хорниг ни чака, а аз искам да разбера какво е научила при разпита.

Влязоха в тъмна зала. През цялото време Рап се чудеше с кого ще трябва да се срещне по-късно. В залата от едната страна на масата седеше доктор Хорниг. Изглеждаше така, сякаш не е мигнала цяла нощ. Стансфийлд, Кенеди и Рап се настаниха срещу нея.

Тя свали очилата си с черни рамки.

– Получихме много информация. Огромно количество. – Тя скръсти ръце. – Ще ни трябва месеци, за да я обработим. Но вие се интересувате от Азис... Работих с Харут до тази сутрин. Ще започна с това, че... – тя отвори записките си – знаем имената на десетимата терористи, които са заедно с Азис в Белия дом. Беше много трудно да се доберем до тази информация. – Хорниг подаде списък с имена на директор Стансфийлд.

Той задържа погледа си върху листа не повече от пет секунди. След това го подаде на Кенеди и Мич.

– Айрини? – попита след малко.

Кенеди вдигна поглед към началника си и прибра кичур коса зад ухото си.

– Това ще е от полза. Познати са ми поне половината от тези имена. Другите ще проверя в компютрите. Ако има такива, които не можем да намерим, ще използваме данните на МИ 6 и на МОСАД.

– Добре, искам пълни доклади за всеки – каза директорът. – Какво знаем за исканията?

Хорниг отново погледна записките си.

– Харут е запознат с условията на Азис до определен етап на операцията. Знае, че първото искане е връщането на замразените авоари в Иран.

– А после? – попита Рап.

– Ще обясня. Второто му искане е вдигане на всички санкции, наложени от ООН върху Ирак. – Хорниг замълча за момент. – Третото му искане е САЩ да признаят суверенната държава Палестина.

– Израелците ще скочат! – възкликна Мич.

– Не е сигурно – намеси се Стансфийлд. – Друго?

– Има и още едно искане, но Харут не знае какво е.

– Убедена ли сте? – измърмори Рап.

– Да – отвърна Хорниг. – Отделих повече от два часа на този проблем. Направих всичко възможно.

– Вероятно е можело да се направи още нещо – настоя Рап.

– Имам нещо предвид. Ще го направя веднага щом Харут си почине.

– Веднага след като и двамата си починете – намеси се Стансфийлд. – Вие също, доктор Хорниг. – Сетне се обърна към Кенеди: – Имаш ли идея какво може да е това последно искане?

– Сещам се за няколко неща, но искам първо да направя едно проучване.

Стансфийлд реши да й даде време.

– Какво още имате да ни кажете, доктор Хорниг? – обърна се към другата жена.

Тя сведе очи към записките си и зачете. Рап слушаше напрегнато. Искаше да узнае как Азис е осъществил плана си. Информацията съдържаше имената на мъжете, които Азис беше избрал, местата, където бяха обучени, начина, по който бяха влезли в страната... Половината от тях

бяха пристигнали в Америка една или две години преди акцията и през цялото това време не бяха привлекли вниманието на Тайните служби или ФБР. Беше изкопчила дори името на пластичния хирург, оперирал Азис в Южна Америка. Рап реши да предложи на Стансфийлд и Кенеди да посетят този хирург, след като всичко свършеше. Ако, разбира се, Азис не го убиеше дотогава.

Доктор Хорниг изреждаше факти, които сами по себе си не представляваха интерес, но сглобени, щяха да хвърлят светлина върху намеренията на Азис. Рап и Кенеди си водеха записки, Стансфийлд слушаше внимателно. След половин час Хорниг заговори за това, което беше открила малко преди да дойде на срещата.

– Рано тази сутрин Харут продължаваше да повтаря едно име. Често губеше съзнание и не говореше ясно. Въпреки това успях да чуя ясно: „Навуходоносор“.

Стансфийлд, Рап и Кенеди се приведоха напред като по команда. Хорниг се изненада от реакцията им.

– Май нещо съм пропуснала. Кой или какво е Навуходоносор?

– Владетел на Вавилон от 605 до 562 година преди новата ера – каза Кенеди. – През 586 година унищожил Ерусалим и заробил израилтяните. Саддам Хюсеин се приема за втория Навуходоносор. Счита за свой дълг и съдба да обедини арабските народи и да унищожат Израел.

– Едва ли го вярва наистина, разбира се – добави Рап намръщен. – Само го използва, за да привлече вниманието на колкото се може повече религиозни фанатици за свещената война.

– В какъв контекст го спомена? – попита Кенеди.

– Питам го кой е финансирал тази операция. Той повтаряше само тази дума. Не съм предполагала, че става дума за Саддам Хюсеин.

– Къде беше по това време Мат Шипли? – Шипли беше специалист по арабски езици и Кенеди го беше изпратила при Хорниг, за да помага при разпита. Беше бясна, че е пропуснал нещо толкова важно.

– Към пет изпратих всички да си лягат. – Хорниг вдигна рамене. – Трябваше да оставим обекта да си почине, а аз трябваше да подреда записките си. Пропускът не е на агент Шипли.

– Но как сте получили информацията, щом Харут е спял? – настоя Кенеди.

– Бях в стаята при него, подреждах си записките. Някой трябваше да следи жизнените му параметри. Изведнъж той започна да вика: „Навуходоносор“. Не е необичайно за обектите да продължат да говорят и след като са заспали.

- Направихте ли запис на думите му? – продължи Кенеди.
- Разбира се. Записваме непрекъснато.
- Добре. – Кенеди си отбеляза да се обади на Шипли и да му каже веднага да се заеме с лентата.
- В какъв контекст – заговори Стансфийлд – казахте, че е споменал Навуходоносор?
- Пари... Говореше за Навуходоносор и за пари.
- Кенеди си записа.
- От другите ни източници знаем, че Саддам финансира Хизбула и Хамас.
- Директорът погледна часовника си.
- Доктор Хорниг, имате ли да добавите нещо?
- Сега не, но следобед ще имам.
- Стансфийлд се обърна към Рап и Кенеди:
- Имате ли въпроси?
- Да – отвърна Рап. – Как смята да се измъкне оттук, когато всичко приключи?
- Все още не съм имала възможност да се заема с това – отвърна, без да го поглежда, Хорниг.
- Ще трябва да поставите именно този въпрос като първа точка в списъка си – каза Рап остро.
- Добре – отвърна тя мрачно.
- Нещо друго? – попита Стансфийлд. – И двамата поклатиха глави.
- Директорът се обърна към Хорниг: – Добре сте се справили. А сега ни извинете. Трябва да обсъдя някои неща с Айрини и Мич.
- Хорниг се изправи, прибра записките си в платнена торба и излезе.
- Рап забеляза торбата.
- Трябва да назначите някой да я пази – каза замислено.
- Вече съм го направил – отвърна Стансфийлд. – Мисля обаче, че още няколко чифта очи около нея няма да навредят. Айрини, заеми се с този проблем. Сега за другите неща. Искам в стаята, където е Харут, винаги да има по един наш агент и винаги да е буден.
- Кенеди кимна.
- Мич – продължи директорът, – ние с Айрини отиваме на среща. Като вземем предвид какво стана вчера в Пентагона, май е по-добре да не идваш с нас. – Сетне извади от джоба си листче: – Това е адресът на Милт Адамс. За него говорихме с директор Трейси снощи. Той очаква да му се обадиш.
- Как искаш да се представя пред него?

Стансфийлд присви очи.

– Представи се с фалшивата си самоличност, но му кажи, че работиш за ЦРУ. Можем да му вярваме, но няма нужда да му казваме повече от това, което трябва да знае. – Директорът се изправи. – Мич... – заговори отново. – Не е необходимо да ти обяснявам колко е важно това за цялата операция. Искам да знам каква е вероятността да проникнеш вътре. Ако смяташ, че можеш да го направиш, ние с генерал Флът веднага ще се заемем да ти издействаме разрешение. Но искам веднага да ми съобщиш. Разбра ли ме?

– Да, сър – отвърна Рап, като се опитваше да скрие вълнението си.

15.

Рафик Азис погледна към компютъра отляво и се засмя.

„Колко са предсказуеми!“, помисли си за пореден път. Компютърът беше свързан с една от швейцарските банки, където трябваше да бъдат прехвърлени парите, преди да стигнат до Иран. Количеството им беше малко над един милиард долара. Азис се съмняваше, че те ще прехвърлят и останалата част от парите.

От дясната му страна имаше втори компютър, поставен там с по-специална цел. Всеки път, когато Азис поглеждаше към него, засияваше от гордост. Идеята беше направо гениална. Той не се съмняваше, че американците ще дойдат. Ако успееше да се докопа до президента, щеше да има повече шансове, но дотогава вторият компютър беше неговата застраховка. След като беше изучил тактиката на американците за борба с тероризма, беше разбрал, че обожават технологичните постижения. Щяха да опитат да заглушат сигнала, с който той щеше да взриви бомбите, но именно тогава те самите щяха да ги задействат.

Във всяка от двайсет и четирите бомби, които беше донесъл, беше вградил пейджър, който щеше да се активира и да действа и като детонатор. Към компютрите беше прикачен и мобилен телефон. На всеки две минути компютърът изпращаше сигнали до пейджърите. Ако те не получеха тези сигнали, автоматично щяха да задействат бомбите след определено време.

Азис също носеше пейджър и мобилен телефон за всеки случай. Ако пейджърът му позвънеше, това щеше да означава едно от двете – или американците атакуват, или компютърът се е развалил. Ако с компютъра имаше проблеми, Азис лично щеше да спре броенето с мобилния си телефон. Ако и това не проработеше, значи американците го нападаха.

Екипът за бързо реагиране беше разположил щаба си на четвъртия етаж в една от конферентните зали в бизнесградата от другата страна на улицата, откъдето се виждаше ясно Западното крило. Голямата маса беше избутана до едната стена и върху нея бяха наредени поне дузина телефони. Край другите стени имаше преносими маси, на които също бяха сложени телефони, компютри, телевизори и факсове. Половината телефони бяха свързани с командната зала на ФБР. По стените бяха

закачени карти на вътрешното разположение на помещенията в Белия дом. Мъже и жени, облечени в сини якета с надпис „ФБР“ на гърбовете, седяха пред мониторите или говореха по телефоните. Присъстваха и двама агенти – специалисти по водене на преговори, които владееха перфектно арабски език.

Специален агент Скип Макмахън стоеше край прозореца и гледаше към площад „Лафайет“. Беше бесен. Часове след нападението срещу Белия дом медиите бяха започнали преки предавания направо от северната стена на Белия дом. Когато Макмахън беше пристигнал, една от първите му заповеди беше да разкарат снимачните екипи оттам.

Часове по-късно, малко преди настъпването на зората, Макмахън се опитваше да поспи на дивана в кабинета си в Хувър Билдинг. Събудиха го с новината, че някакъв федерален съдия се е намесил от името на половината телевизии. Сега Макмахън гледаше разиграващия се на площад „Лафайет“ цирк. В северната част на парка се бяха събрали трите местни телевизии и Си Ен Ен и предаваха едновременно от импровизирано студио.

Макмахън реши, че е по-добре да изчака да се съберат всички големи клечки и чак тогава да им представи ситуацията. Погледна часовника си. Беше 8.34 часът. Щяха да пристигнат всеки момент.

Бе успяла да остане жива през първите двайсет и четири часа!

Анна Райли се чувстваше добре, като се има предвид през какво беше минала. Гърбът ѝ бе схванат. Терористите не ги бяха оставили да спят. Будеха ги веднъж на всеки час. Пребиха пред очите на всички няколко случайно избрани заложници. Жените трябваше да се страхуват и от друго. Малко след полунощ млада руса жена беше издърпана от стаята от терориста, който беше последвал Райли в тоалетната. Райли не знаеше колко време беше отсъствала младата жена – терористите им бяха взели часовниците, за да ги объркат още повече, – но ѝ се стори, че я нямаше поне няколко часа. Когато най-сетне жената се върна, дрехите ѝ бяха раздърпани, а в очите и се виждаше онова, което Райли беше видяла преди много години в собствените си очи.

Погледна към Стоун Алигзандър. Сакото му беше грижливо сгънато и подложено под главата му. Беше благодарна, че най-сетне бе престанал да плаче. Колкото по-малко внимание привличаха, толкова по-добре.

Тя прибра кичур коса зад ухото си и внимателно, без да вдига

глава, се огледа. До вратата на пост стояха двама. Райли знаеше, че не само на нея ѝ се ходи до тоалетна, но след случилото се миналата вечер никой не смееше да попита.

Единият от похитителите я гледаше. Същият, който беше измъкнал през нощта русата жена.

Анна Райли беше преживяла вече този кошмар. Преди четири години късно една вечер бе взела метрото за вкъщи. Когато излезе от станцията, от сенките изскочиха двама мъже, издърпаха я в една тъмна алея и я изнасилиха.

Трябваше ѝ много време, за да се възстанови от травмите.

Сега нещо ѝ подсказваше, че опасността да посегнат на нея е още по-голяма.

Когато влетя в командната зала на ФБР, Айрини Кенеди се сблъска с двама униформени агенти. Единият мъж я хвана за раменете, за да ѝ попречи да падне. Извини се, без да е разбрал кого е щял да събори на земята, но после я позна.

– Айрини, съжалявам. – Сид Слейтър, или както го наричаха Еврейския ужас, все още я държеше за раменете.

– Сид! – възкликна Кенеди. Не беше свикнала да вижда командира на Екипа за бързо реагиране на ФБР в униформа. Беше висок над метър и осемдесет, имаше широки рамене и силни ръце. Телосложението му беше като на човек, свикнал да влиза с ритник през блиндирани врати. – Къде сте се разбързали?

– Искам да получа още малко информация, преди да са започнали да си чешат езиците. – Слейтър посочи с палец зад гърба си и поклати глава. – Освен това нямам намерение да оставам вътре, когато започнат да се замерят с лайна.

Кенеди надникна в залата.

– Какво става?

– Нямам време да ти обяснявам. Скип ще ти каже. Ще присъстваш ли на срещата този следобед?

– Да.

– Добре... Значи тогава ще поговорим. Имам въпроси. – И Еврейския ужас се обърна и пое по коридора.

Кенеди не сваляше поглед от жълтите букви на гърбовете им. Те щяха да са на предната линия. Те щяха да атакуват Белия дом и да се опитат да освободят заложниците. Кенеди потръпна.

Влезе в командната зала. Звъняха телефони, жужаха принтери. Преди няколко минути беше излязла от конферентната зала, където вицепрезидентът Бакстър, някои членове на правителството и шефове на разузнаването бяха обсъждали създамата се ситуация. Оттам тази група щеше да чуе разговора между ФБР и Азис и щяха да дадат заповеди, ако е необходимо. По молба на Макмахън Кенеди щеше да остане в командната зала на ФБР по време на преговорите с терористите.

Край прозореца Скип Макмахън говореше с Тътуайлър. Кенеди прекоси залата и спря на метър от тях, за да не ги прекъсва. Заслуша се в това, което казваше Скип, и се притесни. Огледа се. Наближаваше девет, а никъде не се виждаха хората, които щяха да водят преговорите.

Като приключи с обясненията за телефоните, Скип се обърна към Кенеди:

– Добро утро, Айрини. Къде е сътрудникът, който трябва да води преговорите?

– Аз ще водя преговорите – намеси се Тътуайлър.

– Без да ви обиждам, госпожо главен прокурор – заговори Кенеди с най-вежливия глас, на който беше способна, – не мисля, че това е най-добрият ход.

– Защо?

– Защото Рафик Азис ще се обиди, че сме избрали жена да преговаря с него.

– Аз съм тук, госпожо Кенеди, защото съм най-висшият служител на закона. Тук съм, за да дам на терористите да разберат, че се отнасяме отговорно към проблема.

– А аз съм тук – започна твърдо Кенеди, – за да дам на вас да разберете, че правите ужасна грешка. Аз уважавам постиженията ви, госпожо Тътуайлър, но Рафик Азис – не. Той ще ви накара да си платите за действията си, защото ще ги приеме като обида на мъжествеността си.

– Цял живот се сблъсквам с шовинисти и знам, че има един-единствен начин да се справиш с тях. С главата напред!

– Отново ще ви кажа, че уважавам постиженията ви, но в момента правите грешка. Не знаете с кого си имате работа!

Кенеди се обърна рязко и излезе от залата. Не беше направила и пет крачки, когато чу Макмахън да я вика. Агентът я настигна и постави ръка на рамото ѝ.

– Сега разбирам защо Мич се вбеси така вчера – каза тя направо.

– Виж, Айрини, Тътуайлър си е заложила задника за тази операция. Щом оплеска работите, веднага ще я разкарат от пътя ни. –

Напрегнатото изражение на Кенеди го озадачи. Не беше свикнал да я вижда такава. – Успокой се, Айрини.

– Обикновено аз ти давам подобни съвети – въздъхна тя.

– Само че аз схващам бързо. – Макмахън се усмихна и поведе Кенеди обратно към командната зала. – Трябваш ми по време на обаждането. Нали разбираш?

Кенеди кимна.

Дългите му пръсти барабанияха по блестящата повърхност на конференнтната маса, очите му бяха вперени в компютъра. Рафик Азис седеше в коженото кресло на президента и се люлееше. Погледна часовника си. От половин час балансът в швейцарската сметка не се беше променил. Оставаха още две минути и щяха да започнат представлението си. Азис премести поглед към телевизорите в другия край на стаята.

И трите местни канала предаваха пряко от парка „Лафайет“. По Ен Би Си и Си Би Ес течаха интервюта с роднини на заложниците. По Ей Би Си говореха с психиатър, автор на книги за това, как да се водят преговори с терористи. Репортерите на Си Ен Ен разговаряха с пенсиониран агент от ФБР.

Усмивка изкриви лицето му, като си помисли колко предсказуеми са тези американци. Постапи ръце зад врата си и продължи да се люлее напред-назад. На екрана на втория компютър се появи иконка, че е получено съобщение по електронната поща. Той щракна с мишката и писмото се отвори. Азис се взря в монитора. Препрочете текста. Не можеше да е вярно. Как бяха успели да се докопат до него? Защо точно сега?

Съобщението гласеше: „Фара Харут е бил отвлечен тази сутрин при нападение на командоси. Групата ни претърпя тежки загуби. Предполагаме, че Харут е жив. Не знаем кой е извършил операцията. Предполагаме, че са или американците, или англичаните, или евреите.“

От другата страна на улицата вицепрезидентът Бакстър се беше настанил в малка зала до командната зала на ФБР. Както обикновено, до него седеше Далас Кинг. От лявата му страна беше седнал генерал Флъд, а от другата страна на масата – директорът на ФБР Роуч, директорът на ЦРУ Стансфийлд и директорът на Тайните служби Трейси. Държавният секретар и министърът на отбраната също присъстваха, както и няколко специални агенти от Тайните служби. Вратата беше затворена и всички гледаха към черния високоговорител, поставен по средата на

масата. След двадесетина секунди от командната зала обявиха, че са позвънили по телефона.

Азис седеше безмълвен и гледаше съобщението, когато телефонът до него извънтя. Беше бесен. Опитваше да не намесва чувствата в работата, но фара Харут беше неговият учител! Беше го взел от класната стая и го беше завел на бойното поле. Той му беше показал истината. Сега него го нямаше.

Телефонът продължаваше да звъни. Азис си наложи да не го вдига. Не и докато не е в състояние да говори. Имаше план и трябваше да се придържа към него. Той сложи длани на масата и опита да се успокои. После се пресегна и взе слушалката.

– Да – каза глухо.

– Господин Азис – чу от другата страна женски глас. – Обажда се главен прокурор Маргарет Тътуайлър. Не можем да осигурим всичките пари, които поискахте. – Тя замълча. – Досега успяхме да преведем в сметката ви...

– Един милиард и триста милиона – прекъсна я той и рязко се изправи. Това вече беше прекалено! Беше предположил, че когато Хейс бъде отстранен и Бакстър започне да изпълнява президентските функции, щеше да даде главна роля на прокурор Тътуайлър. Но да го обиждат по този начин, беше недопустимо.

– Да, един милиард и триста милиона – отвърна, леко изненадана, Тътуайлър. – Ще ни трябва малко повече време, за да съберем всичките пари... Бихме могли да задвижим по-бързо прехвърлянето на сумите, ако покажете добра воля.

Азис затвори очи и си повтори наум, че трябва да се придържа към плана.

– Какво предлагате? – попита спокойно.

– Ако освободите няколко заложници, това ще ни докаже, че сте искрен.

Невероятно!

– И за колко заложници става дума? – Вече едва се съдържаше да не избухне.

– Ами... Да речем, трийсет... и след като ги освободите, ще се заемем с прехвърлянето на парите.

Обзе го неистов гняв. Нещата бяха станали лични. Те се опитваха да го унижат, като бяха изпратили тази жена да говори с него. Може би

го проверяваха колко далеч може да стигне. Щеше да им покаже.

– Какво казах вчера? – кресна в слушалката. – Казах: всички пари, а не: част от парите! Всички! Не ме обиждайте, като ми говорите, че Министерството на финансите не може да прехвърли тази сума веднага! Прехвърляли сте десет пъти по-големи суми за един час! Мисля, че е време да ви дам урок! Погледнете през прозорците и ще разберете какво се случва, когато започнете да си играете игрички с мен!

Анна Райли седеше на твърдия под. Зачуди се дали ще издържи още един час, без да подмокри панталоните си. Някои от заложниците вече го бяха направили и в стаята започваше да мирише на урина. Изведнъж се чу шум от приближаващи тежки обувки.

Азис влезе и посочи един мъж.

– Ти! Ставай! – Този, на когото говореше, не изпълни заповедта веднага. – Ставай, казах!

Когато заложникът се изправи, Райли го позна. Бил Шварц, съветник на президента по въпросите на националната сигурност. Терористът погледна жената, която дърпаше Шварц за крака.

– Ти също ела!

Жената замръзна. Азис се пресегна и я дръпна за косата. С помощта на още един похитител изведе и двамата.

Поведе ги пред себе си към първия етаж на Западното крило. Преди да излязат, Азис нахлузи качулка на главата си. С малко дистанционно обезвреди бомбите на вратите.

Ритна двойната врата и излезе навън. Прекоси алеята и застана на тротоара от другата страна. Вдигна презрително очи към дузината оръжия, насочени към него. Знаеше, че няма да стрелят. Евентуална заповед за стрелба щеше да дойде от високо и щеше да мине през сума бюрократи, докато стигне до снайперистите. Азис вдигна автоматата си във въздуха и пусна един откос. После небрежно прехвърли оръжието през рамо и застана наред улицата, за да покаже на американците, че не го е страх. След като реши, че е привлякъл вниманието на всички, той се обърна и тръгна към входа. Вътре погледна часовника си. Беше решил да даде още трийсет секунди на телевизията да подготвят камерите.

Още от самото начало беше решил да убие съветника по националната сигурност. Сега обаче щеше да се отклони малко от плана си. Трябваше да задоволи желанието си да отмъсти за Харут. Удари Шварц през лицето.

– Как се чувстваш сега, а? – изрева.

Очите на въззрастния мъж се напълниха със сълзи, жената изхлипа. Шварц прегърна секретарката си през раменете. Знаеше какво ще се случи. Знаеше, че не може да го предотврати.

– Колко пъти си одобрявал смъртни присъди на мои братя по съдба? Колко пъти? – крещеше Азис. Очите му бяха изпълнени с омраза. Шварц мълчеше. Терористът отново го удари. После го хвана за яката и го повлече към вратата. Жената увисна на ръката му.

На вратата Азис блъсна жертвите си навън. Шварц и жената полетяха напред и паднаха на паважа. Азис викна да тръгват. Жената ридаше, по лицето на Шварц се търкулна сълза. Той се изправи бавно и помогна на секретарката си.

Застанал на прага, Азис гледаше как двамата заложници се приближават към северния портал. Когато стигнаха на половината път, той вдигна автомата си и се прицели.

– Спрете! – извика. Когато съветникът по националната сигурност се обърна, за да види какво става, Азис вече държеше главата му на мушка. Натисна спусъка, автоматът отскочи. После се прицели в жената. Дръпна спусъка, оръжието изляя късо. Когато жената се отпусна върху тялото на Шварц, Азис изстреля още един откос върху тях.

Сетне свали оръжието и затръшна вратите зад себе си. Преди да тръгне към мазето, отново зареди експлозивите на вратата. Очите му бяха изпълнени с дива омраза. Дишаше тежко. Влетя в Оперативната зала и сграбчи слушалката.

– Още ли сте там? – изкрещя.

Скип Макмахън държеше слушалката до ухото си и гледаше през прозореца. Беше познал убития мъж. Мардж Тътуайлър седеше потресена. Айрини Кенеди поклати тъжно глава.

– Тук съм – отговори Скип.

– Кой се обажда? – извика Азис.

– Специален агент Скип Макмахън от ФБР.

– Добре! И повече да не сте посмели да ме обиждате с онази жена. Не съм променил исканията си! Ще убивам по един заложник на всеки кръгъл час, докато не прехвърлите парите на сметките, които ви дадох. Когато го направите, ще освободя една трета от заложниците. Не забравяйте! По един заложник на всеки кръгъл час! Разбирате ли?

– Разбирам, но не мислите ли, че един час е наистина малко време?

– Чуйте ме, господин Макмахън – заговори Азис. – Аз познавам за-
коновите ви разпоредби. Сега, след като убих двама заложници, вие
трябва да изпратите вашия екип за бързо реагиране. Ако го сторите, ще
вдигна тази прекрасна сграда във въздуха заедно с всичките заложници.
Ние с хората ми ще се превърнем в мъченици. Това ви е известно. –
Арабинът замълча за момент. – Но не е нужно да стигаме до крайности.
Единствената причина, поради която убих тези двама души, беше глу-
постта на вашия главен прокурор. Ако играем по правилата, никой няма
да пострада. Толкова е просто! Разбрахте ли ме?

– Да.

– Добре. Оттук нататък, господин Макмахън, ще говоря само и
единствено с вас. Сега ще чакам да прехвърлите останалите пари. –
Азис спокойно постави слушалката на вилката. Знаеше точно по какъв
начин да ги манипулира.

16.

Вицепрезидентът и останалите седяха в пълна тишина в конферентната зала. На вратата някой почука, но не отвори веднага. След няколко секунди вътре влязоха Макмахън и Айрини Кенеди.

– Кого убиха? – попита директорът на ФБР Роуч.

– Не знаем коя е жената, но мъжът беше съветникът по националната сигурност на президента господин Шварц – отвърна Кенеди.

Всички присъстващи наведоха глави. Всички бяха работили със Шварц и много го харесваха.

– Ако му дадем парите, ще удържи ли обещанието си? – попита след дълго мълчание вицепрезидентът.

– Мисля, че да – отвърна Кенеди.

Бакстър сви устни. Това искаше да чуе! Далас Кинг се наведе и зашепна нещо в ухото му.

– Ако започне да убива по един заложник на всеки кръгъл час, тогава ще загазим. Не ме интересува колко ще струва, но ако това ще освободи една трета от заложниците, предлагам да го направим.

Бакстър кимна, а Далас се облегна назад. Кинг беше прав. Бяха хванати натясно. Колкото до Бакстър, за него имаше две възможни решения на проблема и едното беше напълно немислимо. Вицепрезидентът погледна директора на ФБР.

– Браян – заговори, – ще действаш хората си да прехвърлят и останалите пари в сметката му. Решавам да изчакаме, докато не освободи една трета от заложниците, и тогава да мислим. Някакви въпроси? – Всички поклатиха глави. Бакстър отново погледна директора на ФБР: – Обади ми се, ако имаш проблем, и се постарай да свършиш работата до един час. Не ни трябва да убива още заложници!

Роуч кимна и двамата с Макмахън напуснаха залата.

Шефът на ЦРУ не беше работил досега с вицепрезидента по време на криза и се опитваше да придобие представа за него. Бакстър сякаш забравяше, че е част от тази криза. Това притесняваше Стансфийлд.

– Господин вицепрезидент, трябва да разработим някакъв план – каза той.

Бакстър кимна.

– Знаем... Знаем, но нека правим нещата постепенно. Нека да освободим някои от заложниците, а после ще се заемем със следващото

искане.

– Опасявам се, че няма да ни се удаде възможност, сър – отвърна Стансфийлд. – Какво ще стане, ако следващото му искане е неприемливо? – Директорът беше решил да изчака пълния доклад на доктор Хорниг, преди да запознае присъстващите с получената от Харут информация.

– Точно сега не искам да мисля за това.

Генерал Флъд се наведе напред:

– За съжаление точно сега трябва да помислим върху това. Трябва да сме готови да действаме, ако ситуацията излезе извън контрол.

Бакстър се подвоуми. Всички погледи в стаята бяха насочени към него, а той всячески искаше да не взима решение. Защо трябваше той да се превръща в касапин?

– Добре – започна колебливо, – погрижете се всички да са по местата си. Когато му дойде времето, аз ще дам заповедта.

Генералът и Стансфийлд си размениха недвусмислени погледи. Бакстър нямаше качества на водач.

Вицепрезидентът се облегна на масата и потърка очи. После погледна началника на екипа си.

– Хайде да направим почивка и да се срещнем тук след трийсет минути. Трябва да остана за малко сам... Поне така мисля. – Всички с изключение на Кинг станаха. – Ти също, Далас. Иди виж какво прави Мардж. – Кинг кимна и последва останалите.

Беше невъзможно да се стигне от Ленгли до Капитолия. Улиците бяха задръстени от коли и минувачи, които искаха да видят какво става в Белия дом. Рап зави от Втора улица по Пенсилвания Авеню и се опита да изпревари едно такси, чийто шофьор караше лудо. Няколко пресечки по-надолу зави наляво и намери къщата, която търсеше.

Паркира и погледна часовника в колата. 9.16 часът. В Белия дом трябваше вече да се е случило нещо. Той посегна към мобилния си телефон, но после спря. Сега на Айрини само това й трябваше. Излезе от колата, свали тъмните очила по-надолу на носа си и тръгна по тротоара.

На верандата стоеше Милт Адамс, дребен, с обръсната глава. Мургавата му кожа блестеше на слънцето.

Когато Рап се запъти към него, отнякъде изскочи огромна немска овчарка. Рап потисна инстинктите си. Мразеше кучета. Те често представляваха заплаха за мисиите му.

– Руфус, на място! – Гласът на Милт Адамс беше необичайно пльтен. Овчарката замръзна. После изтича зад стопанина си и седна от лявата му страна. Адамс се пресегна и погали кучето по врата. – Браво! Добро момче.

Рап се приближи.

– Вие ли сте господин Круз? – попита Адамс.

– Да. – Рап се качи по стълбите и протегна ръка. – Вие трябва да сте Милт Адамс.

– Да. Радвам се да се запознаем.

– Аз също.

– Заповядайте. Приготвил съм всичко необходимо.

Двамата мъже влязоха в къщата. Кучето ги последва. Адамс извади две чаши.

– Ще пиете ли кафе?

– С удоволствие.

Немската овчарка седна до Рап. Близостта ѝ го изнервяше.

Адамс сипа кафето и се обърна.

– Не обичате кучета, нали? – попита.

– Ами... не особено.

Адамс му подаде чашата.

– Имали ли сте проблеми с кучета преди? Хапали ли са ви?

– Няколко пъти. – Рап потръпна.

Адамс започна да подозира госта си. Дългата коса и белегът го караха да се съмнява дали този човек наистина работи за Тайните служби.

– Не се притеснявайте – каза Адамс. – Докато не ме нападнете, Руфус няма да ви направи нищо. Да слезем в мазето. Там е всичко.

Рап последва Милт през кухнята. Проклетото куче не ги оставяше на спокойствие.

В мазето Рап спря и се огледа. Подът беше боядисан в сиво и беше идеално чист. По стените висяха различни инструменти. Край отсрещната стена бяха подредени шест метални шкафа, като върху всеки имаше списък със съдържанието му. Вдясно имаше маса с компютър. По средата на стаята с бял чаршаф беше покрито нещо голямо. Рап наведе глава и се опита да види какво има под чаршафа.

Адамс спря до масата вляво, където беше разпънат голям син лист.

– Това са планове на Белия дом. Директор Трејси ми каза, че искате да намерите начин да влезете в мазето под личните помещения незабелязано. – Рап кимна. Адамс го изгледа преценяващо. – Нещо ми подсказва, че не сте от Тайните служби, господин Круз...

– Да, не работя за Тайните служби.

– За кого работите?

– Аналитик съм за ЦРУ.

– Аналитик, друг път! – избоботи весело Адамс. После нави ръкава на ризата си и показа дълъг белег, който започваше от лакътя и свършваше при китката. – Получих го в Иво Джима. Направи го един побъркан японец. – Адамс посочи лицето на Рап. – Вие също имате прекрасен белег на лицето, но почти не се вижда, ако не ви гледат отстрани. Въпреки това аз мисля, че преди време бил доста по-голям и грозен като този на ръката ми. Не сте го получили, докато сте анализирали сателитни снимки, нали?

– Как разбрахте, че са ми правили пластична операция? – попита Рап.

– По-голямата ми дъщеря е лекар. Виждам, че това е дело на опитен хирург. Затова хайде да престанем с глупостите. Какво правите в действителност за ЦРУ?

Рап реши да му каже колкото беше възможно.

– Не мога да навлизам в подробности, но съм повече от обикновен бюрократ.

– Круз истинското ви име ли е?

Рап поклати глава. Адамс вдигна рамене.

– Добре, ще трябва да се доверя на директор Трейси. Щом той държи да ви дам информацията, ще ви я дам. – Адамс се обърна към картата. – Има един начин да се влезе в подземните помещения под Белия дом. През тунела от Министерството на финансите. – Проследи с пръст една от линиите на картата: – Това е тунелът.

– И само оттам може да се проникне в сградата?

– Има само един тунел. Повечето хора си мислят, че са дузина, но грешат – отвърна Адамс.

– Значи няма друг начин да се влезе в мазето? – В гласа на Рап прозвуча разочарование.

– Не съм казал това. – Адамс вдигна ръка и се засмя. След това се премести към съседната маса. – По време на управлението на Рейгън неговите инженери направили нова вентилационна шахта за отопление и охлаждане. Системата, която инсталирали в шахтата, била на много високо техническо ниво. Нейната цел в действителност не била да затопля или да охлажда, а да поддържа налягането в сградата по-високо, отколкото е навън.

– Защо?

– Когато налягането вътре е по-високо, въздухът отвътре ще излиза през процепите на вратите навън. Така, ако някой реши да застраши президента с химическо оръжие, няма да може просто да го хвърли отпред. Ще трябва да го внесе вътре.

– Откъде тази шахта поема въздуха? – попита Рап.

– Системата има два чифта тръби – за поемане и изпускане на въздух. Първите са разположени на покрива на Белия дом, а вторите – тук. – Адамс посочи Южната морава. – Отворите са скрити под изкуствени храсти на не повече от два метра от оградата малко по на юг от Розовата градина на Джаки Кенеди. Тръбите се спускат около пет метра отвесно надолу, а после вървят хоризонтално още шейсет метра и се свързват с инженерната зала на ниво три в мазето.

– Какво прикритие има около входа към тръбите? Може ли човек да стигне до тях, без да бъде видян от покрива на сградата? – разпитваше Рап.

– Има достатъчно места, зад които ще можете да се прикриете. Елате, ще ви покажа на макета. – Той отиде до масата в средата на стаята и махна белия чаршаф. Под него имаше умален вид на Белия дом и ливадите около него. – Ето в какво се превръщаш, когато се пенсионираш. Започнах този проект преди около двайсет години с един от моите племенници. Толкова време ми трябваше, за да завърша половината. След като се пенсионирах, другата половина свърших за шест месеца.

Рап затърси входа към шахтата. Адамс проследи погледа му, пресегна се и махна миниатюрно храстче.

– Оттук ще влезете. – Под храстчето се виждаше малка зелена шахта.

– Сигурен ли сте, че никой от покрива няма да ме види?

– Да. Вашият проблем идва от това, дали терористите контролират системата на Тайните служби за наблюдения. Целият този район... – Адамс посочи оградата – е покрит със сензори. Ако контролират системата ни за наблюдение, ще разберат, че сте там в секундата, когато прескочите оградата.

Рап се замисли.

– Но това не е най-големият проблем – продължи Адамс. – Въпросът е как ще се ориентирате, след като влезете в сградата. Има тайни врати, асансьори, стълби, проходи. Няма да можете да ги намерите на плановете на Белия дом. Трябва да ми кажете какво точно искате да направите, за да ви помогна да измислите план.

Рап вдигна глава от макета и погледна подозрително Милт Адамс.

Трябваше да вземе решение.

В малкия кабинет до командната зала на ФБР лекарят се опитваше да свести Мардж Тътуайлър. Тя седеше отпусната в кожено кресло, празният ѝ поглед се рееше в пространството. Далас Кинг крачеше нервно напред-назад.

Лекарят мереше кръвното ѝ налягане.

– Мисля, че е изпаднала в шок.

– Какво искате да кажете? Че няма да може да се появи пред медиите, така ли?

– Не, няма да може – тросна се лекарят. – Тя трябва да иде в болница.

– Мамка му, знаех си! – изруга Кинг. – Закарайте я в Бетесда – обърна се към лекаря. – И не искам никога да разговаря с нея.

Отвори рязко вратата и забърза по коридора. Когато нахлу в конферентната зала, Бакстър се нахвърли върху него:

– Далас, не ти ли казах, че искам да остана сам?

– Скапаната кучка е изпаднала в шок!

– Какво?

– Тътуайлър... В шок е... Не е издържала. Не може да говори... Сега е на път за болницата.

– Страхотно! – изстена Бакстър и затвори очи.

– Но това не бива да ни отчайва. Ще кажа на моите хора да пуснат слуха, че идеята е била на Мардж, а после ще накараме Роуч да поеме пресконференцията. Така оставаме сухи.

– Засега – отвърна Бакстър. – Нещата ще се влошат. Ще трябва да шурмуваме тази проклета сграда и ще загубим повечето от заложниците. Стана, както ти казах вчера, Далас. Прецакаха ни! – вицепрезидентът едва се владееше. – Ще си изцапам ръцете с кръвта на много хора и името ми завинаги ще остане свързано с тази шибана бъркотия!

Кинг поклати глава.

– Нищо не е свършило. Ако има начин да излезем сухи от всичко това, аз ще го намеря. – Той потърка ръце, сякаш за да ги стопли. – Мардж вече не може да участва, затова ще вкараме в играта директор Роуч. Ако онова откачено копеле пусне една трета от заложниците, ние двамата ще отидем да се срещнем с тях пред пресата. Няма да е зле да се възползваш от това, но когато той отпрати следващите си искания, ще трябва да стоиш настрана. Още нищо не е свършило, Шърман. Не губи

Власт

надежда!

17.

Не можеше и дума да става някой да спи. Когато Уорч разбра, че се опитват да пробият вратата на бункера, събуди всички.

За да не позволи на напрежението да завладее хората, направи график, по който всички трябваше да се редуват да пазят на вратата. Събраха всички мобилни телефони и ги изключиха. Оставиха включен само един, от време на време щяха да сменят батериите.

Докато един от агентите проверяваше дали имат връзка, друг стоеше до входа. На други двама агенти беше възложено винаги да стоят между президента и вратата. Докато четиримата изпълняваха задълженията си, останалите си почиваха. Двамата екипа се сменяха на четири часа. Единствено Уорч не даваше дежурства.

С мобилен телефон в ръка той се приближи до вратата и постави длан върху нея. Прокара нервно пръсти през оредяващата си коса. Опитва се да си припомни как беше конструиран бункерът. Съоръжението трябваше да издържи на бомбена атака, стига да не става дума за пряко попадение. Но не знаеше дали ще удържи на бормашините.

Специалният агент погледна към президента, който седеше на един от диваните заедно с началника на своя екип. Президентът забеляза Уорч и му махна.

Хейс обикновено се бръснеше по два пъти на ден. Вече беше пропуснал два пъти обичайното си бръснене и лицето му беше покрито с гъста сива брада. Сакото и вратовръзката му бяха захвърлени на облегалката на дивана, където беше спал.

– Джак, моля те, свали си вратовръзката. Кажете и на хората си да направят същото – каза президентът.

Веднага след нападението Уорч бе захвърлил вратовръзката си в пристъп на ярост. Сега, двайсет и четири часа по-късно, бе загърбил чувствата си и отново я беше сложил. Безупречното облекло показва уважение към работата.

Уорч кимна.

– Нещо ново?

– Опасявам се, че няма – отвърна агентът.

– Сигурен ли сте – заговори Вальри Джоунс, – че това не са нашите хора, които се опитват да проникнат вътре?

– Не са – изрече Уорч.

– Сигурен ли сте? – повтори Джоунс.

Уорч въздъхна.

– Няма логика нашите хора да се опитват да влязат в бункера с бор-машини. Те знаят кода за достъп. Трябва само да го въведат – и готово. Това направихме ние, за да влезем.

– Ами ако терористите са повредили клавиатурата? – не спираше Джоунс.

Търпението на Уорч беше на изчерпване. Вече бяха говорили за това. Реши, че за последен път дава обяснения.

– Зад тази врата... – Уорч посочи зад себе си – има втора стая. В нея има две стоманени подсилени врати. Едната води към тунела, от който дойдохме, а другата отива към мазетата на трето ниво. Пак ви казвам, че хората ми имат кода за достъп и няма смисъл да пробиват вратата с бормашини.

– Не ме разбрахте. Попитах какво ще стане, ако терористите са повредили клавиатурите и на тези две врати...

– Госпожице Джоунс, вие не ме слушате. – Уорч се насилваше да запази спокойствие. – Ако нашите хора се опитваха да пробият вратата, вече щяха да са се обадили и да са ни казали. – Уорч посочи съседната маса, където бяха подредени радиостанции и мобилни телефони. – Те нямаше да заглушават комуникациите ни и в същото време да пробиват вратата. – Уорч се опитваше да не си създава повърхностно мнение за хората, но тази Валъри Джоунс започваше вече да му лази по нервите.

Тя отвори уста, за да каже още нещо, но президентът постави ръката си на коленете ѝ.

– Мисля, че Джек беше достатъчно ясен. Аз съм съгласен с него. В това, което казва, има смисъл.

– Защо трябва да търсите някакъв смисъл? – продължаваше да упорства тя.

– Валъри! – погледна я косо президентът.

– Извинете, опитвам се да намеря някакъв изход от тази бъркотия.

Хейс не ѝ обърна внимание и погледна към Уорч.

– Сега какво ще правим? – попита.

Уорч едва се сдържа да каже, че нямаше да са в тази бъркотия, ако госпожица Джоунс се беше съобразила с порядките за сигурност на Тайните служби, но сега не беше най-подходящият момент. Щяха да обсъдят това по-късно. Той се замисли върху въпроса на президента. После погледна към вратата на бункера.

– Екипът за бързо реагиране на ФБР е най-добрият. Сигурен съм, че

дори в този момент кроят планове как да проникнат в сградата – отвърна Уорч.

Рафик Азис се усмихваше, докато гледаше на екрана на компютъра как сметката в швейцарската банка се увеличава. До един час неговите хора в Иран щяха да започнат да прехвърлят парите в различни сметки. Той побеждаваше, но постиженията му бяха помрачени от отвличането на неговия учител фара Харут. Азис се зачуди какво щяха да изкопчат от него. Харут беше як мъж, но никой не е достатъчно силен, за да устои на мъчения.

Замисли се дали да не се отклони от първоначалния план и да поиска учителят му да бъде освободен. Реши да не го прави. Имаше вероятност Харут да е пленен от друго, не от американците. Може да го бяха хванали израелците или англичаните. Ако поискаше Харут да бъде освободен, това можеше да доведе до прибързана атака, за която Азис в момента не беше готов. Той трябваше да залови президента, иначе шансовете му да остане жив бяха нищожни.

Засега щеше да се придържа към плана. Беше време отново да говори с ФБР. Азис се беше приготвил да убие още един заложник в десет, но американците бяха започнали да прехвърлят парите. Вече приближаваше обяд и почти цялата сума беше прехвърлена. Той взе слушалката и избра номера на командната зала на ФБР. След две позвънявания от другата страна се чу дълбокият глас на Макмахън.

– Вие удържахте на думата си – каза Азис, – а аз ще удържа на моята. В дванайсет часа ще освободя една трета от заложниците. Дръжте хората си по-далеч от сградата. Не искам да виждам нито един на улицата! Иначе ще открия огън. Разбрахте ли ме?

– Да. През коя врата ще пуснете заложниците?

– Това не ви засяга. Утре в седем сутринта ще ви кажа какво е второто ми искане. Дотогава не искам да се чувам с вас. – Терористът затвори и погледна часовника си. Беше 11.53 часът. Азис реши да освободи заложниците веднага. Това щеше да изненада ФБР. Той се съмняваше, че командосите ще опитат нещо толкова рано, но след екзекуцията на съветника по националната сигурност трябваше да бъде нащрек.

Анна Райли беше уморена. Терористите им бяха разрешили да отидат до тоалетната и тя беше успяла да изпие няколко шепи вода от мивката. Тогава беше разбрала колко е гладна. Същият терорист отново я

беше последвал в тоалетната и отново не я беше оставил на спокойствие.

Сега, когато се бе върнала в стаята, тя погледна крадешком към терориста. Той не сваляше очи от нея. Тя се зачуди кога точно щеше да я изведе навън и дали щеше да бъде сам, или и с други. Започна да й прилошава. Тя скри лице в дланите си.

Рафик Азис влезе при заложниците и ги огледа един по един.

– Няма да ви нараня – извика той с ръце на кръста. – Ако ви потупам по рамото, това означава, че трябва да се изправите и да застанете до стената край вратата. Ако правителството ви не ни създаде проблеми утре, ще освободя още една трета от вас. – Разбира се, нямаше такива намерения. – Ако някой от вас говори или не иска да се подчини, ще го върнем при останалите – продължи след малко. Сетне започна да потупва един по един заложниците, които се намираха най-близо до него. Тези, които бяха по-далеч от вратата, бързо разбраха, че няма да стигне до тях. Някои изплака. – Тишина! – кресна Азис. – Куршум ли си просите?

Анна Райли не можеше да повярва. Молитвите ѝ бяха чути! Щяха да я освободят! Тя смушка Стоун Алигзандър и да се изправи. Той още не разбираше какво става. Азис потупа по рамото първо Анна, а после – и Алигзандър. Докато вървяха към вратата, тя не можеше да се отърве от усещането, че сънува.

Изведнъж някой я хвана за ръката и я задържа. Алигзандър продължи като в транс към останалите освободени.

Терористът, който я наблюдаваше в тоалетната, същият, който беше вкарал камиона в сградата на Министерството на финансите, спря Анна Райли и попита Рафик Азис нещо на арабски. Азис погледна към жената, която държеше неговият подчинен. После посочи друга жена.

– Ти! Заеми нейното място! – кресна.

– Махни си гадните ръце от мен! – изпищя Анна.

Абу Хасан, някак изненадан от силата на тази малка жена, застина за миг. После се окопоти и вдигна ръка.

След изнасилването Райли се бе записала в курсове по самозащита. Беше ги посещавала редовно и си спомняше на какво я бяха учили. Извъртя се и подложи ръката си. Ударът я запрати назад, но не я повали.

Веднага разбра, че е сгрешила. Абу Хасан сви юмрук и го стовари върху слепоочие ѝ.

Анна падна на пода. След като я ритна няколко пъти в гърба,

терористът я сграбчи за косата и я повлече към оставащите. Блъсна я грубо. Анна скри лицето си в длани и заплака. Знаеше какво ще последва.

18.

Пентагона, 12.48 ч.

Заседателната зала на Обединеното командване на Въоръжените сили беше препълнена. Политиците ги нямаше, бяха се появили военни от командването и от Екипа за бързо реагиране към ФБР. В единия край на дългата маса седеше директорът на ФБР Роуч. До него бяха заместник-директорите и командващият Екипа за бързо реагиране Сид Слейтър.

Скип Макмахън седеше до телефона в командната зала и чакаше да бъдат освободени заложниците. Тук беше и директорът на Тайните служби Трейси заедно с няколко свои помощници, както и Стансфийлд и Кенеди заедно с генерал Флъд. Останалите бяха висши военни от Пентагона и командващи Специалните части.

Генерал Флъд се чувстваше много по-добре в тази компания. С присъстващите тук нямаше да приказва празни приказки. Беше получил още сведения от Кенеди и Стансфийлд. Сега, когато имаше по-ясна представа какво ще поиска Азис, той щеше да подготви плана си за предстоящата битка. Дватама със Стансфийлд бяха стигнали до извода, че вицепрезидентът няма необходимите качества, за да ги изведе от кризата.

Флъд знаеше, че преговорите и прехвърлянето на отговорност не са начинът за постигане на успех. Парите бяха спасили двайсет и пет човешки живота, но колко щяха да отнемат оттук нататък? Колко от тези пари щяха да влязат в касите на терористични организации? Колко от тях щяха да бъдат използвани срещу Америка и гражданите ѝ?

Флъд и Стансфийлд бяха взели решение да убедят вицепрезидента да действа. Искаха да са сигурни, че Рафик Азис няма да излезе жив от Белия дом. Имаха много възможности.

САЩ разполагат с три различни звена за борба с тероризма: Екипа за бързо реагиране на ФБР, армейската част Отряд „Делта“ и „Тюлен – Група 6“ към Военноморските сили.

Вчера, когато терористите удариха Белия дом, пейджърите на бойците зазвъняха и до няколко часа и трите екипа се бяха събрали: хората на ФБР – в Куонтико, тюлените – в Литъл Крик, Вирджиния, „Делта“ – във форт Браг, Северна Калифорния. Съперничеството между трите

екипа беше пословично. Всяка група смяташе, че е най-добрата.

Сега Флъд трябваше да се справи с това.

– Вицепрезидентът ни даде пълни правомощия да изработим план за спасяване на президента – заговори генералът. – Излишно е да ви казвам, че това, което обсъждаме тук, трябва да си остане само в тази стая. – Флъд вдигна показалец. – Първо. Носи се легенда, че на американските военни е забранено да се намесват при проблеми от вътрешно естество. Според мен, както и според присъстващите, в това число и директор Роуч, това не важи за настоящата криза. Тук става въпрос за нападение на чужди войници върху сграда от особено значение за американците и затова ние ще предприемем всички възможни мерки, за да прекратим кризата. – Генералът замълча, за да се увери, че всички са го разбрали. – Разполагаме с три професионални отряда за борба с тероризма и имаме намерение да използваме всички ви по един или друг начин. Не искам да чувам за никакви вражди между трите групи. Трябва да използвате уменията си за успеха на операцията, а не за да се доказвате един пред друг. Когато сме във война, няма място за гордост. А това е война! Вече загубихме поне двама души, вероятно ще загубим още. Разбирам, че между трите екипа има разногласия за това, как да бъде извършена операцията. – Флъд погледна един по един началниците на трите различни групи. – Оттук нататък тези спорове не съществуват! Ние знаем на какво сте способни. Отряд „Делта“ са най-добри в превземане на отвлечени самолети. Екипът за бързо реагиране на ФБР е най-добър в преговорите и в статичните битки. Тюлените ги бива най-много в скачането, гмуркането и поставянето на експлозиви. Вече се консултирах с Роуч, Трейси и Стансфийлд, както и с генерал Кембъл, и всички сме съгласни със следния план. Първо: Екипът на ФБР за бързо реагиране ще се разположи от другата страна на улицата, срещу Западното крило, и ще подготви план за наземна атака. Ако трябва да влезем в сградата за много кратко време, те ще се заемат. – Генералът погледна полковник Били Грей, началника на Отряд „Делта“. Грей беше бивш рейнджър и беше с отряда от създаването му през 1977 година. – Били, ти и твоите хора все още ли имате връзки на летище „Андрюс“, на Националното летище, на „Дълес“ и в Балтимор?

– Да, господин генерал. – Със съдействието на авиокомпаниите Отряд „Делта“ бяха изпратили свои хора на летищата, за да се обучат като стюарди, механици, помощен персонал и в други професии, които можеха да бъдат от полза при отвлечане на самолети. От време на време началниците правеха внезапни проверки на летищата, за да проверят на

какво ниво е охраната.

– Добре – продължи Флъд. – Решихме да използваме Отряд „Делта“ като наблюдатели по летищата и в случай че ни потрябва намеса от въздуха. Генерал Кембъл ще ви запознае с подробностите по-късно. – Генералът насочи вниманието си към командващия „Тюлен – Група 6“ Дан Харис. – На тюлените са отредени две роли. На първо място те ще трябва да помогнат на ФБР и на „Делта“ в поставянето и обезвреждането на експлозиви. Втората им задача ще бъде да се превърнат в преследвачи. Ако Азис напусне страната, те ще го подгонят. – За тюлените Флъд имаше и друг план, но той беше секретен. – Директор Роуч и аз решихме, че командващ операцията ще бъде генерал Кембъл. Доктор Айрини Кенеди от ЦРУ ще даде кратък отчет, свързан с разузнаването, когато приключи. Към всеки отряд ще бъдат прикачени и агенти от Тайните служби, които ще предоставят информация за плановете на Белия дом и на Западното крило, където смятаме, че държат повечето от заложниците. – Флъд замълча и погледна часовника си. – До девет тази вечер искам всички екипи да са заели позиции и да са готови да се намесят. Това означава, че ни остават още осем часа. – Генералът изгледа членовете на Обединеното командване един по един. – Мъжете от трите отряда са основната ни ударна сила. Ако поискат нещо, трябва да го получат. Сега доктор Кенеди ще ни запознае с информацията от разузнаването. Оттук нататък директор Роуч поема нещата в свои ръце. Аз и директор Стансфийлд трябва да се заемем с друго. – С тези думи командващият се изправи и тръгна към вратата. Директорът на ЦРУ го последва.

На прага Флъд спря и се обърна към един от сътрудниците си.

– Изчакай тук пет минути и после доведи адмирал Де Воу и командир лейтенант Харис в кабинета ми.

Картите на Белия дом бяха разпънати върху голямата маса. Мич Рап кимаше, докато Милт Адамс му показваше къде се намира един таен проход, който не беше отбелязан на картата. Адамс се беше преоблякъл в син костюм, бяла риза и тъмна вратовръзка.

– Тази врата е фалшива, така ли? – попита Рап.

– Не съвсем. Вратата може да се отваря, но винаги е заключена.

– Тогава как ще минем през нея? Може би ще трябва да я взривим?

– Не. – Адамс се засмя. Бръкна в джоба си и извади връзка ключове. – Това – хвана един от ключовете – е ключ С.

– Какво е ключ С? – отново попита Мич Рап.

– Ключ С – заговори Адамс драматично – ти позволява да влизаш на специални места. Всички агенти от охраната на президента разполагат с такъв. Този ключ отваря хранилищата за оръжие и – Адамс посочи на картата – вратите, които водят към несъществуващи места.

Рап взе ключа и го разгледа. Беше започнал да харесва възрастния човек. Той си знаеше работата и ако Мич не грешеше, винаги можеше да му се довери.

– Ако този ключ е толкова важен, защо един е останал у теб, когато си се пенсионираш?

– Колко пъти още ще трябва да ти повторя? – попита Адамс. – Аз съм създал това място! Всички онези агенти, които се разхождат важно вътре, си мислят, че от тях зависи нещо, но всъщност аз създадох всичко това. Когато трябваше да се свърши нещо, обикновено викаха мен.

– Спокойно, Милт. Вярвам ти. Просто ми беше любопитно.

– Ти си един смешник, господин Таен агент. – С рязко движение Адамс удари Рап в корема.

В този момент вратата на кабинета се отвори и вътре влязоха Стансфийлд и генерал Флъд. Още на прага генералът започна да разкопчава куртката си.

– Това трябва да е Милт Адамс – възкликна Флъд и протегна ръка. – Радвам се да се запознаем, господин Адамс. – После посочи директора на ЦРУ: – Познавате ли Томас Стансфийлд?

– Не – поклати глава Адамс и протегна ръка.

На лицето на Стансфийлд се появи подобие на усмивка.

– Много съм слушал за вас. – Двамата се здрависаха. – Генерал Флъд ми каза, че сте се били с пехотинците при Иво Джима.

– Да. Шести стрелкови батальон.

За миг в стаята настъпи тишина.

– Мич ни каза, че вие сте открили начин да проникнем в Белия дом – каза генералът.

– Да. – Адамс посочи нещо на картата.

Сега плаваше в свои води и всичко вървеше прекрасно с едно изключение. Вместо да казва аз всеки път, когато обясняваше нещо, казваше ние. Стансфийлд усети това и започна да хвърля странни погледи към Рап. Милт Адамс беше предложил на Рап знанията си, а командосът беше оценил помощта му и го беше довел със себе си. Все още обаче не се беше сетил как да представи идеята си на шефа си.

Тогава генерал Флъд се намеси.

– Какво искате да кажете с това ние през цялото време? – направо

попита той.

Адамс вдигна глава от картата.

– Аз и Мич...

– Хм – промълви Флъд. – Не сте ли малко стар за такива неща?

– Може да съм стар, но съм в отлична форма. – Адамс се обърна към Рап: – Да им покажа ли?

– Разбира се – отвърна Рап. Милт вече му беше демонстрирал.

Адамс се хвърли на пода и направи двайсет лицеви опори. Сетне скочи на крака. Дори не се беше задъхал.

– Всяка сутрин правя по сто лицеви опори и по двеста коремни преси. Тичам по десет километра всеки ден. С изключение на неделя. В неделя почивам.

Генерал Флъд погледна с нескрита завист човека пред себе си. Той самият отдавна беше изоставил тренировките.

– Не мисля, че спортната форма е от голямо значение в случая – намеси се Рап. – Ако се наложи, аз ще се заема, но той познава всички места в сградата и ще ми бъде от полза.

Стансфийлд го погледна скептично.

– Защо не вземеш някой от Тайните служби?

– Те не знаят всички кътчета в сградата – отвърна Адамс. – Аз познавам всеки сантиметър!

– Нали разбирате, че може да стане напечено? – каза Флъд.

Милт Адамс се усмихна широко.

– Прекарах почти два месеца в Иво Джима. Там загубихме поне шест хиляди пехотинци, а японците останаха с двайсет хиляди войници по-малко. Виждал съм как на мои приятели буквално им отнасят главите с куршуми. Виждал съм мъже, обгорени до смърт. Виждал съм как хора умират по неописуеми начини. – Адамс поклати глава. – Без да се обиждате, господа, но това тук е детска игра в сравнение с онова, което преживях на острова.

– Разбирам какво имате предвид. – Генералът не искаше да си признае, че се възхищава на стария човек. – Мич, ако мислиш, че идеята е добра, заставам зад теб. – После се обърна към директора на ЦРУ: – Томас?

– Ако Мич иска... аз също заставам зад него – отвърна спокойно Стансфийлд.

Някой почука на вратата и всички се обърнаха.

– Влезте – каза генералът.

Командир Харис и адмирал Де Воу влязоха и отдадоха чест.

– Искали сте да ни видите, господин генерал – каза адмиралът.

– Да. Заповядайте, господа. Не искам да си мислите, че вашите способности са останали на заден план, след като повечето работа е за „Делта“ и за ФБР. За вас имам планове, които не исках да обсъждам пред другите.

Двамата офицери от флота се приближиха към масата. Адмирал Де Воу беше командващ Специалните части във флота и на морските тюленни. Харис, който сега приличаше на офицер повече, отколкото последния път, когато се бяха срещнали с Рап, застана от едната страна на шефа си. Беше подстригал дългата си коса и бе обръснал брадата си по нареждане на адмирала.

– Мисля, че познавате тези господа. – Флъд посочи Рап и Адамс.

Харис кимна. Кимна и адмиралът.

– Радвам се да те видя, Дан. – Рап протегна ръка.

– И аз се радвам да те видя, Мич.

Флъд се изкашля.

– Господа, помолих ви да се присъедините към нас, защото искам да чуя мнението ви по един въпрос.

19.

Вашингтон

Слънцето залязваше в сивкава мъгла. Два транспортни самолета С 130 се насочиха към военна база „Андрюс“, избрана от Обединеното командване за отправна точка при изпълнението на операция „Лов на плъхове“. Охраната в базата беше удвоена преди пристигането на новите военни части и целият цивилен и помощен персонал бе напуснал територията ѝ.

Двата самолета се приземиха един след друг. От контролната кула ги насочиха към няколко огромни хангара, където ги посрещнаха екипите за наземен контрол и поддръжка. Прожекторите не бяха включени. „Делта“ предпочиташе да работи в тъмнина.

Самолетите плавно се завъртяха на деветдесет градуса и насочиха опашките си към вратите на хангарите. Наземни работници поставиха жълти подпори на колелата. След малко двигателите спряха. Хидравличните врати на товарния отсек се отвориха с изсъскване и облечени в черно мъже заизскачаха оттам, понесли огромни черни раници с екипировка. Повечето от сто и четирийсетте воители бяха въоръжени с автомати НХ МР 10. Някои носеха автоматични пушки, снайпери или тежки картечници.

Полковник Бил Грей стоеше до входа на тъмния хангар и гледаше хората си. Беше облечен в черната десантна униформа. Имаше гъста, късо подстригана коса и буйни вежди, бе висок над метър и осемдесет.

В края на едната редица Грей забеляза двамата, които му трябваша. Тръгна към тях. Мъжете отдадоха чест.

– Как мина полетът?

– Гадно – отговори полковник Ханк Клийс, командир на батальон А. – Затворени сме в самолетите от два следобед! Трябваше да изчакаме да се стъмни.

– Как се чувстват момчетата?

– Нормално – рече Клийс. – Ако не се справят, ще си подам оставката.

– Готови са – отвърна полковник Пат Милър, командир на батальон Б.

Грей кимна.

– Ето какъв е планът. Пат, батальон Б се заема с летищата. Ханк, вие ще се пригответе за въздушното нападение над Белия дом. Оборудването за свръзка да е в готовност. Искам среща с командирите на отделения след трийсет минути. – Грей посочи зад гърба си. – В единия край на хангара има малък кабинет. Ще се срещнем там. Ще получим информация от разузнаването. – Грей се обърна. Двамата офицери го последваха. – Няма да имаме време да се подготвим както обикновено. Според генерал Флъд може да ни наредят да нападнем още тази нощ. Затова трябва да сме готови. Ханк, искам да разделиш Белия дом на части и да информираш хората си за подробностите за всяка част, която ще трябва да превземат. Ако ни се обадят след два часа, искам да имаме поне малка представа с какво се захващаме. С течение на времето ще получим още информация. – Сетне се обърна към командира на батальон Б. – Пат, искам хората ти да се разположат на летищата „Рейгън“, „Дълес“ и Балтимор. Закачете системи за наблюдение на поне два от самолетите, и то незабелязано. Не искаме нищо да стига до медиите. Хората ти трябва да са облечени като механици. От ЦРУ ни съобщиха, че Азис се обажда от Оперативната зала в Белия дом, което означава, че знае какво предават по телевизията. От ФБР ще ни изпратят няколко агенти, които да ни помогнат. – Грей рязко спря и потупа двамата мъже по гърба. – Сега вървете. Искам да получа отчет за работата ви на срещата след – той погледна часовника си – двайсет и осем минути.

Двамата командири се заеха да прегрупират хората си, а Грей тръгна към хангара. Извади мобилния си телефон и набра командния център в Пентагона. Докато чакаше връзка, видя две малки светлинки, които се приближаваха към пистата. Трябваше да са неговите олекотени хеликоптери MD 530, пилотирани от 160-а военновъздушна ескадрила. Щяха да играят основна роля в атаката на Белия дом. За разлика от малките безшумни машини Грей можеше вече да чуе двигателите на втората ескадрила. Това бяха „МН 60 Черен ястреб“ – по-бързи и по-големи. С тях щяха да започнат преследване, ако Азис се опиташе да избяга.

Първият хеликоптер кацна меко. Последваха го още седем. Грей поклати глава. Всичко се случваше прекалено бързо. Ако нападнеше тази вечер, акцията можеше да се превърне в кървава баня. Нуждаеше се от повече време, за да се подготви.

На пет километра северозападно от Белия дом се намираше Военноморската обсерватория, която беше официалната резиденция на

вицепрезидента на САЩ. Голямата цилиндрична сграда беше разположена в квартала на посолствата на Масачузетс Авеню. Обширните градини предлагаха лукс, който не беше обичаен дори за Белия дом.

Айрини Кенеди караше на север по Масачузетс Авеню. Не можеше да се отърве от мисълта, че на тази улица е съсредоточено най-голямото количество системи за сигурност в града.

Скоро огромната къща, в която живееше вицепрезидентът, се появи пред нея. Пред портала се бяха събрали репортери. След входа Кенеди зави наляво и се насочи към северната врата на обсерваторията, където спря.

Четирима униформени агенти от Тайните служби с немска овчарка се приближиха към колата. Кенеди отвори прозореца си и представи документите си.

– Бихте ли отворили багажника? – каза сухо единият.

След като кучето обиколи колата два пъти и багажникът беше проверен, Кенеди получи разрешение да влезе. Вратата се отвори, тя потегли по алеята и подмина няколко по-малки сгради, които използваша за офиси. Пред входа на къщата забеляза лимузината на шефа си и спря до нея. Беше закъсняла с няколко минути за срещата с вицепрезидента.

На входа пазеха въоръжени агенти от Тайните служби. Кенеди беше забелязала, че хора от същия екип обикалят и край оградите из имението. Имаше и втори екип, който наблюдаваше само къщата, а вътре беше личната охрана на вицепрезидента.

На вратата се появи един от икономите на Бакстър и въведе Кенеди вътре. В гостната седеше Стансфийлд. Както обикновено, бе облечен в тъмен костюм и бяла риза с вратовръзка. На лицето му се появи въпросително изражение.

Кенеди седна до него.

– Мич успя да се приближи до оградата на Белия дом и да я огледа – каза тя. – Смята, че ще стигнат до шахтата без проблем.

Стансфийлд кимна замислено.

– Ти какво мислиш?

– Мисля, че ни трябва човек вътре, а той е най-добрият за тази цел.

– А за Адамс?

– Не мисля, че идеята е изключителна, но трябва да се съобразяваме с Мич. Той има опит в тези неща. Ти май тайш някакви съмнения.

– Не. Имам доверие на Мич. Ти как си?

– Нуждая се от малко сън, но иначе всичко е наред – отвърна Айрини.

Чуха стъпки. Обърнаха се и видяха Далас Кинг, устремил се към тях. Шефът на екипа на вицепрезидента беше облечен в синя риза и панталон.

– Вицепрезидентът е готов да ви приеме – каза той от прага.

Стансфийлд и Кенеди последваха младия мъж по коридора.

Без да чука, Кинг отвори вратата на личния кабинет на Бакстър и влезе. Вицепрезидентът седеше в голямо кожено кресло край камината и преглеждаше текста на обръщението си към нацията. Когато видя гостите си, той остави листа на масата.

Стансфийлд и Кенеди се настаниха на дивана, а Кинг застана до Бакстър.

– За какво искате да говорим? – наведе се напред вицепрезидентът.

– Мислим – започна директорът на ЦРУ, – че намерихме начин да въкараме човек в Белия дом, без терористите да забележат.

– Наистина ли? – отвърна Бакстър заинтригуван. – Как?

– Има една вентилационна шахта – каза Кенеди. – Основните тръби за поемане на въздух са на покрива, но има и още един вход, разположен на Южната морава.

– Не съм забелязал такава шахта.

– Нито пък аз – рече Стансфийлд. – Тя е скрита от дървета и храсти.

– Какво искате да направите? – намеси се Кинг.

– Преди да дадем заповед за начало на акцията по спасяването на заложниците, трябва да знаем какво е положението в сградата. Ако нямаме човек вътре, който да координира атаката, шансовете ни за успех са нищожни.

– Значи не става въпрос да пратим екип командоси, така ли? – попита вицепрезидентът. – Трябва да съм наясно. Преди да разберем какво ще поиска той, не ща да се впускаме в никакви акции.

– Само един човек. – Кенеди бе решила, че е по-добре да не споменава за Милт Адамс. – Веднага щом той ни подаде информация за положението, ще изготвим план.

– Ако е необходимо – подхвърли Кинг.

– Ако е необходимо.

Кинг скръсти ръце. Знаеше кого ще изпратят.

– Човекът, който ще проникне в Белия дом – каза заядливо, – да не би да е господин Круз?

Стансфийлд и Кенеди се спогледаха.

– Да.

– Доста интересно – позасмя се Кинг. – Аз проверих господин Круз и не мисля, че досието му отговаря на това, което видях вчера.

– Господин Круз е повече от това, което видяхте вчера – отговори Стансфийлд.

– Как е истинското му име? – попита Кинг.

– Това е секретна информация.

– Хайде стига – наежи се Далас. – След като ще поставяме на карта живота на всички тези зложници, като изпратим вашия човек, мисля, че можете поне да ни кажете името му.

– Не мисля, че има разумна причина да ви казвам истинското име на този човек – произнесе Стансфийлд.

– Аз смятам, че има – продължи да упорства Кинг. – Ако ще си залагаме главите...

– Господин Круз е бил изпращан на мисии вече от трима президента и нито един от тях не знае истинската му самоличност. Нямам намерение да споделя подобна информация с цивилен, който има навика да дава интервюта. – Стансфийлд се обърна към вицепрезидента: – Господин Бакстър, мисля, че трябва да обсъдим този въпрос насаме.

Бакстър стрелна Кинг с поглед.

– Не искам да знам истинското име на вашия човек – каза бавно. – Имам ви доверие. Но нещо ме притеснява. Струва ми се, че този господин Круз е доста невъздържан. Дали няма проблеми със самоконтрола?

– На базата на какво сте си създали това впечатление?

– Това, което видях вчера в Пентагона...

– Това, което видяхте вчера, господин вицепрезидент – заговори Кенеди, – ви е оставило погрешни впечатления. Господин Круз стриктно следва дадените му заповеди и винаги постига резултат. Единствената грешка, която може би е допуснал, е, че реагира невъздържано на глупостите. – Кенеди замълча за миг, после продължи: – В случая с прокурор Тъгуайлър той доказва, че е бил прав.

– Така е – сведе поглед Бакстър.

– Господин вицепрезидент – намеси се Стансфийлд, – Круз е един от най-добрите ни сътрудници. Такива като него са рядкост, а както знаете, аз съм в този бранш от години.

– Има ли юридически проблеми около операцията, която подготвяте?

– Какви например?

– Дали е възможно да се използва сътрудник на ЦРУ при тази операция. Знаете, че американците са доста консервативни, когато стане

въпрос за намеса на ЦРУ във вътрешните работи на страната – каза Бакстър.

– Теоретично може да стане въпрос за това, но при дадените обстоятелства не мисля, че някой ще има нещо против.

– В зависимост от това, дали операцията ще има успех – намеси се Кинг. – ФБР запознати ли са с плана ви?

– Не.

Вицепрезидентът стана и закричи към прозореца. Ако Круз не успееше, какви щяха да са последствията? Защо не искаха да изпратят някой от ФБР? Защо не искаха да изчакат и да видят дали няма да могат да освободят още заложници? Въпросите няхаха край. Бакстър бе на мнение, че операцията е прекалено рискована и политическата му кариера е поставена на карта.

– Директор Стансфийлд – обърна се към шефа на ЦРУ, – заповедта ми беше в смисъл да събирате разузнавателни сведения. Какво ще правите оттук нататък, си е ваша работа. Не е необходимо да ме информирате за всяко свое решение.

Стансфийлд се беше сблъсквал с подобни ситуации неведнъж и добре разбираше какво има предвид Бакстър. Вицепрезидентът прехвърляше цялата отговорност на ЦРУ.

Кимна с разбиране. По-късно щяха да имат достатъчно време да обмислят детайлите. Сега беше време за действие.

– Съгласен съм – продължи Бакстър – да направя каквото е нужно, докато Азис освободи следващата група заложници, което ще бъде утре сутринта. Ако можем да разменим още заложници за пари, нямам нищо против.

– Сър – намеси се Кенеди, – не мисля, че той ще иска още пари.

– А какво ще иска?

– Един господ знае – каза Стансфийлд. Нямахме никакво намерение да вади своя коз, фара Харут. – Но и аз съм склонен да се съглася с Айрини.

Бакстър се замисли.

– Кой друг знае за господин Круз и за планираната операция? – попита сприваво.

– Генерал Флъд.

– ФБР?

– Както вече споменах, не.

– Засега одобрявам идеята да събирате информация независимо от ФБР. Те имат с какво да се заемат в момента.

Искаше ФБР да бъдат държани настрана, разбра Стансфийлд. Още едно доказателство, че вицепрезидентът се презастрахова в случай на провал.

– Това ли е всичко? – попита Бакстър.

– Да.

– Добре. Благодаря, че ни информирахте. Сега ви моля да ме извините. Трябва да се подготвя за обръщението към нацията.

Кенеди и Стансфийлд станаха.

– Ако решите да изпратите вашия човек в Белия дом, дръжте го на каишка, ако обичате – подхвърли зад тях вицепрезидентът.

Стансфийлд кимна и последва Кенеди в коридора.

20.

Стигнаха до първия охранителен пункт на три пресечки от Белия дом. Нощта беше ясна. Нямаше нито едно облаче. На задната седалка на колата седяха Мич Рап и Милт Адамс. Шофираше Мик Ривърс, до него се бе настанил командир Харис. След тях през пропускателния пункт мина син фургон, последван от още един, черен. Харис се оправи с полицаите на първите два пропускателни пункта, както и с агента от Тайните служби на третия. В щаба бяха казали, че ЦРУ ще закара специално оборудване край оградата на Белия дом.

Приближаваха се към сградата от запад. Преминаха и последния пропускателен пункт на кръстовището на Пенсилвания Авеню и Петнайсетата улица. Ривърс се плъзна покрай хотел „Хамилтън“ и продължи край Министерството на финансите. Горните етажи на личните помещения на президента се виждаха над дърветата. Подминаха вратата на подземния гараж, през която вчера терористите бяха влезли в Белия дом. Там сега беше паркирана полицейска кола.

Ривърс продължи още дващестина метра, после направи рязък завои надясно и наби спирачките на сантиметри от черната ограда. Синият фургон спря два метра зад тях. Черният паркира помежду им.

От трите коли заизлизаха мъже. Всички, включително Милт Адамс, бяха облечени в черната униформа на десантчиците. Трима тюлени останаха до колата, за да охраняват, а други четирима извадиха голямо черно платнище. След по-малко от минута трите коли бяха покрити. Двама от агентите започнаха да откачат металните пръчки, за да могат Рап и Адамс да минат.

Харис и Рап се приближиха към оградата и се опитаха да погледнат към покрива на Белия дом. Дърветата между тях и сградата бяха гъсти и те се надяваха да ги прикрият.

Харис вдигна малката радиостанция към устата си.

– Новобранец, какво можеш да ми кажеш?

Чарли Уикър погледна през бинокъла за нощно виждане. Беше се настанил на покрива на Министерството на финансите. Зае мястото си половин час преди останалите и наблюдаваше терориста на покрива на Белия дом, като се опитваше да разбере на какъв принцип извършва огледите си.

– Той не ви вижда – каза Уикър в микрофона. – През повечето

време наблюдава сградата на запад от Белия дом.

– Добре – отвърна Харис. – Нещо друго?

– Да. Мисля, че ще мога да го сваля с два куршума петдесети калибър.

– Ще го имам предвид. Кажете ми, когато започне да гледа към нас. Край. – Обърна се към Рап: – Засега всичко е наред.

– Добре. – Харис и Адамс последваха Мич до синия фургон. Ободването беше в метални кутии. Маркърс Дюмонд, компютърен специалист, го бе нарекъл „пакети за доставка“. Двайсет и шест годишният електронен гений се беше забъркал в неприятности, докато подготвяше дисертацията си в университета. Бяха го уличили, че е проникнал в една от най-големите нюйоркски банки и е прехвърлил голяма сума в офшорни сметки. Това, което заинтригува ЦРУ, беше, че Дюмонд бе заловен не защото е оставил следи, а защото една вечер, солидно почерпен, разказал за финансовата си операция пред не когото трябва.

По онова време Дюмонд живееше със Стивън Рап, по-малкия брат на Мич. Когато Рап беше разбрал за проблемите на Дюмонд с ФБР, веднага се беше обадил на Айрини Кенеди и ѝ беше казал за гениалния хакер.

ЦРУ не обичаше да признава, че от време на време ползва услугите на киберпирати. Повечето от незаконните прониквания са насочени към чуждестранни компании, банки, правителствени и военни компютърни системи. Но да се проникне в системата, не е достатъчно. Предизвикателството е да влезеш, да вземеш информацията и да излезеш, без да оставиш следи.

Маркърс Дюмонд надникна през отворената врата на фургона.

– Командир Харис, бихте ли казали на хората си да изрежат една дупка в платнището? Трябва да вдигна антената.

Харис прати един боец. Във фургона на голяма маса бяха разпънати карти на сградата. Дюмонд извади от раницата си черен предмет.

– Това е микросистема за наблюдение и подслушване. Нали сте използвали такава, момчета? – Рап и Харис кимнаха.

Предметът беше висок около десет сантиметра, дебел – два, и широк – четири. На върха му имаше малка издатина – мощен микрофон. До него беше лещата на малък обектив.

Дюмонд се обърна към Адамс:

– Тези малки нещица имат два режима на работа: обикновен и пулсов. Ако работят на обикновен, батериите ще издържат поне три дни, а когато са на пулсов – дванайсет. Пулсовият режим предоставя идеален

звук, но вместо картина изпраща снимки. На всяка камера съм сложил механизъм за закрепване. Разбира се, ще трябва да изберете внимателно къде да поставите камерите. Бих могъл да мествя обективите от разстояние, но не ви го препоръчвам, защото ще глътне много от енергията. Затова трябва да изберете най-подходящите места, на които да поставите системите за наблюдение. Ясно ли е, господа? – Дюмонд замълча. – Добре, да проверим комуникациите ви и вече е време да тръгвате.

Дюмонд заведе мъжете във фургона и извади две радиостанции. На път от Ленгли младият човек вече беше проверил дали работят. После помоли Адамс да се обърне и постави радиото в специално направения за целта джоб. Рап взе своята радиостанция, обърна бейзболната си шапка и постави слушалката със захванатия за нея микрофон отгоре ѝ.

– Вероятно за момент няма да мога да ви чувам, момчета – заговори отново Дюмонд, – но заглушителят, който използват терористите, спира сигнала около бункера на президента. Според сензорите ни те заглушават връзката до горните етажи на сградата. Затова искам колкото се може по-бързо да се качите на втория етаж и да осъществите връзка. – Бръкна в друга раница. – Ще ви дам и тази радиостанция. Тя е по-мощна и има по-голям обхват. Оставил съм ви и резервни батерии за всеки случай.

Рап се запита дали ще може да пренесе всичкото това оборудване през шахтата.

– Ще се опитаме да стигнем до втория етаж – каза, – но нищо не обещавам, преди да разбере какво е положението вътре. Ако са заложили експлозивни навсякъде, може въобще да не успеем да излезем от мазето.

– Ще намеря начин да излезем – намеси се Адамс.

Рап взе втората раница.

– Има ли още нещо?

– Не. Успех, Мич. – После погледна към Адамс: – Опитай се да предпазиш този да не се забърка в неприятности.

– Ще се опитам – усмихна се Милт.

Рап благодари на Дюмонд и хвана Адамс за рамото. Докато се връщаха към колата, Рап се сети за нещо, което го тормозеше през целия ден. Чудеше се дали да даде оръжие на Адамс. Боеше се да не би възрастният мъж да го простреля случайно. В Специалните служби всяка година ставаха по няколко подобни инцидента.

– Милт, какво ще кажеш, ако ти дам пистолет?

– Имам оръжие – отвърна Адамс и извади един трийсет и осем

калибров револвер от джоба си.

Изненадан, Рап протегна ръка:

– Може ли? – Адамс му го подаде. Добрият стар „Рюгер Спийд Сикс“! Беше на въоръжение в повечето полицейски управления, преди да се появят автоматичните пистолети. Барабанът му беше компактен, лесно се обслужваше, засичаше рядко. Рап се замисли дали не е по-добре да даде на Адамс пистолет със заглушител, но после се отказа. Ако се наложеше и Адамс да използва оръжие, вече щяха да са в края на операцията.

Рап му върна револвера.

– Искаш ли кобур?

Адамс поклати глава.

– Не... Свикнал съм да го нося в джоба си.

– Добре. – Рап се зачуди дали този човек знае в какво се замесва.

Адамс усети какво си мисли Рап.

– Не се притеснявай за мен, Мич. Ако не мислех, че постъпвам правилно, нямаше да съм тук.

Рап се засмя и се зае да оправя екипировката си. С всичките му оръжия, системите за наблюдение и подслушване и някои други неща раницата му натежа до трийсет килограма. С Харис бяха решили, че в тясната шахта би било най-добре да я влачи след себе си, вързана с въже.

Когато бяха готови, Рап, Адамс и Харис застанаха до оградата и зачакаха сигнала за начало на операцията.

В стая без прозорци на седмия етаж в главната сграда на ЦРУ в Ленгли беше избрана специална група, която да наблюдава напредването на Рап и Адамс. Стаята наподобяваше апаратна в телевизия. На една стена имаше четирийсет монитора. Срещу тях седяха четирима техници. Отзад се бяха разположили Айрини Кенеди, генерал Кембъл и няколко техни сътрудници. Още по-назад бяха седнали директор Стансфийлд, генерал Флъд, полковник Бил Грей и адмирал Де Воу. Най-отзад бяха насядали висши военни от Пентагона и ЦРУ. Нямаше представители на ФБР. Това никак не се харесваше на Кенеди.

Мониторите на най-долния ред показваха предаванията на телевизорите. На горните десет монитора се виждаше картина от стаята на Белия дом, а на един – терористът, който седеше на покрива в направената от бронирано стъкло будка.

На останалите монитори нямаше нищо с изключение на един в

средата. На него, осветени от червена светлина, се виждаха Рап и другите, които се приготвяха за операцията.

Косата на Айрини Кенеди беше прибрана назад. Беше си сложила слушалки с микрофон. Тя бавно кимаше, докато слушаше какво й казва Маркърс Дюмонд. След секунди се обърна към двамата мъже, които седяха зад нея:

– Всичко е готово. Чакат да дадем разрешение.

Стансфийлд и Флъд се спогледаха. Пръв кимна Флъд, Стансфийлд го последва.

Директорът на ЦРУ проследи как Кенеди предава заповедта на Рап и за пореден път си помисли дали да не вдигне телефона и да се обади на директора на ФБР Роуч. Беше казал, че се опитват да подслушват сградата, но правеха много повече. Ако операцията се окажеше пълен провал, щяха да изложат на риск заложниците.

21.

Заповедта беше дадена, червената светлина угасна. Бяха решили, че пръв ще тръгне Рап. Адамс щеше да го последва, Харис оставаше последен. Рап повдигна платнището. Прехвърли през пролуката в оградата голямата раница, а след това, хванал двете по-малки, които му беше дал Дюмонд, премина от другата страна. Адамс и Харис го последваха. Зап-ромъкваха се между клоните и храстите.

Внимаваха да остават далеч от пътеките, които агентите от Тайните служби бяха прокарали между дърветата. Около тези пътеки бяха разположени най-много сензори. Знаеха, че терористите не използват системата за наблюдение, но не можеха да бъдат сигурни.

Когато стигнаха в непосредствена близост до шахтата, Харис при-дърпа микрофона към устата си.

– Новобранец, има ли някакво движение на покрива?

– Не. Той все още гледа на запад.

От лампите на улицата идваше достатъчно светлина, за да могат да се виждат един-друг. Рап кимна към Адамс. И двамата бяха чули отговора в слушалките си. Адамс извади няколко от фалшивите храсти от земята. Те бяха поставени така, че да закриват вентилационната шахта през цялата година. Пътят към шахтата се откри. Харис и Рап извадиха малко черно платнище. След като го разстлаха над входа на шахтата, тримата се хванаха на работа. Рап държеше малка кутия с инструменти, а Харис светеше отстрани с фенер. Старият човек напръска болтовете с масло и ги разви с малка автоматична отвертка. Преместиха бавно капак на шахтата, като внимаваха да не се чуват звуците от търкането на метал в метал.

Рап запуска раницата си надолу. Харис закачи малка макара и прекара през нея въже, което идваше през оградата и беше закачено за колата им навън.

Рап включи малкото си фенерче и го насочи към дъното на шахтата. Харис хвана края на въжето и го завърза за глезените на Мич. После си сложи чифт ръкавици. След това сграбчи въжето и кимна към Рап. Мич се наведе напред в тъмната шахта.

– Спускай – прошепна през рамо.

Харис бавно започна да отпуска въжето. В шахтата Рап включи малка миньорска лампа, която беше закачил на бейзболната си шапка.

– Спри – прошепна той, когато наближи дъното. Проверя се през деветдесетградусовия завой, който правеше шахтата. – Добре, сега по-бавно. Отпусни ми още един метър въже. – След секунда отново се движеше, хвана се за хоризонталния отвор и започна бавно да се провира навътре. Чу някакъв шум в слушалката си. – Спри. Така е добре. – Стъгна крака към тялото си и развърза въжето от глезените си. – Издърпай го.

Въжето изчезна нагоре в шахтата. Рап се преобърна по корем. Без да губи време, хвана дългото въже, с което беше спуснал раницата, и го развърза. След това извади по-късо въже и единия му край завърза за раницата, а другия – за левия си глезен. Освети дълбоката шахта пред себе си и я огледа. На около шейсет метра пред него се виждаше другият завой на шахтата. Там сякаш тръбата ставаше по-тъсна. Рап се намръщи. Мразеше тесни пространства.

– Милт, тръгвам – прошепна в микрофона. Запълзя бавно напред. Радиовръзката вече беше много лоша.

Малко след като бяха изгубили връзка с Рап, бе прекъснала и радиостанцията на Милт Адамс. Кенеди свали слушалката си и погледна часовниците на стената вдясно. Можеше да направи само едно. Във Вашингтон беше единайсет. Тя спря поглед на часовника, който ѝ трябваше, и извади мобилния си телефон. В Тел Авив беше седем часът. Набра номер. След няколко изпуквания някой вдигна слушалката.

– Файн. – Полковник Бен Файн заемаше в МОСАД пост, идентичен с поста на Кенеди в ЦРУ.

– Бен, обажда се Айрини Кенеди.

– Айрини – отвърна развълнувано той. – Извинявай, че не се обадох, но предположих, че си имаш работа.

– Следиш ли събитията? – попита уморено тя.

– Много внимателно. Мога ли да ти бъда от полза?

– Да. – Кенеди погледна към листа пред себе си. – Ще ти дам списък с имена. Искам да ги провериш.

– Колко са?

– Десет. Имаме достатъчно информация за седем от тях, но останалите три не можахме да открием.

– Можеш да разчиташ на мен.

– Благодаря, Бен. Задължена съм ти.

Настъпи мълчание, което полковникът наруши първи.

– Имам един въпрос към теб, Айрини. Получихме няколко

съобщения, че един от най-важните ръководители на Хизбула е изчезнал. Ти знаеш ли нещо?

– Може би имам някаква информация.

Файн не отговори веднага. Тя усещаше, че се двоуми дали да поиска нещо от нея.

– Предполагам, че когато свърши всичко, ще ме информираш по-подробно.

– Вече съм го запланувала – отвърна искрено Кенеди.

– Добре – рече доволен Файн. – Мога ли да ти помогна с още нещо? Кенеди се замисли.

– Не, не се сещам в момента, но ако намериш нещо за хората от списъка, ще ти бъда много благодарна.

– Ще се заема веднага. Не се притеснявай да се обадиш, ако ти трябва нещо.

– Ще се обадя. Благодаря ти, Бен. – Когато затвори телефона, Кенеди постави списъка в папка и стана. Погледна към задните редове в стаята и махна с папката. Един от сътрудниците ѝ стана и тръгна към нея.

– Изпрати по факса това на полковник Файн. – Мъжът кимна и излезе от стаята.

Рап чуваше само прашене в слушалките си. Непрекъснато се потеше, сърцето му биеше два пъти по-бързо, отколкото бе обичайно за подобни ситуации. Той се ядоса на шума в слушалките и ги свали. Знаеше, че Милт Адамс не е много далеч, защото го беше чул два пъти да киха от праха. Самият Рап вече няколко пъти беше потиснал това желание.

Спря, избърза потта от челото си ръка и си каза, че е крайно време да се успокои. Изразходваше два пъти повече енергия заради паниката, която го беше обхванала. Остана да лежи неподвижно поне минута, докато успокои дишането си. Според часовника беше в шахтата вече от петнайсет минути. Повече, отколкото беше очаквал. Вероятно краят вече не беше толкова далеч. След като беше завил по лявото отклонение, което отиваше към личните помещения на президента, беше изключил миньорската лампа на главата си. Мислеше, че е малко вероятно терористите да са слезли чак до мазетата на трето ниво. Азис не разполагаше с достатъчно мъже, за да контролира всяка част от Белия дом.

След още няколко мъчителни минути пълзене Рап стигна до края. Беше потънал в пот. Ослуша се. Чуваше се звукът от вентилационните инсталации, от котлите и от охлаждащите системи, както и от

приближаващия се зад него Милт Адамс.

Рап реши, че е по-добре да отвори капака на шахтата, преди Адамс да е пристигнал. Включи миньорската си лампа и заразглежда капака пред себе си. Както му беше казал Адамс, пред него беше капакът към филтриращата система. Рап почувства облекчение. Мисълта, че старият човек може да греши и че ще трябва да се върне по същия път назад, го беше тормозила през целия път. Адамс му беше обяснил как точно да отвори капака. С оръжие в едната ръка той започна да отвива един по един болтовете, които държаха металния капак.

След като отви и втория болт, той остави капака да падне надолу и надникна в слабо осветеното котелно помещение на Белия дом. Вентилационната шахта стигаше до средата на помещението, където беше закачена за системата за вентилация.

Проврял глава през отвора, Рап се оглеждаше за датчици за движение. Когато се убеди, че е безопасно да излязат, той се върна обратно в прохода и отвърза въжето от глезена си. Забеляза, че Адамс наближава. Пусна въжето надолу, придърпа се напред към края на отвора и се измъкна от шахтата. Внимателно стъпи на земята и издърпа раницата си. Веднага след това извади автомата си MP 10 и включи малкото фенерче, захванато за долната част на цевта.

Ако Азис беше заложил тук взривни устройства, Рап не можеше да ги види. Няколко секунди по-късно от отвора се показва потната плешива глава на Адамс. Той покри устата си с две ръце и кихна. Рап му хвърли гневен поглед, преметна автомата през рамо и протегна ръце, за да помогне на Милт. Сграбчи го под мишниците и го свали долу без никакво усилие.

Веднага щом стъпи на земята, Адамс извади носна кърпа и си издуха носа.

- Какво става? – прошепна Рап.
- Алергията – отвърна Милт.
- Ще се оправиш ли?
- Да.

Рап се залови за работа. От раницата си извади малък видеоекран с оптичен кабел с миниатюрна камера в края. С това устройство щяха да проверяват дали зад някой ъгъл не се крие терорист. Мич провери и уреда на Адамс. После прегледа оръжието си.

- Имаш ли въпроси? – попита шепнешком.
- Не.
- Тогава да тръгваме.

22.

Обръщението на вицепрезидента към нацията беше продължило не повече от пет минути. Беше направено в единайсет часа вечерта – един час по-късно от обикновено. Краят на речта се състоеше от стандартно заклеймяване на тероризма, уверения, че президентът Хейс е в безопасност, и, разбира се, молитва.

За пръв път от началото на мандата обръщението се предаваше от резиденцията на вицепрезидента.

Първоначалният рейтинг беше много висок.

Далас Кинг стоеше в кабинета на Бакстър и слушаше доклада за резултатите от рейтинговото проучване.

Погледна нервно сребърния си часовник. Време бе да тръгва. Закъсняваше за среща, която, както предполагаше, трябваше да съчетае полезното с приятното. Никак не му се искаше да оставя Бакстър сам, но беше неизбежно. Той се отдръпна от библиотеката, на която се беше подпрял, и се насочи към другия край на кабинета. Доближи се до един стол и взе спортното си сако от облегалката.

Вицепрезидентът отпусна ръце.

– Къде отиваш?

– Имам малко работа. – Кинг намигна на началника си и небрежно прехвърли сакоето през лявото си рамо. Бакстър кимна, а Далас тръгна към вратата. – Ще се видим утре сутринта. Ако изникне нещо, ми звъни на мобилния.

Кинг излезе, кимна на агента, който стоеше на пост пред вратата, и с бодри крачки тръгна към колата си. Спортното БМВ беше паркирано до един от джиповете на Тайните служби. Кинг хвърли сакоето си на седалката до шофьора и седна зад волана. Запали двигателя и се насочи към портала.

Огромното имение около резиденцията на вицепрезидента, поне два пъти по-голямо от Белия дом, беше обсадено от медиите. Улицата пред портала беше задръстена от камионите на телевизиите, безцеремонно паркирани върху бордюра. Кинг натисна газта. На четири пресечки на север включи на по-ниска предавка и направи остър завой надясно. Без да спазва ограниченията, стигна до квартал „Адамс-Морган“.

Закъсняваше. Жената, с която имаше среща, нямаше да е доволна. Кинг намали и зави по Осемнайсета улица. Навлизаше в един от най-

хубавите райони на квартала. Две пресечки по-надолу отби на паркинга пред бара на Стоун. Грабна сакото си и слезе от колата. Приблужи се към един младеж до входа и му подаде десетдоларова банкнота.

– Дръж я под око – каза властно.

Във фойето стоеше млада азиатка в дълга червена рокля с огромна цепка отстрани. Жената поднесе страната си за целувка.

Не знаеше с какво се занимава Кинг, а и не я интересуваше. Знаеше само, че е млад, привлекателен и че посещава бистрото поне веднъж в седмицата, всеки път с различна жена. Красивата азиатка се питаше кога най-сетне този мъж ще я покани на среща.

Докато Кинг я целуваше, жената провря ръка под сакото му. Нежното докосване го възбуди. Вдъхна парфюма ѝ и се усмихна:

– Ким, ти си прекрасна! Както винаги.

– Благодаря. – Тя отдръпна ръка от кръста му.

Кинг очакваше да го попита какво става в Белия дом. Момичето не каза нищо.

Той ѝ намигна и тръгна към задната част на ресторанта.

Беше претърпано. Кризата със заложниците беше дала на хората тема за разговор. За собствениците на барове и ресторанти във Вашингтон такива инциденти бяха като голямо спортно събитие. Някои от присъстващите разпознаха шефа на екипа на вицепрезидента и зашушукаха.

Кинг се оглеждаше. Скоро я видя. Шийла Дън седеше на една от масите, отворила пред себе си преносим компютър, и говореше по мобилния си телефон.

– Той е тук – изрече тихо, щом го забеляза. – Ще ти се обадя покъсно. – Трийсет и четири годишната репортерка остави телефона на масата, но чашата с вино продължи да държи в ръка. – Далас, къде беше, по дяволите?

– Съжалявам. – Кинг се наведе да целуне русата жена.

– Остават ми петнайсет минути да предам статията и редакторът ми ще ми откъсне главата, ако не спазя срока.

Кинг седна в сепарето. Един от сервитьорите се приближи към него. Шийла Дън вдигна почти празната си чаша.

– Още две от същото – каза. После се обърна към Кинг: – Закъсня с един час. През това време доста пъти ми мина през ума, че не си заслужава да се занимавам с теб.

– Извини ме – заговори Кинг, – но не знам дали ти е известно, че в Белия дом имаме доста проблеми в момента.

– Не ми говори глупости, Далас! Много добре знам какво става там,

но и аз имам срокове, така че, когато кажеш, че ще бъдеш тук в точно определено време, бъди! Не очаквай от мен да се държа като някоя от онези, които въртиш на малкия си пръст! – Пое дълбоко въздух и скръсти ръце.

Повечето от жените, с които се срещаше Далас Кинг, бяха прекрасни, но им липсваше нещо. Шийла Дън беше различна. Не беше първа красавица, но мозъкът ѝ работеше. Пък и беше омъжена. Нещо, което преди години Кинг възприемаше като пречка, но сега предпочиташе. Тук ставаше въпрос само за секс. Не беше необходимо да прахосва пари и да играе безкрайни игрички.

Бяха се запознали още в деня, когато Далас беше пристигнал във Вашингтон. Тя беше една от репортерките на „Вашингтон Поуст“, която се занимаваше с политиката. Като шеф на екипа на Бакстър Далас Кинг се беше превърнал в ценен източник на информация.

Той се пресегна през масата и я хвана за ръката.

– Какво е положението със съпруга ти?

– Гадно.

– Кога за последен път сте си лягали? – попита той, като погали ръката ѝ.

– Далас, това не те засяга! – отвърна рязко Шийла.

– Добре... Не си длъжна да ми отговаряш. Но си прекалено красива жена, за да бъдеш самотна.

– Далас, нека да сменим темата.

Знаеше, че Кинг я желае, и мислеше, че сега е най-подходящият момент. Все пак историята си я биваше! Ако да си легне с Кинг, означаваше, че ще получи информация, беше готова да го направи.

Сервитьорът донесе питиетата им. Далас отпи глътка от сухото мерло.

– Няма да повярваш какви неща се случват там! – каза.

– Например?

– Онази тъпа кучка Тътуайлър е причината Шварц и секретарката му да са мъртви. Нейна беше идеята да изпратят на оня откачен само част от парите. – Кинг млъкна. Отпи още една глътка и си спомни за предупреждението на мъжа от ЦРУ, че Азис ще реагира точно така. – Опитих се да я спра, но тя не ме послуша. Знаеш каква е. Вчера в Пентагона тя се зае да ръководи срещата. Проклетата жена завижда страшно много на мъжете. Не може да приеме идеята, че военните знаят по-добре от нея какво да правят в такива ситуации. – Кинг отново замълча. – Трябваше да я отстранят. Тя изпадна в истерия и я закараха в „Бетесда“.

– Шегуваш се! – промълви Шийла.

– Не – поклати глава Кинг. – Де да беше така!

– Добре, след като Тътуайлър е отстранена, какво смятат да правят ФБР? – Кинг вдигна рамене и махна на сервитьора. – Хайде, Далас, кажи ми нещо! Не искам да ми издаваш държавни тайни! Какво ще правят оттук нататък ФБР?

Далас я погледна над чашата си.

– Планират да вкарат в играта всичките сили, с които разполагат. Събират информация и се опитват да намерят някакъв начин да излязат от създалото се положение. Шърман им каза, че докато не измислят как да измъкнат останалите заложници, няма да предприемаме нищо.

– А президентът? Всички ония глупости, които наговори Бакстър в обръщението, истина ли са?

– Президентът е добре – кимна Далас. – Точно както каза Шърман. От Пентагона потвърдиха, че може да издържи поне една седмица в бункера. – Кинг се наведе към нея: – Ухаеш невероятно!

– Благодаря. – Тя се засмя и отново се вгледа в екрана на лаптопа. – Какво друго става? Знаеш ли какво ще поискат терористите утре?

– Не. Ще разберем едва сутринта – избърбори разсеяно Кинг. Ризата ѝ беше разкопчана. Нежната извивка на шията ѝ го привличаше неудържимо. – Искам да съм с теб!

Шийла хвана брадичката му.

– Това, което ми каза за Тътуайлър, е страхотно, но имам чувство, че криеш нещо. Ще трябва още да се постараяш.

Кинг се замисли какво друго може да ѝ каже. Всъщност ѝ беше казал всичко – стояха и чакаха да дойде най-подходящият момент за атака. С изключение на... един мъж. Кинг се облегна назад. Не можеше да говори за това, но имаше нещо друго...

– Има и още нещо – рече той.

– Какво? – наведе се към него жената.

– Никой не трябва да разбира, че си получила тази информация от мен.

– Далас, никога не цитирам източниците си без тяхно съгласие!

– Искам да кажа, че става въпрос за нещо много сериозно, разбираш ли?

– Имаш думата ми. Името ти няма да се споменава.

Шефът на екипа на вицепрезидента се огледа страхливо.

– ЦРУ са знаели за нападението, преди да бъде осъществено.

– Какво? – възкликна Шийла. – И не са направили нищо?

– Не – поклати глава Кинг. – Разбрали са малко преди терористите да нападнат. Заради това Хейс е успял да се спаси в бункера. ЦРУ съобщили на Тайните служби.

– Значи ЦРУ са спасили президента?

– Предполагам, че можеш да го напишеш и така – вдигна рамене Кинг.

Тя се засмя.

– Много добре! – Пръстите ѝ пробягаха по клавиатурата. Кинг я гледаше като обезумял. После тя затвори лаптопа, прибра го в калъфа и взе чантата си. – Трябва да занеса материала, преди да са дали броя в печатницата. – Изправи се. Беше облечена в тясна синя пола, която подчертаваше слабата ѝ фигура. Наведе се към него: – Не сме свършили. – Докосна устните му с изящния си показалец, после рязко му обърна гръб и излезе.

23.

Джак Уорч долепи длан до вратата на бункера. Вече беше сигурен, че се затопля. През целия ден си беше блъскал главата какво да предприеме, ако терористите разбият вратата, преди Екипът за бързо реагиране да влезе в сградата. Можеше да накара президента да отиде в малката тоалетна в другия край на бункера и така да спечели поне пет минути. Това щеше да доведе до още убити агенти и до ранен или пленен президент.

Уорч се отпусна на леглото, въздъхна и вдигна поглед. Хейс се приближаваше към него. Уорч понечи да се изправи.

– Не ставай. Имаш ли нещо против, ако седна при теб?

– Заповядайте, господин президент – отвърна специалният агент.

– Ти си от Уисконсин, нали?

– Да, сър.

– Така си и мислех. Една сутрин видях двете ти момчета да тичат по Южната морава в спретнати екипи на „Пакър“ и реших, че или ти, или жена ти сте от Уисконсин.

Уорч се усмихна.

– Жена ми е от Минесота. Мрази да ги обличам в екипите на „Пакър“.

– Трябвало е да помисли за това, преди да се ожените.

– Това й казвам и аз.

– От коя част на Уисконсин си?

– От Апълтън.

– Аха, родното място на Роки Блайър.

– Да.

– Веднъж го срещнах – заговори доволно Хейс. – Какъв велик човек... Каква прекрасна история.

– Да, много е преживял, но най-хубавото е, че не позволи успехът да му завърти главата. Продължава да прави много за местната власт.

– Радвам се да го чуя.

Хейс се загледа в пода. Общите приказки бяха свършили. След малко отново погледна Уорч.

– Джак, оценявам всичко, което ти и твоите хора направихте за мен и семейството ми.

– Благодаря, сър – отвърна след кратка пауза агентът.

Хейс погледна часовника си. Беше почти полунощ.

– Още шест часа и ще разберем дали ще дойдат да ни спасят – каза.

Уорч кимна.

– Мислите ли, че ще опитат тази вечер? – попита той.

– Доколкото познавам генерал Флъд и директор Стансфийлд – облегна се назад президентът, – няма да се бавят с решението. – После замъча и се замисли.

– Какво има, сър?

– Не съм така уверен за вицепрезидента...

– Какво искате да кажете?

– Джак, трябва да съм сигурен, че това, което ще ти кажа, ще си остане между нас.

– Разбира се, господин президент.

– Добре. – Хейс вдигна поглед. – Не вярвам на Бакстър. Да го посоча за вицепрезидент, беше в изпълнение на партийна поръчка. Казаха, че щял да привлече на наша страна Калифорния и големите пари от Холивуд. И двете неща ни трябваха, за да спечелим изборите. Опитът и характерът му не бяха взети под внимание. – Той се намръщи. – Една седмица преди да положим клетва, вече знаех, че е най-неподходящият човек, но беше късно.

– Заради това ли го поставихте в изолация?

Коментарът сякаш изненада Хейс.

– Забелязал ли си?

– Това е четвъртата администрация, с която работя. Научени сме да си държим устите затворени, но това не означава, че не чуваме и не виждаме нищо...

Хейс поклати глава.

– Бакстър е силна карта. Той и Тътуайлър. Не искам да си имам вземане-даване с нея, но и тя беше част от сделката.

– А какво мислите за директор Роуч? Той е добър човек.

– Да, така е – отвърна президентът. – За съжаление обаче отговаря пред Тътуайлър.

Уорч хвърли поглед към вратата и отново се обърна към президента.

– Сър, ако Екипът за бързо реагиране не дойде навреме, ще трябва да вземем мерки.

– Какви например?

Уорч не навлезе в подробности, докато обясняваше какво очаква да се случи. Нямаше смисъл да притеснява президента. Хейс слушаше

напрегнато, докато Уорч излагаше плана си.

Анна спеше, когато някакъв шум я стресна. Тя отвори очи. В същия миг две ръце я сграбчиха за раменете. Озова се лице в лице с терориста, който я беше отделил от групата за освобождаване. Райли скочи и се опита да се отскубне.

Терористът я стисна за гърлото. Пред очите ѝ закръжиха бели петна. В последен опит да се освободи Райли връза коляно в слабините на нападателя си. Абу Хасан изстена и отстъпи. После тежката му длан се стрелна към лицето ѝ. Тя залитна и падна на пода.

Никой не смееше да помръдне. Заложниците бяха притихнали, терористите чакаха да видят какво ще се случи. Когато Хасан изстена повторно, другите трима араби, които стояха на пост край вратата, се засмяха. Две жени понечиха да се изправят, за да помогнат на Райли, но Абу Хасан им изкрещя да стоят по местата си. Сетне сграбчи изпадналата в несвят Райли и я метна на рамото си.

– Ще кача мръсницата горе – обърна се към другарите си. – Който я иска, може да дойде. Като свърша.

През 1948 година президентът Хари Труман бе поръчал строителна проверка на 148-годишната сграда на Белия дом. Инженерите откриха, че крилото с личните апартаменти е несигурно. Подсилването на конструкцията през 1902 година и построяването на трети етаж през 1927 година бяха довели до претоварване на основите. Тогава бяха посъветвали президента и съпругата му да напуснат сградата и те се бяха преместили в къщата „Блеър“ от другата страна на улицата. Реконструкцията на сградата трая почти четири години. Бяха изградени още две нива под мазето и метална конструкция, която да поддържа остарелите стени на сградата.

На трето ниво се намираше котелното отделение. През последните няколко десетилетия съоръженията тук бяха заменени от далеч по-модерните прибори за защита от химическо оръжие.

Адамс и Рап бяха стигнали до котелното.

– Направо по коридора се намира бункерът на президента – каза възрастният човек. – Като завиеш зад ъгъла, продължаваш още към пет метра и стигаш до подсилена метална врата. Зад нея е преддверието на бункера.

Рап кимна.

– Ние ще тръгнем наляво по стълбите и ще се отдалечим от бункера... нали?

– Да.

– Добре. Да хвърлим още един поглед и да тръгваме. – Погледнаха със специалната малка камера под вратата и встрани от нея. Беше чисто. С пистолет в ръка Рап отвори и внимателно излезе коридора. Завиха наляво и тръгнаха по стълбите към площадката на второ ниво. Адамс прокара малката камера под следващата метална врата. И тук беше чисто. Когато стигнаха на площадката на първо ниво, спряха. Адамс отново провери камерата под вратата. Рап започваше да става подозрителен, че са стигнали толкова далеч и не са се сблъскали с охраната на терористите. Предполагаше, че Азис ще е поставил някаква алармена система.

– Чисто е – прошепна Адамс в ухото на Рап.

Рап погледна дисплея на малкото устройство.

– А в коридора?

Адамс завъртя камерата във всички посоки.

– По-нататък по коридора, отдясно, е нашата врата – прошепна.

– Добре – отвърна Рап. – Постави камерата за наблюдение и когато ти дам сигнал, ме последвай. Стой от дясната ми страна, на една крачка зад мен, без значение какво става.

Адамс прибра малкото устройство. Рап насочи оръжието към вратата, обърна се и кимна.

Адамс отвори вратата, а Рап пристъпи крачка напред. Адамс го следваше по петите. Металната врата автоматично се затвори зад тях. Напредваха безшумно. Рап се оглеждаше за детектори за движение или камери по стените. В средата на коридора Адамс спря пред метална врата, извади шперц и я отвори. Това бе скритият асансьор.

Рап изруга полугласно, докато чакаха асансьора. Тук бяха като живи мишени. Когато вратите на асансьора се отвориха, Адамс даде знак на Рап да влезе вътре. Кабинката беше за четирима души.

Натиснаха бутона и асансьорът тръгна бързо нагоре. Рап подаде автоматата си на Адамс, извади микрофона и слушалката си и здраво ги захвана за главата си над бейзболната шапка. В слушалката се чу прашене, но докато се изкачваха, то ставаше по-слабо.

Когато асансьорът спря, Адамс погледна Рап.

– Аз тръгвам пръв – прошепна той. После придърпа микрофона към устата си: – Железния вика командването. Край. – Изчака няколко секунди за отговор и повтори думите си. След третия опит му се стори, че чува нещо, но сигналът беше толкова слаб, че се отказа. Тръбваше да се

качат по-високо и да включат по-мощния предавател.

Рап погледна малката лампа над главата си. Трябваше да я изключат, преди да отворят вратата. Той свали пластмасовия абажур и отви крушката. После извади малък филтър и го прикрепи към фенерчето на шапката си. Слаба червена светлина обля асансьора.

Адамс натисна един бутон и вратата се отвори. Пред тях имаше стена. Нямаха видимост към коридора. Трябваше да излязат, без да са се огледали. Адамс прокара длан по стената и откри това, което търсеше. Натисна ръчката, една част от стената поддаде и се отвори. Вън цареше пълен мрак.

Командосът огледа помещението и мина през тесния проход. Милт го следваше. Вратата към спалнята пред тях беше отворена. Рап провери за капани около касата. Вътре в спалнята вратата, която водеше към коридора, също бе леко откряната и оттам се процеждаше светлина.

– Затвори това – прошепна Рап.

Адамс избута стената и я върна на мястото ѝ. С леко изщракване тайната врата се затвори.

Рап напредваше крачка по крачка в стаята. Стигна до вратата, която водеше до балкона на Труман – кръгла веранда с изглед към Южната морава. Изведнъж замръзна. При първия оглед не беше забелязал нищо, но сега я видя ясно. Тънка жица минаваше на няколко сантиметра над прага. Рап мигновено вдигна свита в юмрук дясна ръка до главата си. Милт Адамс разбра сигнала и спря.

Рап мразеше бомбите. Не беше имал нито желание, нито търпение да се занимава с експлозивни и гледаше да ги отбягва. Проблемът при бомбата е, че има поне сто начина да я задействаш. Датчик за натиск, магнитен датчик, датчик с инфрачервени лъчи... Списъкът е дълъг. А когато е замесен Рафик Азис... Едно беше сигурно: жицата бе закачена за нещо и той трябваше да разбере какво е то.

Рап внимателно направи крачка надясно и проверя заглушителя на пистолета си зад завесата. Не откри нищо. От лявата страна обаче забеляза малка правоъгълна кутия. Жицата беше завързана за нея. Рап се приближи. Изглеждаше, че жицата е единственият начин, по който може да се задейства взривното устройство.

Рап избърса потта от челото си и внимателно отмести завесата. Кутията беше двайсетина сантиметра висока и десет широка. В долната част имаше малък дисплей и лампичка, която мигаше на всеки три секунди. Рап отстъпи.

– Какво има? – прошепна Адамс.

– Бомба. – Рап отново изтри потта от лицето си. – Ако я бяхме задействали, щяха да ни събират с прахосмукачка.

Отправиха се към дрешника в единия край на спалнята. Адамс опипа един от ъглите в дъното му. След секунди намери това, което търсеше. Натисна скритото копче, стената с рафтовете изщрака и се отдели в единия край. Адамс я завъртя и я отвори по-широко.

Влязоха в тайната стая отзад и затвориха вратата зад себе си. Помещението приличаше на тайна командна зала. Беше дълго два метра, метър и осемдесет широко и три метра високо. Стените бяха с бронирано покритие. В шкаф в ъгъла бяха окачени четири костюма за защита от химическо оръжие. Имаше също оръжия и аптечки за първа помощ. Бяха я оборудвали сред инцидента с малкия самолет през 1994-та.

Техниците, седнали на първия ред в командната зала, бяха чули повикването на Рап, макар и слабо. От пет минути насам трескаво се опитваха да изчистят сигнала. Айрини Кенеди и генерал Кембъл не ги изпусаха от очи.

С помощта на Маркърс Дюмонд, седнал пред клавиатурата във фургона на ЦРУ край оградата на Белия дом, напредваха бързо.

Когато Рап започна да предава от по-мощната радиостанция, всички въздъгнаха с облекчение.

– Каква е обстановката, Мич? – заговори пръв Кембъл.

Рап докладва как е минало влизането, описа подробно взривното устройство, което беше открил в една от президентските спални, и зачака инструкции.

Кембъл се замисли.

– Продължавайте с разузнаването, а ние ще решим какво да правим с бомбата – каза след малко.

– Разбрано – отвърна Рап.

В контролната зала в Ленгли един от техниците вдигна ръка. Кенеди се наведе напред, за да го изслуша. После вдигна микрофона си:

– Железен, искаме да осъществим контакт чрез портативната си радиостанция.

– Разбрано – отвърна Рап. Постави отново слушалката в ухото си и микрофона пред устата си: – Проба. Едно, две, три. Чувате ли ме? Край.

След няколко опита отново вдигна по-мощната радиостанция:

– Портативната ми радиостанция не работи. Край.

– Ние те чуваме, Мич – отвърна Кенеди. – Ти не ни ли чуваш?

– Не ви чувам.

– Ще се заемем с проблема – каза Кенеди. – Проверете какво е положението на втория етаж. Обадете се след трийсет минути.

– Разбрано. Ще започна да поставям камерите за наблюдение. Край. Рап прекъсна връзката и се зае да подготвя раницата.

– Първо по стълбищата, нали? – попита Адамс.

– Да. Както преди, Милт. Отваряй си очите и не минавай там, където аз не съм минал. Разбрано?

– Разбрано. – Адамс изглеждаше притеснен. – Трябва да се облекча. Рап се засмя.

– Това ще бъде първата ни спирка по пътя.

Адамс отвори тайната врата и двамата отново влязоха в дрешника. Рап застана до входа на спалнята, докато Адамс отиде до тоалетната в другия край. През това време командосът огледа стаята и забеляза нещо, което не беше виждал преди. Нещо странно. Леглото на президента беше в безпорядък. Когато се приближи, Рап изтръпна. На чаршафите имаше петна от кръв, отстрани висеше сутиен.

Когато Адамс излезе от тоалетната, Рап му посочи леглото. Никой не пророни и дума. Рап извади една камера и се приближи до масата. Внимателно прикрепи камерата отдолу, така че обективът ѝ да гледа към стаята.

След това направи знак на Адамс.

– Да вървим. – До вратата спря. Адамс прокара отдолу оптичния кабел, в края на който бе камерата, за да провери коридора. Там лампите бяха включени и се виждаше ясно.

Коридорът и преддверието към личните помещения на втория етаж бяха доста широки. Имаше вградени библиотеки и портрети на покойни президенти. Няколко дивана придаваха на помещението атмосферата на гостна.

Адамс завъртя камерата.

– Изглежда чисто.

– Нека и аз да погледна – каза Рап. Адамс кимна. Командосът огледа коридора. После бавно натисна бравата и пристъпи напред.

24.

Райли примигна няколко пъти, преди да отвори очи. Изстена глухо. Не знаеше къде се намира, главата я болеше нетърпимо. Когато фокусира погледа си, видя два крака, които вървяха по стълбище. Терористът я носеше на рамото си.

Опита се да обърне глава. Силна болка проряза врата ѝ. Тя си наложи да не обръща внимание на болката. Сграбчи косата на мъжа с всички сила и закрещя.

Рап замръзна. Писькът беше толкова близо и бе прозвучал така внезапно! Нервите му се обтегнаха до краен предел. Той остана неподвижен няколко секунди, за да се ориентира откъде идва викът, и отново тръгна по коридора, повлякъл зад себе си Адамс. Когато стигнаха до президентската спалня, Рап бутна Адамс вътре и го насочи към тъмния дрешник. Адамс отвори тайната врата и се промъкна вътре. Рап го последва.

Милт включи фенера си.

– Господи, как издържаш на това напрежение? – хвана се за гърдите той.

Рап, чието сърце също биеше лудо, сграбчи кабела с камерата, откачи го от жилетката на Адамс и го провря под вратата.

Анна Райли стискаше с все сили китката на терориста. Обувките ѝ се бяха изхлузили. По лицето ѝ се стичаха сълзи. От ритника в стомаха ѝ се гадеше.

Абу Хасан харесваше жените да се съпротивляват. За него това беше част от тръпката. Тъмнокосата се справяше по-добре от оная, с която се беше заел предишната вечер. Тя не беше опитвала да се освободи. Само ревеше. Хасан се ухили, когато зави зад ъгъла и пред него се показа вратата на президентската спалня. Най-доброто място да изнасят тази американска курва! Отвори вратата, провлачи още няколко метра след себе си Райли за косата, сетне грубо я вдигна и я хвърли на леглото. Извади от колана си нож.

– Сваляй дрехите, кучко! – кресна.

Райли се надигна. Нямахте да се предаде. По-скоро би умряла!

Терористът я удари с дръжката на ножа в слепоочieto. Тя падна в безсъзнание.

Абу Хасан не губи време. Трескаво заразрява дрехите ѝ с ножа си. Гладката ѝ мургава кожа го подлуди. Той прокара длан по бедрото ѝ.

Милт Адамс гледаше втрещено екранчето на малката камера. В очите на Мич Рап се четеше неопикуема омраза. Беше стиснал устни, по челото му се стичаха капки пот.

Здравият разум му казваше, че мисията е по-важна от това, което става в спалнята. Професионалистът у него му нареждаше да остане в прикритието си, да не се намесва. Да се добере до Рафик Азис, беше по-важно! Но нямаше да послуша здравия разум.

В контролната зала в Ленгли всички очи бяха обърнати към мониторите. Малката камера за наблюдение вече работеше и в контролната зала получаваха картина. Техниците с помощта на Маркъс Дюмонд успяха да изчистят изображението. На екрана се появи фигурата на мъж, застанал на вратата на стая.

– Това не е ли спалнята на президента? – попита генерал Кембъл, без да откъсва очи от монитора.

– Така изглежда – отвърна Кенеди.

Зад мъжа на прага се появи профилът на втори човек. Кенеди веднага позна Рап.

– Защо се връщат? – възкликна Кембъл.

– Не знам – отвърна Кенеди.

– Имаме звук – обади се един техник.

– Включи го на високоговорителите – каза Айрини. Отначало чуха прашене, после звукът стана по-ясен. Чу се странен шум.

– Какво, по дяволите, беше това? – попита Флъд.

– Мисля, че беше писък – изрече Кенеди.

Мониторите показаха фигурата на мъж, който влачеше след себе си жена. Всички ахнаха.

– Веднага ме свържете с Железния по радиостанцията! – викна Кенеди. Познаваше Рап. Трябваше да го спре.

Автоматът МР 10 беше оставен на земята, мястото му зае „Берета“ със заглушител. Рап стисна оръжието с ярост.

Наложи си да се успокои. Гневът не води до нищо добро.

В главата му се оформяше решение. Жената в другата стая беше дъщеря на някого. Вероятно имаше съпруг и деца... Той не можеше да позволи това да се случи!

Портативната радиостанция издаде писклив звук и зелената ѝ лампичка замига. Адамс посегна към слушалката, но Рап го спря.

– Не отговаряй.

Адамс бавно отдръпна ръката си. Командосът се пресегна и изключи радиостанцията, сетне се изправи и извади нож.

– Какво смяташ да правиш? – облиза устни Адамс.

– Ще ида да убия оня кучи син! – отвърна Рап. – Знам, че не трябва да го правя, но ще го направя.

Адамс преглътна.

– Добре – кимна и добави: – Искаш ли да ти помогна?

– Не! Оставах тук! Само изключи светлината и отвори вратата.

Адамс угаси светлината. Не виждаше Рап, но го чу как се промуши през тесния проход.

Анна Райли отвори очи.

Отдясно идваше светлина. Тя изви глава и видя похитителя си. Мъжът беше съблякъл ризата си и вече разкопчаваше панталоните си. Райли се опита да стане, но не успя. Кошмарът се повтаряше.

Мич Рап спря до вратата на дрешника и се ослуша. Беше затворил очи. Искаше да свикне с тъмнината. Жената плачеше, мъжът се захили. Рап отвори очи и погледна оръжията в ръцете си. Щеше да използва ножа.

Натисна бравата внимателно.

Райли ридаеше.

Мъжът се надвеси над нея. Хилеше се истерично, отвратителният му дъх я удари в лицето. Притисна я под себе си и я зашлеви грубо.

Райли се опитваше да се бори, но силите я напускаха.

Вратата се отвори бавно. Рап видя мъжа, обърнат с гръб към него, да сваля дрехите си и да се качва на леглото. Мич направи крачка напред и бързо се огледа, за да се увери, че в стаята няма и други терористи. Пристъпи безшумно, като котка.

С два скока се озова до леглото. С рязко движение сграбчи мъжа за косата и изви главата му назад. С дясната си ръка заби ножа във врата му и рязко го изтегли назад. Острието се спря в гръбначния стълб, после го преряза. Абу Хасан дори не разбра какво му се е случило.

Рап издърпа безжизненото тяло и го остави да падне на пода. Сетне прибра ножа и протегна ръка към жената.

– Не викай. Трябва да побързаме! – Жената го гледаше с безумни очи. Опита се да прикрие гърдите си с ръце. Рап издърпа чаршафа и я загърна с него.

Нямаха никакво време.

– Чуй ме! Трябва да те изведе оттук. Ще те отнеса на безопасно място. – И протегна ръце.

Райли се дръпна като уплашено кученце.

– Всеки миг може да дойдат и други – каза Мич. – Трябва да те измъкна оттук. – Наведе се и внимателно промуши ръце под треперещото тяло. После я придърпа към гърдите си и се изправи. – Всичко ще бъде наред. – Прекоси бързо стаята и влезе в дрешника. – Милт, включи осветлението – прошепна тихо. – Стаята се обля от светлина, тайната врата се отвори.

Рап внесе жената вътре и я постави на пода. Отвори раницата си и извади малка аптечка. Подаде я на Адамс.

– Дай й вода и две хапчета от тези – посочи опаковка „Тиленол“. – аз трябва да се върна.

Раджиб Касар погледна часовника си. Наближаваше полунощ, скоро трябваше да го сменят. В стаята имаше още двама терористи и Раджиб се обърна към единия. Мъжът му кимна, че може да тръгва. Всички искаха да се възползват от тялото на онази жена.

Раджиб се засмя и три пъти разтвори длан към другаря си. Това означаваше, че ще му трябват петнайсет минути. Сетне излезе и с бърза крачка пое по коридора.

Рап затвори вратата на спалнята и погледна тялото. Нямаше смисъл да се опитва да го крие. Азис щеше да разбере, че един от хората му е изчезнал, и веднага щеше да предположи, че е убит. Трябваше да измисли нещо друго. Хрумна му една идея. Той взе ножа на терориста от купчината дрехи и вдигна тялото на леглото, като го обърна по корем.

С ножа на арабина направи няколко не много дълбоки рани в гърба

му. Сетне заби ножа няколко пъти във врата и в гърдите на терориста. Кръвта попиваше в белите чаршафи. Накрая направи няколко разреза по предмишниците и по дланите на мъжа, за да изглежда, че са получени при борба.

Отстъпи крачка назад. Огледа пода около себе си, за да се увери, че няма кръв по подметките. След това отново свали трупа на пода. С всичката тази кръв по чаршафите планът му може би щеше да проработи.

Раджиб изкачи последните стъпала. Знаеше, че спалнята на президента е от лявата страна. Беше идвал тук предишната нощ. Блондинката беше хубава. Но с тази щеше да е по-добре. Беше опитала да им се противопостави. Раджиб се надяваше да не са я пребили, преди да дойде неговият ред.

Брадясалият терорист вървеше по коридора с усмивка на лицето и с автомат „Калашников“ през рамо.

Рап продължаваше да се рови в дрехите на арабина. В защитната му жилетка намери радиостанция и я приближи към ухото си. В момента не се чуваше нищо. Имаше намерение да я вземе, но това щеше да озадачи Азис, щяха да сменят честотата и щяха да се усъмнят дали жената е действала сама.

Остави радиостанцията и погледна часовника си. Откакто беше излязъл от дрешника, бяха минали четири минути и двацет и три секунди. Изведнъж чу стъпки. Някой идваше. С един скок се озова в дрешника. След секунди вратата на спалнята се отвори.

Айрини се бе отказала да се свърже с Рап. Не сваляше очи от монитора. Всички мълчаха.

– По дяволите! Това хлапе не е на себе си! – наруши тишината Флъд.

На екраните Рап се шумгуна в дрешника. Вратата на спалнята се отвори и в президентската спалня влезе мъж, облечен в камуфлажна униформа. Той замръзна на място, после се обърна рязко. Стаята се обля от силна светлина. Мъжът извади радиостанция и закрепя нещо.

25.

На последния етаж на обитавана от плъхове и наркомани сграда в Югоизточния район на Вашингтон мъж с бяла коса и татуировки по ръцете работеше съсредоточено. Наближаваше полунощ.

Прозорците бяха заковани с дебели дъски. Вратата също беше подсилена. Имаше и няколко наскоро поставени брави.

Рафик Азис беше наредил на белокосия да намери сигурна сграда още преди няколко месеца. Салим Русан – пиколото, което от пет месеца работеше в хотел „Вашингтон“, мъжът, който беше прострелял агентите на покрива на Белия дом, се бе справил блестящо с тази задача.

Русан вече не беше извън подозрение. Властите разполагаха със снимката му от документите на хотела. Затова не беше виждал дневна светлина, откак бе влязъл в апартамента вчера сутринта. Всичко това беше предвидено от Азис. Лидерът на групата беше особено прецизен по отношение на детайлите и затова беше дал на Русан само два пълнителя. Имаше други планове за него.

След като беше изстрелял всичките двайсет патрона, Русан беше оставил пушката и беше избягал по едно от стълбищата. Взе метрото на Двайсета улица и десет минути по-късно вървеше по улиците на Анакостия. Беше сменил униформата от хотела с бейзболна шапка на „Чикаго Булс“ и кожено яке.

В апартамента всичко беше готово. Плъховете бяха изгонени, бяха донесени най-необходимите неща. Повечето от поуките бяха платени в брой. Всички вещи – спален чувал, два стола, маса, прибори и съдове за хранене, бяха предназначени за къмпинг. Малък генератор осигуряваше ток за телевизора, радиото и осветлението. В две хладилни чанти имаше храна и вода, които щяха да му стигнат поне за пет дни. Съмняваше се, че ще му се наложи да използва всички запаси. Утре отново щеше да се върне сред хората и да подготви следващата специална изненада.

Погледна часовника си. Той беше направил всичко, което му беше заръчал Азис. Беше обръснал брадата си, като беше оставил само мустаците си и малка козя брадичка, беше подстригал косата си съвсем късо и я беше боядисал в бяло. Беше боядисал и веждите, мустаците и брадата си. Направи фалшив белег на дясното си ухо. Накрая си сложи няколко татуировки по ръцете, една от които – розов триъгълник с надпис:

„Общество на хомосексуалистите“. Не се чувстваше съвсем удобно с новия си външен вид. Не понасяше обратните, но идеята не беше негова. Когато Азис наредеше нещо, трябваше да се изпълнява.

Оставаше му още едно нещо, преди да напусне апартамента на сутринта. Погледна експлозивите и детонаторите, сложени на другия край на масата, и реши първо да поспи.

Рафик Азис и Муамар Бенгази вървяха по главното стълбище в крилото с личните помещения. Имаха огромен късмет, че бяха успели да превземат Белия дом, без да дадат жертви, но сега, когато оставаха двацет и четири часа до постигането на крайната цел, бяха загубили един от най-добрите си бойци заради непростима глупост. Азис беше бесен.

Бенгази вървеше на крачка зад лидера си, засрамен, че един от хората му е бил убит от жена.

В спалнята всички лампи бяха запалени. Азис се приближи до голо то окървавено тяло на пода. Раджиб, който беше открил трупа, стоеше от другата страна на леглото, стиснал радиостанция в потната си ръка. Понечи да каже нещо, но Азис му направи знак да замълчи.

– Какво стана, по дяволите? – попита гневно.

Раджиб заизрежда събитията. Абу Хасан ударил жената, тя изпаднала в несвяст, той я вдигнал, за да я отнесе в спалнята. Разказа всичко, което беше научил за жената.

Когато млъкна и сведе очи, Азис впи поглед в него. Не беше лошо да го накаже. Трябваше да даде пример на другите. Вдигна ръка и удари Раджиб през лицето.

Мъжът обърна лице за нов удар. Страхът го бе парализирал.

Азис извади пистолета си и опря цевта о брадичката на Раджиб.

– Каж ми една причина да не те убия! – изсърска.

– Нямам извинение за глупостта си. – Раджиб знаеше, че и най-малката следа от неуважение щеше да му струва живота. – Заслужавам да умра! Постъпих глупаво...

Мич беше успял да се скрие в стаята. Милт Адамс бе коленичил до жената.

Рап вече беше получил мъмрене от висшето командване, че не е поискал разрешение за действията си.

Въпреки че уважаваше Кенеди, Стансфийлд и Флъд, Мич Рап

имаше принципи. Потомъкът на германски емигранти беше разбрал, че вместо да се бори срещу системата, е по-добре да казва „Да“ и после да прави каквото си иска. Вашингтон беше тежка бюрократична машина, която се задвижва бавно. Всеки път, когато отиваше на мисия, Рап внимаваше каква точно информация предоставя на големите клечки. Колкото по-малко знаеха за това, което правеше, толкова повече одобряваха действията му. Кенеди винаги се беше застъпвала за него, но във Вашингтон имаше и хора, направили кариера, търкайки ръкави о бюрата си.

Рап гледаше съсредоточено монитора на камерата пред себе си. В дясното си ухо беше поставил слушалката, по която получаваше звук от контролната зала в Ленгли, а в лявото – слушалката от устройството, което му даваше звук от президентската спалня.

През следващите няколко минути в Ленгли обсъждаха създалата се ситуация и по какъв начин ще е най-добре да продължи мисията. Разговорът беше прекъснат от влизането на двама души в спалнята.

Рап веднага разпозна походката на по-дребния. Настръхна цял, дланите му се изпотиха. Когато чу гласа на мъжа, сърцето му щеше да изскочи от гърдите. Рафик Азис беше в съседната стая, на не повече от три метра от него, с гръб към тайната врата!

– Мич, знам какво си мислиш – чу гласа на Айрини Кенеди в слушалката си. – Вероятността да успееш е много малка. Те са трима, а ти – сам.

Рап реши да не отговаря. За съжаление вече го беше направил веднъж. Втори път номерът нямаше да мине.

– Мога да ги избия всичките и да приключа с това веднъж завинаги – въздъхна.

– Или може да те убият и да провалиш единствения ни шанс да разберем какво става вътре – възрази Айрини.

– Няма да им позволя да ме убият – отвърна Рап. – Или поне няма да умра, преди да съм ги пратил и тримата в отвъдното.

В контролната зала в Ленгли Кенеди се обърна и погледна директор Стансфийлд.

– Железния, изчакай да обсъдим създалата се ситуация – каза спокойно директорът в микрофона. След това натисна едно копче на клавиатурата пред себе си и се наведе напред. Към него се приближиха генерал Кембъл, Кенеди и генерал Флъд.

– Вероятността да успее е много малка – първа заговори Кенеди.

– Изкушавам се да му позволя. От доста време се опитваме да

отстраним Азис – каза Стансфийлд.

– Не знаем какво е положението вътре. Имаме и близо шейсет заложници. Предлагам да изчакаме – възрази генерал Флъд. – Ако не успее да убие и тримата, ще загазим.

В това време единият терорист се отправи към вратата.

Стансфийлд вдигна микрофона си.

– Мич, остани на позиция – каза строго. – Повтарям: остани на позиция.

В тайната стая Рап толкова силно стисна радиостанцията, че пръстите му побеляха.

– Не съм съгласен – прошепна дрезгаво. – Имам три цели, застана-ли на метър и половина една от друга. – Рап погледна дисплея пред себе си. – С гръб към мястото, където се крия. Няма да е трудно да ги убия.

Този път се чу гласът на генерал Флъд.

– Контролна зала до Железния. Трябва да останеш на позиция. Това е последната ни заповед. Трябват ни очите и ушите ти вътре в сградата. – Генералът говореше твърдо. – Ще имаш възможност да го направиш, по-късно.

– Разбрано – отвърна Рап. „Следващия път – каза си наум – няма да ви питам!“

Ако разполагаше с повече хора, мъжът срещу него вече щеше да е мъртъв. Само че всеки боец му бе необходим.

– Ще я намеря... – пелтечеше Раджиб. – Обещавам!

Азис се замисли дали си струва да търсят жената.

Разрови купчината дрехи. Пистолетът на Хасан все още беше в кобура, а автоматът му беше на шкафчето в единия край на стаята. Кървавият нож беше захвърлен на пода.

– Това същата жена ли беше, която Абу Хасан ме накара да върна тази сутрин? – попита остро.

– Да. Същата – поклати глава Раджиб.

– Познавам тази жена – обърна се Азис към Бенгази. – Срецнах я, когато идвах насам с онази свиня Ръс Пайпър.

Бенгази не отговори. Изведнъж Азис си спомни какво му беше казал Ръс Пайпър за нея.

– Бащата на тази жена е полицай от Чикаго. Това обяснява случилото се.

Взе пистолета и радиостанцията на убития. Автомата му хвърли на

Раджиб.

– Искаш ли да намеря жената? – попита той.

– Не. Тя не може да ни навреди. На всички изходи има експлозиви.

Ако се опита да излезе, ще умре.

Бенгази се изкашля глухо.

– Да? – обърна се към него Азис.

– Все пак мисля, че трябва да претърсим този етаж, както и третия – рече Бенгази. – Ще ни отнеме по-малко от двайсет минути.

– Добре, но действайте бързо.

На излизане от стаята Раджиб посочи убития си другар.

– Какво да правя с трупа? – попита.

– Остави го да изгние тук – отвърна Азис, без да се обръща.

26.

В контролната зала в Ленгли се водеше оживен спор. Генерал Кембъл искаше да изпратят подкрепление от още двама души на групата в Белия дом. Вече знаеха, че Азис е донесъл голямо количество експлозиви и че ги е разположил на определени места в сградата. Преди да предприемат каквото и да било, тези бомби трябваше да бъдат обезвредени, до последната. За целта им бе нужна повече информация, а това означаваше, че трябва да вкарат в Белия дом някой с по-големи технически познания.

– „Тюлен б“ разполага и с хората, и с оборудването за тази задача – каза Кембъл.

– Предпочитам да оставя Железния сам още известно време – заяви Стансфийлд.

– Не съм сигурен дали не трябваше да му разрешим да ги избие – продължи Кембъл.

– Щеше да е много рисковано – каза директорът на ЦРУ.

– Но рискът си струваше... Ако ни се удаде още един такъв шанс, не искам да го пропускаме.

– Значи... – Флъд се наведе напред – ти искаш веднага да пуснеш хората си срещу терористите.

– Да. – Кембъл погледна часовника си. – Почти един часът е. Слънцето ще изгрее след пет часа. Колкото по-рано имаме информация за положението вътре, толкова по-рано ще можем да реагираме. Ако разполагаме с двама тюлени като осигуровка на Железния, ще може следващия път, когато му се удаде възможност, да действа, без да се замисли, и да отстрани Азис.

Стансфийлд слушаше внимателно.

– В момента от крилото с личните помещения в Белия дом излизат трима много ядосани терористи. Уместно е да ги оставим да се поуспокоят, преди да започнем.

– Съгласен съм – отвърна Кембъл. – Току-що чухме, че имат намерение да претърсят втория и третия етаж, което смятат, че ще им отнеме около двацет минути. Дори да дадем заповед на хората ни да тръгват, те ще влязат най-рано след половин час. Освен това те ще проникнат през мазето на трето ниво, а не на третия етаж.

– А Мич какво да прави? – попита генерал Флъд.

– Да остане на мястото си, докато Азис приключи с претърсването, после да слезе долу с асансьора.

– Звучи ми разумно – вметна Кенеди.

– Кажете на командир Харис да се подготви за действие – заговори генерал Флъд. – Но ще се намесят само след моята заповед. – Кенеди и Кембъл се върнаха на местата си. Флъд се доближи до Стансфийлд. – Това ще промени ли отношението на вицепрезидента по проблема?

– Не мога да отговоря със сигурност – отвърна Стансфийлд. – Изглеждаше убеден, че неговото решение е най-доброто. Имам чувството, че ще позволи всичко друго, но не и пряко нападение.

– Вицепрезидентът Бакстър има проблеми с поемането на отговорност – промълви генералът.

– Опитва се да остане на заден план по някаква причина... Почти съм сигурен, че иска да не се замесва – отбеляза Стансфийлд.

– Ако иска да си остави възможността накрая да отрича всичко... – Генералът не знаеше как да продължи. – Е, да върви на майната си! И всички, които стоят зад него, също. Ще му кажем утре сутринта, когато си измъкне дебелия задник от леглото.

Командир Харис и хората му се подготвиха за операцията. Въздухът под платнището беше тежък. По колите се бяха събрали капки вода, които се стичаха на малки вадички по земята. Мъжете под платнището се потяха.

Харис вече беше избрал двамата, които щяха да влязат в сградата. Ник Шулц – трийсет и осем годишният шеф на сапъорския отряд, тюлен от осемнайсет години, беше непоклонимо спокоен във всякакви ситуации, което го правеше незаменим в работата му.

Дани Крафт, буен и невъздържан двайсет и осем годишен мъж, който рядко прекарваше нощта без дамска компания, работеше с Шулц вече десет години.

Бяха изключителен екип.

Устройството, което подготвиха, се състоеше от три части – хранващ механизъм, рентгенов апарат за наблюдение и пулт за управление. Пултът позволяваше на сапъорите да разглеждат вътрешността на бомбата. Без това устройство всеки опит да се обезвреди взривно устройство се превръщаше в игра на руска рулетка.

На два метра от тях, застанал на вратата на фургона за свързка, Дан Харис слушаше обясненията на Кенеди и Кембъл. Харис се опитваше да

каже нещо, но Кембъл непрекъснато задаваше въпроси. Накрая настъпи мълчание.

– Генерал Кембъл, бих искал да получа разрешение да вляза в сградата заедно с хората си – заговори Харис. – Мисля...

– Не мога да го позволя – прекъсна го генералът.

– Мисля, че ще бъда от по-голяма полза, ако помогна на екипа вътре в сградата – упорстваше Харис.

– Оставете на поста си, командир Харис. – Говореше Флъд.

Харис се изненада, не очакваше той да се намеси.

– Ако нещата потръгнат – продължи генералът, – съвсем скоро ще дадем заповед на вас и на отряда ви да превземете сградата.

– Да, сър – смотолеви Харис.

– Сега нека хората ти се подготвят. Железния ще ги чака от другата страна на шахтата.

В тайната стая Мич Рап започна да подрежда отново оборудването си за връщането. Беше доволен, че ще има на разположение двама от експертите по експлозивни на „Тюлен – Група б“.

Единственото, което искаше да направи, преди да тръгне обратно, беше да поговори с жената. Искаше да разбере коя е и дали има някаква информация, която да им е от полза.

Обърна се. Адамс ѝ даваше вода. Едва сега Рап забеляза, че всъщност тя е много привлекателна.

– Как сте? – обърна се към нея.

Райли вдигна глава.

– Добре съм – каза едва чуто и от очите ѝ роннаха сълзи. Тя ги избърса с ръка и се усмихна: – Не, не съм добре... Изглеждам зле.

Рап се засмя на последните ѝ думи.

– Всичко ще бъде наред – сложи ръка на рамото ѝ той.

– Не знам дали ще мога да ви се отблагодаря за това, което направихте за мен сега. – Тя хвана ръката му. Долната ѝ устна трепереше. – Дълга ви живота си.

– Стига... – пламна Рап. – Сега не е моментът за мелодрами.

– Наистина ми спасихте живота!

– Е – заговори Рап, – той можеше и да ви остави жива.

– Звучи доста успокоително – опита да се пошегува Райли и изхлипа задавено.

– Трябва да се научиш как да приемаш благодарността на хората,

глупако – рече Адамс строго. – „Няма за какво!“ Така ще кажеш на хубавата жена!

Рап го изгледа гневно. Сетне вдигна ръка и с длан изтри сълзите от лицето ѝ.

– Няма за какво да ми благодарите – заговори. – Радвам се, че ви помогнах. – Повдигна брадичката ѝ и срещна най-зелените очи, които някога беше виждал. Остана като омагьосан. – Трябва да ви задам няколко въпроса – продължи след малко. – Можете ли да ми отговорите?

Райли кимна.

– Господи, не бях плакала от години!

– Преживяхте доста.

– Беше отвратително!

– Да... Предполагам, няма какво по-лошо да ви се случи. – Рап погледна часовника си. – Чуйте ме. Имам да свърша още нещо, но първо трябва да ми отговорите на няколко въпроса.

Тя отново кимна.

– Кажете ми първо името си.

– Анна Райли.

– Аз съм Мич, а това е Милт.

Райли избърса ръката си в чаршафа, с който се бе увила, и я протегна.

– Радвам се да се запознаем, Мич. – Засмя се и на лицето ѝ грейнаха трапчинки. – Много се радвам да се запознаем. – После протегна ръка на Адамс.

Рап също се усмихна.

– Какво правите в Белия дом?

– Репортерка съм.

„По дяволите!“ възкликна наум Рап.

– За кого работите? – попита.

– За Ен Би Си. Днес бях за първи ден на работа.

– Прекрасно начало! – вдигна вежди Мич.

– Няма съмнение – поклати глава тя.

– Къде ви държаха след отвличането?

– В стаята за отдих за журналисти.

Рап погледна Адамс.

– Точно там си мислех, че ще ги затвори – рече по-възрастният мъж. – Няма прозорци и е достатъчно голяма.

Рап се притесняваше дали Азис ще държи всички заложници заедно, или ще ги раздели на групи. Това зависеше от разположението на

помещенията и от броя на терористите. Тъй като разполагаше с ограничен брой хора, Азис беше предпочел да затвори всички в едно помещение.

– Всички заложници ли бяха в стаята за отдиш?

– Да. – Райли вдигна рамене. – Поне така си мисля.

– Колко бяха?

Репортерката прехапа долната си устна и се замисли.

– Не знам... – отвърна. – Осемдесет... или сто... или сто и двадесет... Не знам.

– Трябва да си спомните. Много е важно. Не е необходимо да отговаряте веднага.

– Ще се опитам – кимна Райли.

– Видяхте ли агенти от Тайните служби? При вас ли ги държаха? – Рап бе предположил, че най-малкото, което ще направи Азис, беше да отдели агентите.

– Не знам. Когато започна тази история, аз бях на работа само от петнайсет минути. Не знам как изглеждат!

– Не е необходимо да ги познавате лично, за да разберете, че са агенти. Всички са късо подстригани, с атлетични фигури... Изпъкват в тълпата. – Рап я погледна изпитателно. – Хайде, нали сте репортерка. – После добави с усмивка: – Би трябвало такива неща да ви правят впечатление.

– Не си спомням да съм виждала такъв човек сред нас.

– А военни? – попита Милт Адамс.

Райли веднага поклати глава.

– Не, нямаше униформени.

Рап кимна одобрително. Азис или беше преместил военните в друго помещение, или ги беше избил. Доколкото познаваше Азис, последното беше много вероятно.

– Колко терористи видяхте?

Райли затвори очи за момент.

– Мисля, че видях шестима. Сигурна съм, че видях водача им. Някакъв принц или нещо подобно. Всъщност го срещнах тази сутрин, преди да започне всичко. Слезе от една лимузина заедно с Ръс Пайпър. Ръс е стар приятел на семейството ми. – Райли замълча. – Не съм го виждала, откакто ни задържаха. Надявам се, че е добре.

– Водачът им не е принц – рече Рап. – Казва се Рафик Азис.

– Който и да е, знам, че е лош човек. Зъл! Застреля един мъж, защото поиска одеяла и храна. Просто вдигна пистолета без предупреждение

и го застреля.

– Такъв е... – промълви Рап. После погледна часовника си. – Е, госпожице Райли, ще продължим разговора си по-късно. Трябва да се погрижа за нещо.

– Можете да ме наричате Анна.

– Добре, Анна. Не знам колко още ще трае това, но ще се върна след един час или дори по-скоро. Милт ще остане с теб, не се притеснявай.

Рап взе малката раница и я закачи на кръста си. Отново обърна бейзболната си шапка с козирката назад и сложи върху нея слушалките и микрофона си. Не се чуваше никакъв звук, така че той изключи малката радиостанция и тръгна към вратата.

– За кого работиш, Мич? – извика след него Райли.

– За пощите – намигна Рап. – Ще продължим интервюто по-късно. Наглеждай Милт!

27.

Претърсването на втория и третия етаж беше отнело почти двацет и пет минути. Тримата мъже работеха съсредоточено, като винаги оставаше един, който да прикрива другите двама. Азис беше сигурен, че ще я намерят – свита и трепереща от страх – в някой килер. Явно се беше излъгал.

Слизаха от третия етаж. Азис вървеше най-отпред. Мислеше за това – какъв проблем е, че не може да отиде от едната част на сградата до другата, без да излезе на открито. Ако беше успял да сгаци президента още в кабинета му, нямаше да има проблем. Ако обаче искаше американците да изпълнят всичките му искания, трябваше да измъкне Хейс от бункера. А това зависеше от дребния касоразбивач, подаръка му от Садам.

Азис внезапно спря и се обърна. Бенгази и Раджиб едва не се блъснаха в него. Бяха уморени, реакциите им бяха забавени.

– Реших, че има и още нещо, което трябва да проверим, докато сме на този етаж – каза Азис.

Двамата мъже се отдръпнаха и той тръгна обратно. Влезе в мазето на първо ниво и огледа тъмния коридор. Сетне продължи към мазето на второ ниво. Там също се огледа.

Когато стигнаха до трето ниво, Азис посочи вратата и се обърна към Раджиб.

– Изчакай тук! – нареди. После се обърна и заедно с Бенгази продължиха надолу.

В края на коридора завиха наляво и повървяха още десетина метра. Азис се изненада от тишината. Предишния път, когато беше дошъл да провери касоразбивача, беше доста шумно. Вдигна автомата за стрелба. Първата врата, през която Мустафа беше успял да проникне предната нощ, сега беше наполовина отворена, а крадецът не се виждаше. Азис направи крачка вляво, така че да може да огледа дясната страна на помещението. Все още не виждаше и не чуваше нищо.

Бутна открянатата врата и пристъпи внимателно. Това, което видя, го вбеси. Облегнал се на стената, Мустафа спеше. Беше отпуснал ръце на корема си. Хъркаше. Азис се приближи и скрита мъжа в краката.

Мустафа се стресна и отвори очи. Азис размаха цевта на автомата си под носа му.

- Какво, по дяволите, правиш? – кресна.
- Спя – измънка Мустафа.
- Виждам. Защо не работят бормашините?
- Защото се нуждаеха от почивка. – Касоразбивачът опита да се отдръпне от оръжието, но нямаше накъде да отстъпи. – Ако ги оставя да работят непрекъснато, ще се развалят.
- Азис свали оръжието. Отговорът го задоволяваше за момента.
- По график ли се движиш?
- Да – отвърна Мустафа и се изправи тромаво. – Всъщност ще свърша с няколко часа по-рано.
- Кога по-точно?
- Мустафа погледна часовника си.
- Ако бормашините работят без проблеми, ще отворя вратата към седем часа утре вечер.
- Това ще ме направи много щастлив – усмихна се злобно Азис. – Мустафа, справяш се добре.
- Благодаря – наведе глава касоразбивачът.
- Азис погледна към лъскавата врата в нишата срещу себе си.
- След по-малко от двайсет и четири часа президентът щеше да е в ръцете му!

Дрешникът имаше още една врата в другия си край, която водеше към спалнята на първата дама. Това щеше да затрудни Рап.

– Давай – прошепна той. Адамс отвори тайната врата. Рап провря глава и се ослуша. Когато се промъкна в дрешника, забеляза, че вратата към спалнята на първата дама е отворена. Отново се ослуша. Стаята беше празна.

Вратата в другия край беше затворена. Рап предположи, че е или тоалетна, или друг дрешник. Това, че едната вратата беше отворена, а другата – затворена, означаваше, че Азис и хората му не са си свършили добре работата.

Рап огледа дрехите и взе една риза, чифт чорапи и панталони. След това се върна в тайната стая.

– Дай това на Анна – подаде дрехите на Адамс. После донесе няколко одеяла и възглавници. – Опитай се да я накараш да поспи. И не заключвай вратата. Може да се наложи да бягам.

– Добре. Успех – кимна Адамс.

Рап затвори тайната врата и безшумно се вмъкна в спалнята на

президента. Пресегна се край шкафа за тоалетни принадлежности и натисна скритото копче. Стената се отдели няколко сантиметра. Рап отвори тайната врата. След това натисна второ копче и вратите на асансьора се отвориха. Няколко секунди по-късно беше в мазето.

Спря и се послуша. Зад вратата забеляза ивица светлина. Долови и някакво движение. Отдръпна се и вдигна пистолета. Приблужи се до вратата и прокара тънкия кабел с камерата под нея. На дисплея се появи камуфлажна униформа и познатата извивка на пълнителя на „Калашников“.

Рап бързо изтегли камерата.

Защо имаха човек тук? Преди го нямаше. Рап се облегна на стената. Вероятно бе заради жената. Трябваше да вземе решение и колкото по-бързо, толкова по-добре. Да чака на стълбището, не беше възможно. Нямаше къде да се скрие, а някой можеше да дойде всеки момент. Можеше да отвори вратата и да застреля терориста, но това беше последната възможност. Оставаше да направи само едно. Трябваше да се върне и да каже на Кенеди и Кембъл да задържат тюлените.

Извади от раницата си едно от малките преносими устройства за наблюдение, закачи го в ъгъла и насочи обектива към вратата.

Сетне се върна по същия път. Отне му по-малко от две минути.

Адамс и Райли го погледнаха изненадани, когато влезе в тайната стая.

– Май се върна много бързо?! – промълви Милт.

– Да, долу имаме проблем – отвърна Рап и коленичи до портативната радиостанция.

– Какъв проблем?

– Имаме движение в мазето на трето ниво.

– Какво?!

Рап натисна няколко бутона.

– Терористите имат човек на трето ниво. – Той хвана слушалката.

– Видяха ли те? – попита Адамс.

– Ако ме беше видял, нямаше да е между живите. Говори Железния. Край.

– Контролна зала до Железния. Приемаме! – чу веднага гласа на Кенеди.

– Възникна проблем. Има поне един терорист в мазето на трето ниво. Повтарям, поне един терорист е на трето ниво.

– Къде точно на трето ниво? – намеси се генерал Кембъл.

– Преди две минути стоеше на стълбището, което води към мазето.

Предлагам да спрете влизането на двамата тюлени.

– Контролна зала до Железния. Остани на линия – рече Кембъл.

Докато чакаше висшите военни да вземат решение, Рап се опита да получи картина от устройството на наблюдение, което беше монтирал при вратата за мазето.

– Имаш ли някаква представа какво прави там терористът? – попита Кенеди.

– Вероятно търси жената, което означава, че долу заедно с него трябва да са и Азис и Бенгази.

Настъпи тишина.

– Мич, остани на мястото си. Ще забавим нещата – отново се обади Кенеди.

– Разбрано. – Рап натисна бутона и остави слушалката на мястото ѝ. Погледна дисплея и отново опита да настрои приемника така, че да получи картина от устройството за наблюдение.

Настроението на Азис се беше пооправило. Новината, че ще хване президента до вечерта, беше изтласкала глупавата смърт на Хасан от ума му. Следващите петнайсет часа щяха да са най-трудните при обсадата. Не, следващите пет. Веднъж да изгрееше слънцето, всичко щеше да е наред. През нощта обаче можеха да го атакуват ненадейно. Азис беше изучил принципите на работа на най-добрите екипи за борба с тероризма – германските SGS-9, френските GIGN, британските SAS и, разбира се, трите екипа на американците.

Всички се придържаха към една основна схема при кризи със заложници: предварително разпределение на силите; събиране на информация; планиране на нападението; и накрая нападение и освобождаване на заложниците. Американците бяха наистина много добри. Единственият им недостатък бе, че имат твърде много командващи. Твърде много хора изказваха мнение!

Точно от това смяташе да се възползва Азис. Както и, разбира се, от американските медии и обществено мнение. Утрото щеше да даде нов материал на журналистите, а Азис щеше да продължи по план. Политиците бяха негови съюзници и от него се искаше да ги накара да вярват, че има изход от ситуацията. Трябваше да ги намеси в играта, защото без тях военните вече щяха да са шурмували сградата.

Азис обаче беше открил слабо място в плана си. Западното крило и крилото с личните помещения бяха разделени. Западното крило беше

силно охранявано за разлика от личните помещения. Ако американците разберяха, че има намерение да проникне през вратата на бункера и да хване президента, щяха да рискуват всичко, за да му попречат.

Когато приближиха края на коридора, Азис спря.

– Муамар, искам да останеш тук до сутринта. Ще изпратя някой да те смени в... – той погледна часовника си – седем часа. Искам да си сигурен, че нищо няма да се случи на Мустафа. – Азис посочи към бункера. – Ако този път се провалиш, ще ме молиш да умреш бързо!

Бенгази кимна сковано.

Азис се обърна и тръгна към стълбите. Мина покрай две врати, едната от които не беше забелязал досега.

– Накъде води тази врата? – обърна се към Бенгази.

– Към котелното отделение – отвърна той.

– Котелното – повтори Азис. – Проверихте ли го, след като превземем сградата?

– Да – отвърна Бенгази. – Аз лично го проверих.

Азис се замисли.

– Спомняш ли си инцидента в индонезийското посолство в Амстердам? – попита. – През седемдесетте?

– Да, спомням си какво стана. Тогава полицаите обсадиха посолството и след дълга обсада терористите се предадоха – отвърна Бенгази.

– След двуседмична обсада – уточни Рафик. – Знаеш ли, че по време на обсадата ЦРУ помогнало на холандците да вкарат техен агент през отходната система от тръби?

– Не.

– Терористите също не разбрали. Мъжът влязъл през мазето и поставил камери из цялата сграда. Холандската полиция знаела какво правят и за какво си говорят терористите вътре. – Азис отново погледна вратата пред себе си. – Кога за последен път провери това помещение?

– Вчера следобед.

– Оттогава се случиха много неща. Мисля, че трябва пак да се провери. – Без да чака мнението на Бенгази, Азис отвори вратата и тръгна към котелното отделение.

Двамата тюлени напредваха през вентилационната шахта в пълна тъмнина. Напред пълзеше Крафт, Шулц се движеше малко зад него. За подобни ситуации бяха тренирали цял живот. Всички лицеви опори, кросове, плуване, скокове с парашут... Всичко ги бе подготвяло за

настоящата мисия.

„Страх“ беше дума, която отсъстваше в техния речник. Изпълняваха задачата си с пълното съзнание какво би им коствало това. Смъртта също беше възможност. Бяха ставали свидетели на смъртта на свои другари по време на учения и в реални операции. Но това беше животът, който си бяха избрали, и нямаше и ден, в който да съжаляват за избора си.

По-младият, Крафт, водеше. Сам беше пожелал.

Сблъскаха се с проблема, с който се беше сблъскал и Рап. Колкото повече се приближаваха към Белия дом, толкова по-трудна ставаше радиовръзката.

Крафт се радваше, че се е сетил да си сложи налакътници и наколенки. По себе си имаше към петнайсет килограма оборудване, зад гърба си влачеше още толкова.

Движеха се безшумно. Не знаеха колко са напреднали, но на Крафт му се струваше, че наближават края. Изведнъж спря и погледна зад себе си. Мракът бе непрогледен. Чуваше само дишането на партньора си. Крафт реши да разбере къде точно се намират. Извади пистолета, на който беше закрепен лазерен мерник, насочи го напред и видя, че краят на шахтата е на не повече от седем метра от него.

Азис посегна към бравата и погледна Бенгази. Той кимна в знак, че е готов. Азис отвори вратата и Бенгази нахлу вътре с насочен автомат. Помещението беше пълно със скъпо оборудване. От мястото, където беше вратата, надолу към циментовия под на котелното водеха три стъпала. Отдясно идваше бледа светлина. След бързия оглед Бенгази потърси опипом още ключове за лампи. Около вратата не намери нищо, но малко по-надолу, край стъпалата, се виждаха няколко ключа. Той ги натисна и ярка светлина обля помещението.

Азис му даде знак да тръгне напред и бавно слезе по стъпалата. И двамата мълчаха. Бенгази познаваше Азис от доста време и сега можеше да каже, че е уплашен.

Азис все още не знаеше какво точно търси. Беше изнервен. Когато си имаш работа с ЦРУ, не е трудно да развиеш параноя.

Очите му не спираха да шарят наоколо и да търсят отвор на тръба или капак на шахта. Колко голяма трябва да е била отходната тръба в Амстердам? Съмняваше се, че в Белия дом има толкова широка тръба, че през нея да се провере човек.

Оглеждаше под един от по-малките котли, когато чу леко изсвирване. Изправи се и погледна към Бенгази, който сочеше нещо с цевта на автомата си.

Азис се загледа към металната тръба, стигаща до някакво устройство в единия край на помещението. Ослуша се. Стори му се, че вижда някаква светлинка. Пристъпи към тръбата.

На четири метра от него Бенгази отчаяно му направи знак да се върне, но Азис не му обърна внимание. Когато застана под тръбата, чу шума. Сякаш вътре тичаха плъхове.

Азис отстъпи, вдигна автомата си и го насочи към отвора.

Изстреля девет куршума. Замириса на барут, гилзите изтропаха по циментовия под. Ушите им забучаха.

Азис не помръдваше. Стоеше, взрян в дупките, които току-що беше направил в тънката ламарина. Известно време не се случи нищо. После изведнъж дупките сякаш започнаха да се изпълват с нещо тъмно. Първата капка полетя надолу и падна на пода. Без да се двоумят, Бенгази и Азис се отдръпнаха назад и засипаха тръбите с откоси.

28.

Апартаментът беше хубав. Майка му го бе обзавела. Беше поръчала най-модерни мебели. Луксозното жилище с две спални в „Адамс Морган“ му излизаше по хиляда и деветстотин месечно, но си струваше. Сега, след като бе станал известна фигура, трябваше да се забавлява. Апартаментът се намираще близо до най-хубавите нощни заведения в града, жени не липсваха, а и не беше далеч от службата.

Далас Кинг седеше до кухненската маса с чаша кафе в ръка. Чакаше емисията новини в седем по Си Ен Ен. Отпи от кафето и погледна към спалнята. През откритата врата видя изящното бедро на красивата си азиатска гостенка Ким. След като приключи срещата му с Шийла Дън, той се беше преместил на бара за още една чаша вино. Някой вероятно беше обяснил на дамата кой е, защото тя беше започнала да го разпитва за кризата. Кинг разказа само някои неща, като не забрави да наблегне най-много на мястото си като съветник на вицепрезидента и не пропусна да се оплаче от напрежението и стреса. Накрая й беше казал колко много иска да бъде с нея. Малко след полунощ я доведе в апартамента си.

Докато отпиваше от кафето, рекламите свършиха и включиха студиото. Кинг усили звука. На екрана трепкаха пламъчетата на свещи. През нощта в знак на солидарност петдесет хиляди души бяха направили шествие от Мемориала на Линкълн до Капитолия. После отново показаха тъпни хора, които се опитваха да минат през полицейските заграждения и да се доберат по-близо до Белия дом. Тези кадри бяха последвани от демонстрации, на които палеха американското знаме, в Ивипата Газа, на Западния бряг, в Багдад и в Дамаск.

– Ако продължават да правят подобни неща – поклати глава Кинг, – ще се наложи наистина да ударим сградата.

Водещият говори няколко минути за официалните реакции на правителствата в Близкия изток, после показаха откъси от пресконференцията на директора на ФБР.

Роуч четеше предварително написан текст.

– Това е снимката на Мохамед Битики... – посочи таблото вдясно от себе си директорът. – Предполагаме, че той е стрелял от покрива на хотел „Вашингтон“ в началото на нападението. Сега знаем, че истинското му име е Салим Русан. Той е въоръжен и опасен. Предлагаме награда

от един милион долара за всякаква информация, която ще ни помогне да заловим Русан. Търсим и друг заподозрян. – Един от сътрудниците на Роуч махна снимката на Русан от таблото и сложи друга. Косата на човека на снимката беше сресана назад, а от врата му на златна верижка висеше кръст. – Този мъж е работел във фирма за химическо чистене и се е представял като Вини Вители. Истинското му име е Абу Хасан. Не знаем къде се намира, но бихме искали да поговорим с някой, която го е срещал през последната година.

Роуч продължаваше да говори, на екрана се изписа телефонният номер, на който можеше да се дава информация, но Кинг не го слушаше. Седеше, втренчен в екрана, не можеше да повярва... Изведнъж се изправи рязко, замалко не изпусна чашата си.

– Господи! Това е той!

Никой от хората в бункера не беше спал повече от половин час, някои от агентите въобще не бяха лягали. Президентът Хейс продължаваше да вярва, че ФБР ще шурмуват сградата. Той беше присъствал на специалните срещи и знаеше, че най-удобният момент за нападение е призори. Тогава хората бяха най-уморени и лесно можеше да бъдат изненадани.

По това време на годината се съвваше рано, слънцето изгряваше към шест и петнайсет. Всички чакаха с нетърпение зората. Часовете минаваха, а не се случваше нищо и плахата надежда се смени с примирение. Всички се питаха: Ще издържим ли още един ден?

Валъри Джоунс се връщаше от малката тоалетна. Най-сетне беше свалила грима си. Бе решила, че всички коментари за бръчките или сенките под очите ѝ са безпредметни предвид ситуацията. Тревожните мисли не я напускаха. Беше прекарала половината от живота си да се бори, за да стигне до това, което бе сега, и нямаше да се остави да я обвинят за проникването на терориста в Овалния кабинет. Нямаше начин да засане отстрани и да гледа как кариерата ѝ се срутва.

През цялата нощ се беше опитвала да разгледа случилото се от възможно най-много страни. Кой щеше да ѝ помогне най-много, за да представи историята пред Хейс в нужната светлина? Познаваше много сенатори и доста от дарителите. Можеше да ги помоли да прошепнат нещо на Хейс. Можеше да обвини Ръс Пайпър. Грешката на Джоунс беше, че ги бе вписала в програмата за посещения на президента. Трябваше само да насочи гнева на шефа си към някой друг! Тя колебливо се

приблужи и седна до Хейс.

Президентът не вдигна очи.

– Защо не нападат? – попита Валъри.

– Не знам – поклати глава Хейс. – Вероятно имат причина.

– Например? Нашата политика е да не преговаряме с терористи, нали?

– Не винаги се придържаме твърдо към принципите – отвърна президентът.

– Кой дава заповедите в момента?

– Ако се съобразяват с конституцията – започна Хейс уморено, – правомощията ми ще бъдат дадени на вицепрезидента Бакстър.

– Лоша новина.

Хейс бавно кимна.

– Защо не изпраща ФБР?

– Не знам, Валъри – отвърна нетърпеливо Хейс.

– Не мога да разбера защо още не са се опитали да превземат сградата – настоя плахо Джоунс.

– Ние не разполагаме с информация. Сигурно имат основателни причини.

Разногласията между президента и вицепрезидента й бяха известни. Много пъти ги бяха обсъждали с Хейс. Ако успееше да насочи гнева му към Бакстър, незначителният ѝ пропуск щеше да бъде забравен.

– Или просто на Бакстър му харесва да бъде президент – промълви Джоунс.

Айрини Кенеди стоеше край прозореца в кабинета си и гледаше изгрева. През последната седмица почти не бе спала. Имаше намерение да полегне за малко на дивана в кабинета си, след като двамата тюлени проникнат в Белия дом, но така и не го направи. Междувременно всичко се беше объркало.

В 2.23 часа през нощта Кенеди седеше все още в контролната зала в Ленгли, когато звънна Скип Макмахън. Рафик Азис се беше свързал с него. В момента, в който терористът заплаши, че ще започне да избива заложниците, Макмахън свърза настоящите събития с едно телефонно обаждане от директор Роуч вчера. Директорът беше казал, че ЦРУ ще пренесат някаква специална техника за наблюдение край източната стена на Белия дом. Когато започна да разбира какво се е случило, Макмахън каза, че ще провери какво става, и веднага се свърза с Айрини

Кенеди.

След обаждането на Макмахън генерал Кембъл нареди на Харис да изпрати някой от хората си в шахтата. Скоро след това двамата тюлени бяха издърпани с електрическа макара.

Когато започна стрелбата, Ник Шулц лазеше на безопасно разстояние зад партньора си. На метър пред него се влачеше раницата, завързана за крака на Крафт.

Шулц беше изтеглил партньора си до началото на тръбата, без да знае дали е жив, или мъртъв.

Сега, застанала до прозореца в кабинета си на седмия етаж, Кенеди гледаше изгряващото слънце. Искаше ѝ се да върне времето назад! Седемнайсет мъже бяха загинали, откакто тя ръководеше операции на Ленгли. С Крафт ставаха осемнайсет.

Тихо почукване на вратата я извади от вглъбението ѝ.

– Влезте.

Вратата се отвори и някой влезе, но не каза нищо. Кенеди се обърна. Скип Макмахън изглеждаше съсипан.

– Скип, вчера не беше възможно да ти кажа нищо. Около нас имаше прекалено много хора.

– Не мога да повярвам, че не ми каза!

– Съжалявам.

– Винаги сме били честни един с друг!

– Знам... Съжалявам! Нещата се случваха прекалено бързо. Искях да ти кажа... Когато попитах дали да те извикам, ми казаха да изчакам.

– Кой? Томас ли?

– Заповедта дойде от много по-високо.

– Колко по-високо?

Кенеди отново се обърна към прозореца.

– Без повече игрички! – пристъпи напред Макмахън. – Искам истината!

– Ще трябва да си остане между нас.

– Разбира се, че ще си остане между нас – тросна се агентът.

– Скип, ние сме приятели...

– Приятелите не си погаждат номера!

– Скип, решението дойде от високо. Искях да ти кажа, но не можех... а и няхах достатъчно време да ги убедя, че трябва да го направя.

– Кой даде заповед на тези хора да тръгнат и кой нареди да държат ФБР настрана?

– Вицепрезидентът Бакстър – въздъхна Кенеди.

– Кучи син! – Макмахън сви юмруци. – Мръсник! За какъв се мисли... – Прехапа устни. После добави: – Тази операция е на ФБР. Не е на Пентагона или на ЦРУ. Ако не ме информирате винаги и за всичко, отивам директно при...

– Доктор Кенеди? – чу се глас от интеркома.

Айрини отиде и натисна едно от копчетата.

– Да?

– Чакат ви в заседателната зала на директора.

Кенеди погледна часовника си. Беше малко след седем.

– Веднага идваме. – Тя погледна Макмахън. – Трябва да тръгваме, но искам да ми обещаеш, че ще си мълчиш, преди да съм ти обяснила всичко.

– Не – отвърна той. – Сега отивам там и моментално се захващам с онези...

Кенеди стисна китката му.

– Не, Скип. Ще си мълчиш до края на срещата, ако искаш да разбереш всичко. Има много неща, които не знаеш.

Влязоха последни в заседателната зала на директор Стансфийлд. Когато заеха местата си, директорът на ФБР Роуч обясняваше колко е обиден, че не е бил осведомен навреме. „Фъшкии“ беше най-често използваната от него дума, когато характеризираше действията на останалите.

На председателското място седеше директор Томас Стансфийлд. От лявата му страна бяха вицепрезидентът Бакстър и Далас Кинг. Отдясно седяха генерал Флъд и директор Роуч. Кенеди и Макмахън седнаха един до друг от страната на директора на ФБР.

– Не виждам основателна причина да не ни кажете, че изпращате тези мъже в сградата – продължи Роуч. – Двамата със Скип вече го обсъдихме. Нямахме да имаме нищо против този план.

Бакстър се наведе напред и почука с пръст по масата.

– Не съм давал заповед на никакви тюлени да влизат в сградата – рече твърдо.

– Грешката беше моя – започна Флъд. – Трябваше да поставя уреди за наблюдение и тогава открихме тази уникална възможност.

– Все още не мога да си обясня защо не вдигна телефона – упорстваше Роуч.

Флъд се поизправи в стола си. Искаше да каже на Роуч, че

вицепрезидентът беше предложил това развитие, но във Вашингтон нещата не се правеха по този начин.

– В събитията от тази сутрин най-голямата грешка, която допуснах, беше, че не ви информирах. – Генерал Флъд погледна първо Роуч, а после – Бакстър. – Ще се постарая да не се повтаря.

Роуч и Бакстър приеха извинението с кимване, но Макмахън стисна юмруци.

– Какво още не сте ни казали? – попита.

Флъд и Стансфийлд не реагираха. Бакстър и Кинг се спогледаха.

– Какво още? – настоя Макмахън. – Не можете да ме изпращате там, без да ми кажете всичко. Трябва да използвам всяко предимство, с което разполагаме.

Директор Стансфийлд харесваше Скип Макмахън. Дори му се възхищаваше. Създалата се ситуация обаче беше необичайна. Макмахън беше подложен на огромно напрежение. Стансфийлд, както обикновено, мислеше няколко хода напред. Не му допаднаше идеята да сподели всичко със Скип. Старият разузнавач си представяше Азис, опрял пистолет в главата на някой от заложниците и поставящ условия. Подозираше, че ако сподели всичко, Макмахън ще реши да предложи част от информацията срещу освобождаване на още заложници. Не можеха да си го позволят. Рап беше една от най-силните карти в тази игра и не можеха да я размахват пред другите играчи.

Стансфийлд наблюдаваше Макмахън, който не отделяше поглед от Бакстър и Кинг, подозирайки, че и двамата знаят повече. Трябваше да действа бързо, преди някой от тях да си отвори устата.

– Трябва да ви кажа нещо – заговори бавно. Сложи на масата последния брой на „Вашингтон Поуст“. Заглавие на първа страница тръбеше: „ЦРУ се превръщат в герои на деня, давайки информация на Тайните служби“.

– Как е попаднала тази история на първа страница на този вестник, няма да питам – продължи Стансфийлд, като погледна многозначително Кинг. – Междувременно ще ви осведомя по един дълбоко засекретен въпрос. Разполагаме с особено надежден информатор. Благодарение на получените от него сведения успяхме да предупредим Тайните служби за предстоящото нападение. От същия източник научихме и какви ще бъдат исканията на Азис, с колко души разполага и какво оборудване е донесъл.

– Така ли разбрахте за пластичния експлозив? – попита Макмахън.

– Да.

– А исканията?

– Това е строго секретна информация. Ще ви ги кажа, но не трябва да излизат от тази зала. – Той стрелна с очи Кинг, сетне се обърна към Макмахън и продължи: – На вас двамата ви вярвам...

Двамата мъже от ФБР кимнаха.

– Следващото искане на Азис ще бъде ООН да гласува вдигане на икономическите санкции срещу Ирак – каза директорът. – Тъй като опитва да създаде впечатление, че е разумен, няма да поставя въпроса за ембаргото върху оръжията за масово унищожение.

– Обединените нации... – промълви Макмахън. – Ще могат ли да реагират толкова бързо?

– Ако поискаме, ще могат – отвърна генерал Флъд.

– Има и още едно условие. – Стансфийлд замълча. – За съжаление не успяхме да разберем какво ще бъде.

Макмахън вдигна очи. През всичките си години във ФБР не беше срещал друг човек, толкова спокоен и неразгадаем. Погледна Кенеди с надеждата да разбере дали шефът ѝ казва истината, или крие нещо. По лицето ѝ не можа да прочете нищо.

Преди да влязат на срещата, тя му беше казала, че Бакстър е разрешил на тюлените да започнат операцията, но преди няколко минути отговорността беше поел Флъд. Или Кенеди лъжеше, или генерал Флъд прикриваше вицепрезидента. Макмахън реши да изчака, докато остане насаме с Кенеди. Тогава щеше да разнищи цялата история.

Далас Кинг изтри капките пот на горната си устна. Чувстваше се като слънчасал. Всеки път, когато някой го погледнеше, той изтръпваше. След като видя снимката на другаря си по чашка в сутрешната емисия новини на Си Ен Ен, Кинг направо превъртя. Първо се опита да убеди себе си, че това не е същият човек. Мъжът, с когото пиеха бира, се казваше Майк и беше студент. Майк не си решише косата назад, както онзи на снимката. Но когато започна да си припомня запознанството си с Майк, му направи впечатление, че имаше прекалено много съвпадения. В продължение на няколко седмици срещаше Майк навсякъде, където отиваше!

Кинг затвори очи. В съзнанието му изплува споменът за среднощното посещение на Белия дом, което бяха направили веднъж. Спомни си как Майк му беше казал, че негов чичо е работил за Тайните служби по времето на Кенеди. Беше убедил Кинг да му покаже тунела от Министерството на финансите, като каза, че това всъщност не било тунел, а бункер от Втората световна война.

И наистина бяха влезли. Тогава президента го нямаше в града и Кинг не срещна трудности да уреди пропуск за новия си приятел и две красиви млади дами. Не можеше да повярва! От стотиците хора, които работеха в Белия дом, този терорист да избере именно него!

„Как можа да оплескаш работите така!“, изстена мислено.

Мич Рап се събуди от силното хъркане на Милт Адамс и от вързана на опашка коса в лицето си. Вдигна глава и се опита да освободи ръката си, прегърнала Анна. Тя се вкопчи още по-силно в нея.

След като се бяха сблъскали с последните проблеми, Рап остана до радиостанцията почти до четири през нощта. По това време ФБР вече се бяха разфучали. Тогава бяха наредили да прекрати операцията и да чакат. Кенеди му заповяда да поспее. Щяха да се свържат с него на сутринта.

Рап, на свой ред, им каза какво мисли. Ако му бяха разрешили да нападне тримата терористи, сега Азис и другите двама щяха вече да са мъртви и тюлените щяха да останат невредими. Не се учуди, когато от Ленгли прекъснаха връзката, без да му отговорят. От опит знаеше, че когато ти дават няколко часа почивка, в които можеш да поспиш, е най-добре да се възползваш. Успокояваше се с това, че следващия път, когато Азис се озовеше близо до него, щеше първо да действа, а после да пита.

Преди да заспят, Райли взе ръката му и я целуна, шепнейки нещо, което той не разбра. Чувствата, които го заляха, го смутиха.

Бавно се обърна и погледна портативната радиостанция, сложена между него и Адамс. Лампичката край дисплея светеше и той разбра, че радиостанцията е включена. Нямаше представа колко дълго е спал. Не искаше да буди Райли, но нямаше друг избор. Той бавно измъкна ръката си изпод врата ѝ. Часовникът му показваше 7.41. Имаше време. Ако от Ленгли не му се обадеха, сам щеше да ги потърси и да поднови операцията.

29.

Рафик Азис се изкъпа, избърсна се и облече скъпия костюм, с който се беше промъкнал в Белия дом. Хората му бяха на поста си. С изключение на един.

Въпросният мъж стоеше зад една от камерите в пресзалата на Белия дом. Азис се изправи на подиума в единия край на помещението и погледна часовника си. Беше почти осем.

– Започва отброяването на последните две минути – каза мъжът зад пулта. – След това всички телевизионни станции ще започнат да получават сигнала.

Азис се засмя. Гениалният му план работеше. Отново щеше да фокусира вниманието върху военните и ФБР. Арабинът се готвеше да се обърне към американците и, разбира се, към политиците. Единствената настъпила в последния момент промяна беше свързана с проникването в сградата от тази сутрин.

Речта, която се готвеше да произнесе, визираще евентуално нападение на ФБР. Азис добре знаеше как ще реагират при подобна ситуация американските политици. Вълнуваше се и защото го наблюдаваше неговият благодетел. Азис беше попил жестовите на Саддам Хюсеин и речите на Хитлер. Щеше да се подиграе с политиците и малко преди да прибягнат към военно нападение, щеше да се обърне към Обединените нации. До последния момент щеше да остане с вдигната глава пред силата на военните кораби на Америка, закотвени край бреговете на страната му, и щеше да продължи, докато военните действия станеха неизбежни. Тогава щеше да сведе глава.

Шест месеца по-късно отново щяха да направят същото. Саддам беше доказал, че американските политици нямат достатъчно смелост, за да воюват. Те бяха влюбени в своите балистични ракети, но дали тези ракети бяха толкова ефективни? Според Азис отговорът беше „не“. Ако се погледнеше отвъд репортажите по телевизията и патетичните слова, нападенията на американската армия често се проваляха.

Азис се беше подготвил да поеме риска. След по-малко от минута щеше да предложи маслинено клонче на американците и така щеше да подготви сцената за последното си искане, след което щеше да се завърне триумфално в родината си.

Погледна към камерата и оправи вратовръзката си. Отначало беше

решил да произнесе речта си от Овалния кабинет, но после се отказа. Американците нямаше да го приемат, седнал в креслото на президента им. Привличаше го идеята да произнесе речта си от мястото, откъдето много президенти се бяха обръщали към нацията. Така щеше да им натрие носовете! Сега трябваше да се направи, че отстъпва, и да накара политиците да му помогнат.

Човекът на пулта вдигна ръка и започна отброяването. Азис сложи двете си ръце на подиума. Когато му дадоха знак, зарецитира.

– Изправям се пред вас с болка в сърцето. – Погледна тъжно към камерата. – Не искам да навреда на американския народ и повече от всичко искам това положение да намери разрешение. Извинявам се на семействата на мъжете и жените, които бяха убити по време на този конфликт. Знам, че това ще прозвучи неприемливо на повечето от вас, но все пак става дума за война... Война, която започнаха вашите военни и политически лидери. Моля ви като нация да ми отговорите: Кой започна пръв? – Азис замълча. – След края на Втората световна война Западът, най-вече Америка и израелските ѝ съюзници, уби половин милион от моите арабски братя. Петстотин хиляди човешки същества. – Азис отново замълча и погледна право в обектива. – Вие седите тук, на родната си земя, заобиколени от богатства и технологии, и не се интересувате от страданието, през което минават моите събратя. Моля ви да се поставите на мое място. Да се поставите на мястото на арабите. Кой е по-големият терорист: онзи, който убива трисет души с кола-бомба, или президентът ви, който изпраща самолетите ви да избиват хиляди? Не съм се изправил пред вас, за да ви обвинявам, а за да направя първата крачка да забравим всичко това. Дойдох при вас, за да търся мир. Още в началото на тази криза предупредих ФБР, че всеки опит да се щурмува сградата ще бъде неуспешен. Казах, че подобен опит ще доведе до смъртта на някои от заложниците. Въпреки предупрежденията ми няколко агенти на ФБР се опитаха да проникнат в сградата миналата нощ. Ние предотвратихме опита им и убихме неизвестен брой агенти. Бях решил тази сутрин да убия един от заложниците, за да накажа ФБР и политиците ви за действията им, но реших да го пощадя, като засвидетелствам добрата си воля. Не мисля, че един невинен човек трябва да плати с живота си заради глупостта на войнолюбците, които управляват страната ви. Надявам се да решим проблема по мирен път и именно заради това се обръщам към вас, миролюбивите американци, които живеете в тази страна. Проляхме достатъчно кръв. Нека да забравим, че сме врагове. – Азис замълча, за да придаде тежест на думите си. – Но преди

това Америка трябва да седне на масата на преговорите в Близкия изток като честен адвокат, а не като помощник на Израел. Имам още две искания и ако ги изпълните, ще изляза от тази хубава сграда и ще пусна всички хора, които сега са вътре. Първото ми искане е просто. До шест часа днес вечерта искам САЩ да убедят Обединените нации да вдигнат икономическите санкции, наложени на Ирак. Напълно разбирам желанието ви да забраните на Ирак да развива технологии за създаване на оръжие за масово унищожение, но моите арабски братя и сестри гладуват и умират! Ако не изпълните искането ми до шест часа тази вечер, ще започна на всеки кръгъл час да убивам по един заложник. Нека ви припомня още веднъж, че всеки опит да освободите заложниците със сила ще завърши пагубно. Достатъчно е да натисна едно копче – и цялата сграда ще хвъркне във въздуха. – Вече едва съдържаше яростта си. – Ако изпълните искането ми, ще освободя половината от заложниците и след това ще ви кажа какво е последното условие. – Азис вдигна пръст. – Ако не го изпълните, ще пожертваме невинните хора, които случайно попаднаха в центъра на тази война. – Арабинът сведе очи, сетне се усмихна. – Моля ви като граждани на една велика нация, на най-великата нация на земята, да ми помогнете да направя малка крачка към трайния мир. Пожелавам ви всичко най-хубаво и Господ да ви благослови.

Азис кимна към мъжа на пулта да прекъсне предаването. После тръгна към Оперативната зала, за да гледа шоуто по всички световни канали.

Вицепрезидентът Бакстър гледаше изявлението на Азис онемял. Лимузината се движеше плавно от Ленгли към Морската обсерватория. Няколко мотоциклета и две полицейски коли я следваха плътно. Далас Кинг седеше до Бакстър на просторната задна седалка и говореше по мобилния си телефон. Радваше се, че трябва да прави нещо, а не да мисли за провалящата му се кариера.

Не отделяше поглед от малкия телевизор.

– Не! Не си губете времето да задавате обичайните въпроси! Не ме интересува за кого са гласували на последните избори или дали имат намерение да гласуват отново. Не ме карайте да повтарям! Този проблем е отвъд партийните различия. Искам информация и я искам до един час! По-късно ще дойдем, за да направим анализ. – Кинг млъкна и се заслуша в думите на човека от Демократическата партия, с когото говореше. После нервно закима. – Не ме ли чувате? Не искам да ми казвате

резултатите. Искам да ми кажете мнението си! – Отново се заслуша. – Да, добре. След като вземем някакво решение, ще проверим с какви главовете разполагаме, за да го подкрепим, но сега искам да разбере какво мислят за този човек. – Кинг замълча и се загледа в телевизора. Азис се беше представил по-добре от половината политици! Говореше гладко. Изглеждаше искрен. По дяволите, беше фотогеничен! – Не забравяйте да ме информирате за отношението на жените към него. Да, само няколко въпроса!

Отмести телефона от ухото си и погледна шефа си. Изражението на Бакстър се беше променило от искрено учудване към нещо средно между гняв и примирение.

– Направо ни прекара! – промълви, без да отделя очи от екрана. – Медиите ще ни разнищят за този неуспешен опит да вкараме агенти в сградата.

„Почакай да разберат, че съм уредил посещение на един от ония в Белия дом!“ – изстена мислено Кинг.

– Медиите няма да ни създадат проблеми – каза гласно. – До утре това ще е минало, защото ще се случи нещо друго.

– Не мисля – възрази Бакстър. – Над този инцидент е написано с големи букви „федерално разследване“.

– Цялата история се свързва с „федерално разследване“ и този инцидент ще е само една малка част. Освен това ние ще излезем чисти от тази каша. Генерал Флът вече пое вината за случилото се, и то пред директора на ФБР Роуч. А той ще е човекът, който ще води разследването.

– Не знам... Все още историята ми понамира свисва – промърмори Бакстър.

– Не забравяй, че когато всичко свърши, най-добре ще се чувства онзи, който мирише на рози, а аз ще се постарая това да си ти.

– Далас – направи гримаса Бакстър, – не мисля, че гледаш реално на нещата. Те ще искат да знаят дали съм дал разрешение за тази операция.

Кинг извърна лице. Искаше му се да зашлеви вицепрезидента и да кресне: „Само ако знаеше какви проблеми имам аз!“

– За последен път ти казвам – не се притеснявай за медиите – изрече. – Аз ще се оправя с тях. Трябва да си събереш мислите и да започнеш да се държиш като президент. Трябва да заемем някаква позиция по този проблем и ако нещата се развият така, както мисля, смятам, че ще имаме възможност да излезем сухи.

– И как по-точно ще се измъкнем? – озъби се Бакстър.

– Все още не знам, но ще го измисля.

– Най-добре да свикам на съвещание Националния съвет за сигурност – въздъхна вицепрезидентът.

Кинг кимна.

– Изглежда, това е най-добрият ход в момента.

– Заеми се – махна с ръка Бакстър.

– Къде и кога?

– В десет, в Пентагона. – И се загледа през прозореца на лимузината.

30.

– Вие знаете какво прави той, нали? – викна Рап в слушалката на портативната радиостанция. Гледаше стената пред себе си с празни очи, докато слушаше какво му казва генерал Кембъл за речта на Азис. Бяха му я пуснали по радиостанцията. Но Рап нямаше нужда да я слуша. Знаеше съвсем точно какви са намеренията на Азис. – Да. Праща ви за зелен хайвер.

– Моля? – кресна генералът.

– За зелен хайвер! – повтори Мич. – Иска политиците да вземат решението. След като изпълните исканията му, ще избяга и след година ще повтори акцията.

– Ами ако наистина иска да обяви примирие? – намеси се Айрини Кенеди.

– И дума не може да става за подобно нещо – отвърна Рап.

– Откъде си сигурен?

– Айрини, моля те! Добре знаеш, че той не дава пет пари нито за американците, нито за арабските си „братя и сестри“. Изразява интересите на групировки, които искат да изтрият Израел от лицето на земята. Колкото до нас, би прерязал гърлото на всеки, който се изпречи на пътя му.

– Тогава към какво се стреми? – попита Кенеди.

Рап се облегна на стената и се замисли. Погледна Райли, която се беше свила в единия ъгъл, завита с одеяло. Тя напрягнато го наблюдаваше.

– Опитва се да намери начин да се измъкне от тази каша, без да му пръснат черепа – каза в слушалката. – Знаеш, че обича да планира всичко, до последната подробност. Като гледам събитията досега, проблемът му е как да излезе от сградата... Как да се прибере в родината си. Нека предположим, че се е досетил как ще реагираме на всяка негова дума. Знае, че голяма част от политиците ще се обявят против нападение на сградата. Ако беше докопал президента в началото, сега нещата щяха да са различни. Мисля, че е имал намерение да използва Хейс, за да може да избяга, но сега ще трябва да промени плана си.

– И какъв ще бъде планът му? – попита генерал Кембъл.

Рап вдигна поглед и срещна зелените очи на Анна.

– Опитва се да манипулира общественото мнение. Без президента

няма да се прибере в родината си. Нека го кажем направо... – Рап замълча и се замисли дали да продължи. – Всеки заложник може да бъде пожертван! Това е известно на Азис. Ако продължава да поддържа агресивна и враждебна позиция, ще ни принуди да нападнем сградата. Няма начин да стоим и да гледаме по телевизията как избива заложници! С всички тия глупости за мир той ни върна там, откъдето започнахме. Бакстър няма да ни остави да атакуваме, преди да се опитат да намерят мирно решение на проблема.

– Съгласна съм – отвърна Кенеди, – че може да жертва всеки един от заложниците. Президентът беше билетът му за връщане, но той не успя да го вземе.

– Той се опитва да даде възможност на политиците да излязат от тази каша, без да се изстреля дори един куршум – добави генерал Кембъл.

– Това няма да се случи, докато аз съм в сградата.

– Мич – заговори Кембъл, – не искам да правиш каквото и да било без наше разрешение! Сега двамата с Айрини трябва да отидем на среща в Пентагона. Междувременно искаме да останеш на мястото си. Когато се върнем, ще имаме по-ясна представа как да действваме. Разбрано ли е?

Рап опита да запази самообладание. Вече беше взел решение за себе си.

– Да, сър – отвърна кратко и остави слушалката на радиостанцията.

– Какво беше всичко това? – попита Райли след малко.

Той я погледна изпод вежди и затършува из една от раниците си.

– Нищо.

– Звучеше като нещо важно – продължаваше Анна.

– Видж, Анна, ти си репортерка. Не мога да споделям с тебе подробности.

– На кого ще кажа? – засмя се Райли. – Да не мислиш, че ще ти взема радиостанцията и ще се обадя в телевизията с ексклузивен репортаж?

Рап извади една вафла от раницата си и я подаде на Анна.

– Ето, вземи – каза той. – И престани да задаваш въпроси.

Райли взе вафлата и скъса опаковката.

– За кого работиш, Мич? За ФБР?

– Не... Не съвсем.

– Тогава какъв си? Военен ли си?

Рап не отговори.

Райли се усмихна.

– Ти ми спаси живота. Не ме интересува какво работиш.

– Анна – отвърна след малко Рап, – ако ти кажа нещо неофициално, ще обещаеш ли да не го огласяваш? Като имаш предвид, че ти спасих живота и всичко останало.

– Ще запазя в тайна всичко, което пожелаеш.

– Баща ми казваше – засмя се Рап: – „Никога не се бъзикай с умен човек!“ – Сетне извади малко фенерче от раницата си. – Да видим как се чувстваш тази сутрин – продължи. – Искам да проверя очите ти. – Рап хвана Райли за брадичката и погледна очите ѝ. Зениците ѝ реагираха нормално. Тя беше добре.

Той изключи светлината и докосна синината на лицето ѝ.

– Боли ли?

– Не знам – намръщи се тя. – Как изглежда?

– Като се вземе под внимание това, през което премина, ще кажа, че изглеждаш доста добре – отвърна Рап.

– В такъв случай се чувствам добре – усмихна се Анна.

Мич се обърна към Адамс, който ядеше втора вафла:

– Мисля, че момичето е доста жилаво.

– Съгласен съм – отвърна по-възрастният човек.

– Жените са в състояние да понасят по-силна болка от мъжете – каза Райли.

– Чувал съм. – Рап извади кърпичка с дезинфектант и внимателно започна да отстранява засъхналата кръв от лицето ѝ.

Кожата ѝ беше гладка и мека. Завладяха го забравени чувства. Засъхнала кръв имаше и отзад на врата ѝ. Рап я избърса и постави двете си ръце на темето ѝ. Тя потръпна.

– Боли ли? – попита той.

Райли кимна.

– Какво стана със способността на жените да понасят повече болка от мъжете? – усмихна се командосът.

– Не знам, но мястото, което докосна току-що, адски ме боли.

– Опитай се да не мърдаш. Искам да разбера дали раната е опасна. – Повдигна гъстата ѝ коса. Имаше голямо разкъсване на кожата на главата. Докато вадеше нова кърпичка, заговори, без да се обръща: – Милт, отвори картите, ако обичаш.

Избърса наранения участък внимателно. Болката изкриви лицето на Райли.

– Как се чувстваш?

– Ако не се движа, всичко е наред.

– Можеш ли да се изправиш?

– Мисля, че мога.
 – Усещаш ли болка в гърба, гърдите или отстрани?
 – Боли ме гърбът. И ръката.
 – Трябва да те прегледам... – рече Мич.
 – Мога да се оставя в ръцете ти – промълви Райли.
 – Добре – изчерви се той. – Обърни се, ако обичаш. – Райли се обърна, а Рап вдигна тениската ѝ.

Кожата ѝ беше златистомургава. В горната част на гърба, вляво към рамото, имаше огромна синина. Рап внимателно докосна нараненото място, после натисна малко по-силно и тя рязко се дръпна.

– Можеш ли да си поемеш дълбоко дъх? – Райли си пое дъх и Рап пусна тениската ѝ. – Вероятно е само натъртване и може би ще те боли известно време, но е сто пъти по-добре, отколкото да имаш пукнатото ребро. Ти си едно силно момиче.

– Имам няколко братя – отвърна с усмивка Райли.
 – Мисля, че си добре, но все пак не съм лекар – кимна той.
 – А какъв сте, господин Круз?

– Имам работа – отвърна Рап и внимателно стисна рамото ѝ. После се обърна към Адамс: – Милт, искам да ми покажеш на картата всяко стълбище и асансьор, които водят от този етаж към третия и надолу към първия.

Далас Кинг беше сменил батерията на мобилния си телефон с втората резервна. През последния час и половина телефонът му бе залепнал за ухото. Вървяха към крило Е на Пентагона. Няколко агенти на Тайните служби ги придружаваха.

Сега най-често задаваният въпрос беше: Какво ще направи правителството на САЩ? Отговорът зависеше от един-единствен човек. Това беше Реджиналд Боули, който в момента говореше по телефона с Далас Кинг и му представяше резултатите от предварителните социологически проучвания. Боули, един от най-добрите социолози в страната, предлагаше услугите си само на най-платежоспособните. Неговите статистически проучвания никога не се излъчваха по телевизията и не излизаха във вестниците. Кинг беше разговарял с двама от неговите сътрудници и не беше успял да им обясни много добре точно какво иска, но все пак мислеше, че сега е идеалният момент да похарчи малко пари за услугите им.

Кинг кимаше, докато слушаше последните резултати. Въпреки че

очакваше подобно развитие на нещата, беше малко изненадан. Това, което чуваше, му харесваше. Според представителните извадки повече от шейсет процента от интервюираните мислеха, че трябва да се подкрепи мирното решаване на кризата. На въпроса – дали се вдигнат икономическите санкции, наложени на Ирак, осемдесет процента бяха отговорили утвърдително. Последната информация Боули беше обяснил по следния начин: „Има двайсетина процента, които биха предпочели да сринат Белия дом, вместо да дадат каквото и да било на терористите.“

Кинг очакваше и това. Хората, които биха заложили на крайните мерки, винаги излизаха на преден план при кризи. Те не го плашеха. Той трябваше да наблюдава останалата част от населението – шейсетте до осемдесетте процента от хората, които бяха гласували за мирно решаване на проблема. Когато Боули приключи, Кинг му каза да изпрати резултатите по факса, после затвори телефона, сграбчи Бакстър за ръката и го помъкна след себе си към най-близката врата.

Спря и постави ръка на рамото на вицепрезидента.

– Стана така, както мислех – зашепна бързо. – Повече от шейсет процента от хората искат мирно решение на проблема и към осемдесет са съгласни да вдигнем икономическите санкции от Ирак, като, разбира се, не отменяме военното ембарго.

– С други думи – ако окажем натиск върху ООН да отмени санкциите, това би било успешен ход? – поколеба се Бакстър.

– Така мисля – отвърна Кинг. – Освен това, ако го убедим да освободи половината заложници, ще извлечем допълнителна полза.

– На онези там няма да им хареса много – махна с ръка Бакстър.

– На тях няма да им хареса нищо друго освен атака срещу сградата. Ще трябва да се постараяш да попречиш именно на това. Вкарай в играта моралните ценности. Искаш да защитиш живота на невинните заложници...

– А принципите ни? – поклати глава Бакстър. – Ние смятаме, че зад това решение стои американският народ, но какво ще кажат за това политиците? Сред тях ще има против. Някои още са бесни, че им дадохме парите.

– Да вървят на майната си! – процеди Кинг. – Те ще си те мразят, без значение какво правиш. Ако пратиш командоси, всички политици от ляво ще се обявят против. Няма да можеш да угодиш и на двете крила. Трябва да си с народа и да останеш верен на принципите. От това зависи дали ще оцелееш.

Бакстър отново поклати глава.

– Не е сигурно. Общественото мнение е променливо като времето. Всичко е наред, докато можеш да предвидиш откъде ще задуха вятърът. В момента, в който направиш и най-малката грешка, те се обръщат срещу теб и... с теб е свършено.

Кинг сви устни. Работеше без почивка вече три дни. Беше изтощен. Писнало му беше да слуша как шефът му хленчи, а и си имаше по-сериозни проблеми.

– Шърман... – изкриви лице той. – Може би ще е най-добре да се откажеш. Сега имаш възможност да се превърнеш в човека, който спасява заложниците и оправя положението за разлика от останалите политици. – Далас замълча. – Така ще влезеш в историята. Ако не искаш, тогава остави Флъд и Стансфийлд да шурмуват сградата, да я разрушат и да избият всички вътре. Ще станеш известен като вицепрезидента, осъдил петдесет американци на смърт, вместо да отстоява принципите си!

Бакстър стоеше онемял. Не беше свикнал да му говорят с такъв тон. Вероятно именно по тази причина думите на Кинг му направиха такова впечатление. „Прав е“, каза си Бакстър. Ако искаше някой ден да стане президент, а той го искаше повече от всичко на света, трябваше да се превърне в лидер. Шърман Бакстър кимна бавно.

31.

Генерал Флъд, генерал Кембъл, директор Стансфийлд и Айрини Кенеди бяха седнали един до друг от едната страна на дългата маса в заседателната зала на Обединеното командване. Срещу тях бяха държавният секретар и министърът на отбраната. Далас Кинг и Бакстър седнаха в центъра. Кризата започваше да се отразява на всички. Очите на присъстващите бяха зачервени, а ръцете трепереха от недоспиване или от много кафе.

Вицепрезидентът Бакстър скръсти ръце и се обърна към външния министър:

– Чарлз, искам да подпалиш задниците на всички в Обединените нации и да гласуват решение по въпроса до вечерта днес.

– Колко голям натиск да упражня върху тях? – приведе се напред Чарлз Мидълтън.

– Колкото си искаш. Заплаши ги, че ще наложим вето на всяко решение през следващия един век. Направи каквото е необходимо, за да гласуват искането ни до довечера.

– Няма да е толкова просто – предупреди Мидълтън и намести очилата си.

– Все ми е тая. Направи каквото ти казвам, за останалото ще се притесняваме после.

Директор Стансфийлд се изкашля.

– Извинете. Не прибързваме ли с решенията?

Бакстър го стрелна с поглед. Не беше в настроение да обсъжда каквото и да било. Искаше единствено да дава заповеди, които да бъдат изпълнявани. Но сега, когато погледна към винаги спокойния Томас Стансфийлд, седнал срещу него, непреклонността му сякаш изчезна. Носеха се легенди, че разузнавачът-ветеран не търпи такова отношение.

Бакстър се облегна в креслото.

– Какво искаш да кажеш, Томас? – попита безизразно.

– Мисля, че ще е най-добре първо да направим анализ на речта и след това да вземаме решения.

– Аз разполагам с необходимата информация, за да взема подобно решение. Азис иска да се разберем... Искане да се споразумеем за живота на американските заложенници. В замяна ние ще трябва да му дадем нещо.

– И какво ще бъде то? – намеси се Флъд.

– Ще спрем да избиваме народа на Ирак.

– Ние не избиваме народа на Ирак! – избухна генералът. – Саддам Хюсеин избива народа си, защото не пожела да обяви капитулация след една война, която, забележете, той започна. Имаме доклади от разузнаването, че именно Саддам е финансирал Азис със специалната уговорка да извърши терористично нападение на американска земя. След като разполагаме с такава информация, как можете дори да си помислите да карате ООН да взимат компромисно решение?

– Не знаем със сигурност дали тази информация е достоверна – заяви сухо Бакстър.

Томас Стансфийлд погледна вицепрезидента в очите.

– Залагам кариерата и репутацията си, че тази информация е достоверна – каза твърдо.

Бакстър вдигна ръце:

– Не съм тук да защитавам Саддам Хюсеин! Искам само да освободя колкото може повече заложници, а след това ще се заемем да оправим нещата.

– Да оправим нещата?! – Флъд беше бесен. – А какво ще стане, ако не успеем да ги оправим?

– Тогава всички ще признаят, че сме били принудени да вземем точно тези решения. Буквално може да приемем, че са ни опрели пистолет в главите.

– Чарли, искат ли французите да се настанят в Ирак, а? – обърна се генералът към външния министър.

– Много.

– А за южноафриканците какво ще кажеш?

– Те също.

– А руснаците?

– И те.

– Мислиш ли, че след като им отворим вратата, те ще си тръгнат оттам след една седмица или след месец, а?

– Съмнявам се. Те се опитват да ни накарат да вдигнем ембаргото от години насам. Междувременно правят там бизнес на черно.

Флъд се обърна отново към Бакстър:

– Няма да е толкова лесно да върнем нещата каквито са били, след като решим проблема. Ако го решим.

– Знам, че няма лесни неща в тази криза, генерале. Не е необходимо да ми обяснявате очевидното. За мен от най-голямо значение е животът

на американските заложници. Ако трябва да променя външната ни политика по въпроси, които отдавна не дават нужните резултати, ще го сторя!

– Ще изложите на риск външната политика и сигурността на страната ни заради петдесетина души?

– Мисля, че започвате да се държите мелодраматично, генерал Флъд.

– Мелодраматично?! – повтори генералът. Лицето му почервения. – Това е война, Бакстър, а на войната се умира! Саддам ни нападна. Той е платил на този терорист, на този наемник... Наричайте го както си искате! Платил му е да дойде и да ни нападне. Хора като Саддам и този Азис разбират от едно-единствено нещо – сила!

Бакстър погледна предизвикателно генерала. Да проявява несъгласие, беше едно, но да показва неуважение... Това беше прекалено.

– Генерал Флъд, вече знам какво е мнението ви. Сега, ако ми разрешите, бих искал да се заема с един друг проблем...

– Сър – заговори генералът. – Ако – или по-точно, когато стане известно, че в това е замесен и Саддам, американското общество ще поиска веднага да приложим сила. Тогаваше ще бъдат задавани много неудобни въпроси на онези, които са взимали решенията.

Бакстър започна да губи самообладание.

– Заплашвате ли ме, генерал Флъд?

– Не. – Флъд не свалеше поглед от него. – Само отбелязвам очевидното. Ние не сме единствената страна, която разполага с тази информация. Някои от нашите съюзници знаят какво става и няма да стоят настрана, докато ние подлагаме на риск сигурността им.

– Генерал Флъд – процеди Бакстър, – трябва ли да ви припомням кой е най-висшестоящият военен тук? Аз командвам. – Вицепрезидентът заби показалец в гърдите си. – И сега ще поставя интересите на заложниците над интересите на всеки друг. Няма да се интересувам от чужди страни, дори да са наши съюзници.

Флъд не помръдваше.

– Първо, много добре познавам йерархията в армията. Второ, ще допусна грешка, ако не ви предупредя, че постъпвате изключително глупаво, като пренебрегвате сигурността на нашите съюзници. В желанието си да решите проблема колкото може по-безболезнено вие повеждате най-близкия ни съюзник – Израел – към война.

Преди Бакстър да реагира, вратата се отвори и в залата влезе млада жена в униформа на офицер от флота. Тя се извини и се приближи към

Айрини Кенеди. Подаде ѝ лист хартия и бързо излезе.

Доктор Кенеди отвори сгънатия лист и прочете написаното. Беше забравила за това. Стана.

– Извинете ме, господа, но трябва да се заема с нещо спешно. – И излезе от залата.

Мич се радваше, че е взел Адамс със себе си. Без него нямаше да се справи. Командосът вдигна поглед от картата и се обърна към възрастния човек:

– Мислиш ли, че ще се оправиш и с монитора, и с устройствата?

– Да – кимна Адамс.

– Добре. Така ще съм по-свободен и ще мога да внимавам повече. –

Рап взе малката раница и извади всички камери, като си остави само пет. След това подаде раницата на Адамс и посочи отбелязаните места на картата: – Ще ги сложа на петте места, които предложи. – Сетне помогна на Адамс да захване малкия монитор за жилетката си.

– Това MP 5 ли е? – попита Райли.

Рап вдигна глава.

– Почти позна – отвърна учуден. – Това е MP 10. Откъде знаеш как изглежда MP 5?

– Баща ми е полицаи.

– Това обяснява всичко.

– Какво ще правиш?

– Малка разузнавателна акция.

– Къде?

– Ти наистина не спираш да задаваш въпроси.

– Аз съм журналистка. Това ми е работата.

Лицето на Рап помръкна. Тя не пропусна да забележи това.

– Има ли някакъв проблем? – попита.

– При нормални обстоятелства – вдигна рамене Рап – не бихме имали проблем, но сега мисля, че ще имаме.

– Защо?

– Защо ли? – повтори Мич. – Защото, когато всичко свърши, ти ще искаш да разкажеш историята чрез медията, за която работиш.

– Не бих огласила информация, за която не си ми дал разрешение.

Рап прибра беретата в кобура и се облегна на стената.

– А ако не искам да казваш и думичка за цялата тази бъркотия? Ако поискам да се държиш така, сякаш никога не сме се виждали и всичко

това не се е случвало?

– Това е невъзможно!

– Значи имаме проблем.

– Защо трябва да си толкова потаен? За кого работиш?

– Не мога да ти кажа.

– Бих искала да знам. Наистина.

– Наистина не мога да ти кажа.

– Значи работиш за ЦРУ. – Райли не го изпускаше от поглед, опитваше се да забележи и най-малката реакция, която да го издаде. – Работиш за ЦРУ. Иначе щеше да ми кажеш.

– Грешиш. Освен това се чудя дали държиш на думата си.

– Да.

– Добре. Тогава един ден, ако успеем да се измъкнем оттук живи, ще ти разкажа за себе си. – Рап се усмихна и на двете му страни се появиха трапчинки.

Райли също се усмихна.

– Значи работиш за ЦРУ – кимна тя.

– Не съм го казвал – отвърна Мич.

Айрини Кенеди стоеше, стиснала слушалката, в кабинета на генерал Флъд. На телефона беше полковник Файн от МОСАД. Току-що ѝ беше прочел доклад за тримата, чиито имена му беше дала предишния ден. За първите двама информацията беше обичайната, но третият беше нещо съвсем друго. Ставаше въпрос за Мустафа Ясин. Полковник Файн беше открил трима с това име. Първият беше петдесет и осем годишен офицер от армията на Йордания, а вторият – осемнайсетгодишен палестински дисидент.

– Би ли повториш какво си намерил за последния Ясин? – каза Кенеди, когато той млъкна.

– Разбира се, но нека те предупредя. Ясин е доста често срещано име тук, така че информацията не е съвсем сигурна. Последният Мустафа Ясин е иракчанин. Името му се свързва с нападението на Кувейт. Информацията ни е доста оскъдна. Според нашето разузнаване прякорът му е Багдатския крадец. Когато иракчаните влезли в Кувейт и започнали да плякосват, именно на този Мустафа Ясин било възложено да отваря касите и трезорите в банките.

– Какво друго имаш за него? – попита Кенеди.

– Не е много, но не бих се притеснявал. Според мен Азис е

привикал онзи осемнайсетгодишен младеж от Газа.

Кенеди искаше да предвиди всички възможности.

– Можеш ли да го намериш?

– В момента хората ми опитват да ги открият. Засега установихме координатите на йорданския офицер.

– Мислех, че държите дисидентите под око.

– Така е – отвърна Файн, – но в момента тук е доста напечено. Според нас ще се разгори поредната интифада.

Кенеди беше така съсредоточена в проблемите тук, че въобще не се беше сетила какво бе предизвикала кризата в чужбина. Това, което казваше Файн, беше сериозно. Ако не побързаха да се намесят, нещата щяха да се влошат.

– Бен, много ще ми помогнеш, ако намериш това хлапе.

– Най-добрите ми хора са се заели, Айрини. Уверявам те, ще го намерим.

– Благодаря ти, Бен. Нещо друго?

– Ами... – Той замълча. – Говори се, че сте успели да хванете шейх Харут миналата нощ.

– Кой говори?

– Няколко източника. Англичаните мислят, че сме или аз, или ти. Тъй като не съм аз, реших, че трябва да си ти.

– Сега не е най-подходящият момент да обсъждаме този въпрос, но когато науча нещо ново, веднага ще ти се обадя.

Този път Файн мълча дълго.

– Айрини, в правителството ни има хора, които са доста... раздразнени от развитието на кризата.

Кенеди седна на стола на Флъд. Всеки друг на нейно място би казал на полковника, че САЩ ще се справят и че ще е най-добре, ако съюзниците им си държат мнението за себе си.

– Страхуваме се, че правителството на САЩ ще се съгласи с някои от исканията на терористите, а така ще ни поставите в особено неизгодно положение – продължи Файн.

Кенеди знаеше, че Израел са заложили много.

– Бен, хората като нас не се занимават с политика. Ние само съветваме. Искам да те уверя, че отстояваме принципите си и не забравяме ангажиментите си към Израел и към мирния процес в Близкия изток.

– Някои политици у нас станаха доста нервни – повтори Файн. – На мнозина не им харесва, че се опитвате да се споразумеете с Азис... Че загърбихте принципа да не се преговаря с терористи.

Кенеди внимателно подбра думите си.

– И в нашето правителство има доста хора, които не харесват развитието на събитията, но...

– Кой взе решение да се преговаря?

– Бен, не съм убедена, че можем да дискутираме това.

– Добре, тогава ще ти кажа още нещо. Ние имаме ясна представа накъде отива всичко и ще направим каквото е необходимо за националната ни сигурност. – Файн замълча и повтори твърдо: – Всичко необходимо.

– Разбирам – отвърна Кенеди. Знаеше, че това изявление е с източник от най-високо място. – Да считам ли, че това е официалната позиция на страната ти и че трябва да я предам в този вид на моите началници?

– Ние винаги сме се опитвали да защитаваме сигурността на страната си и себе си.

– Тогава защо ми напомняш?

– Защото тази ситуация е необичайна и не искам някои хора да се чудят каква е позицията на Израел по въпроса.

– Звучи ми справедливо, Бен. Ще се постарая да предам позицията ви. – Тя прокара ръка през косата си. – Трябва да проверя нещо. Ще ми направиш ли една услуга? Обади ми се веднага щом разбереш нещо за осемнайсетгодишния дисидент.

– Разбира се. Кога да очаквам някаква информация за шейх Харут?

Кенеди знаеше, че трябва да му даде нещо в замяна или поне да обещае, че ще го направи.

– Ще ти разкажа всичко, когато ми остане малко време и си поема въздух.

– Разбирам. Дръж ме в течение и тогава и аз ще ти дам информация.

– Благодаря ти, Бен. – Кенеди задържа слушалката в ръката си и натисна вилката на телефона, за да прекъсне разговора. След това бързо набра седемцифрен номер и когато от другата страна ѝ отговориха, помоли да бъде свързана с някого посредством кодирана линия. Двайсетина секунди по-късно чу гласа на доктор Хорниг.

– Джейн – заговори Кенеди, – трябва да попиташ Харут дали знае нещо за терорист на име Мустафа Ясин. Попитай го дали Ясин е иракчанин, или палестинец.

– Мога ли да знам за какво става дума?

– В момента не мога да ти обясня. Просто ми трябва за уточнение

на информацията.

– Добре, ще видя какво мога да направя.

Вратата се отвори рязко и в кабинета влезе самият Флъд заедно с генерал Кембъл и директор Стансфийлд. Кенеди се извърна с гръб към тях.

– Трябва да затварям – каза. – Колко време ти е нужно?

– Не знам... Май го изпускаме.

– Какво искаш да кажеш?

– Техниката, която използваме, не е особено полезна за мозъка.

– Искаш да кажеш, че той се побърква, така ли?

– Грубо казано, да... Но успяхме да се доберем до огромни количества информация. Научих някои интересни неща, които ще ни позволят да проникнем в...

– Добре, Джейн – прекъсна я Кенеди. – Трябва да му зададеш този въпрос, за Ясин. И колкото по-бързо получа отговора, толкова по-добре. Сега трябва да затварям. Обади ми се, когато разбереш нещо. – С тези думи Кенеди затвори телефона и се обърна към новодошлите.

– Какво не е наред? – попита Флъд.

– Може би ще имаме проблем – отвърна Айрини.

– Какъв?

– Не съм сигурна, но се надявам да разбера до няколко часа. Полковник Файн остави съобщение за вас.

– Чудех се кога ли ще се намесят – промърмори Стансфийлд.

– Полковникът заяви, че ще направят всичко, за да се защитят – каза Кенеди.

– Браво на него – възкликна сухо Флъд. – Поне някой все още държи оръжието си в тази бъркотия.

– Какво стана, след като излязох? – попита Айрини.

Четиримата се разположиха в креслата и генерал Флъд започна да обяснява каква стратегия е предложил вицепрезидентът. По израженията на тримата мъже Кенеди разбра, че нещата ще се влошават.

32.

Вратата беше толкова гореща в единия край, че Уорч можа да задържи дланта си върху нея само няколко секунди. Цяла нощ бръмченето на бормашината не бе преставало. По лицата на уморените агенти се четеше примирение.

За да влоши още повече положението, Хейс беше наредил на всички да оставят оръжията си на малката масичка в единия край на стаята. Президентът искаше да е съвсем ясно, че не желае някой да се прави на герой. Според него нямаше смисъл да се пролива още кръв. Уорч се беше опитал да възрази, но заповедта не подлежеше на обсъждане.

Специалният агент все още стоеше до вратата на бункера, когато към него се приближи Хейс и долепи длан до металната повърхност.

– Става все по-топло.

– Да – отвърна Уорч.

– Някакви идеи?

– Нямам.

Хейс направи знак на Уорч да го последва. Отидоха до дивана и седнаха един до друг.

– Джак, престани да се обвиняваш – заговори президентът. – Няма какво повече да направим.

– Аз никога не се предавам, сър.

– Това е прекрасно, но искам да знаеш, че оценявам всичко, което направихте ти и твоите хора.

– Благодаря.

В главата на Уорч отдавна се въртеше един и същ въпрос. Тъй като президентът беше в добро настроение, специалният агент събра смелост:

– Кой беше този принц и как успя да влезе при вас, сър?

Хейс не преставаше да мисли за случилото се и за срещата в Оперативната зала преди три дни. На тази среща той беше одобрил отвлечането на Фара Харут. Тогава беше видял черно-бяла снимка на Рафик Азис. Снимката беше стара, но очите му бяха направили огромно впечатление. Беше запомнил очите.

– Не съм сигурен, но мисля, че беше Рафик Азис. Или, ако не е бил той, е бил някой от хората му.

Уорч кимна.

– Казах ви за обаждането, което получих от Айрини Кенеди точно преди да атакуват. – Хейс кимна в отговор. – Никога не съм виждал този човек на снимка, но който и да е бил онзи в Овалния кабинет, никак не харесах погледа му.

– Аз видях негова снимка, но беше доста стара.

– Сър, ще ви разбера, ако не искате да ми отговорите. – Хейс кимна. Агентът продължи: – Имам подозрения, но бих искал да знам със сигурност. Какво са предложили тези терористи на Демократическата партия, че са получили лична среща с вас?

Хейс се замисли. Политическите му инстинкти казваха да не отговаря на въпроса.

Алчността беше показала грозното си лице. Намираха се в това положение заради един корумпиран партиен лидер! Хейс знаеше как е най-правилно да постъпи. После, когато всичко приключеше, адвокатите и съветниците му щяха да настояват да мълчи, да не казва нищо.

Хейс заразказва на Уорч какво се бе случило.

Азис се беше ухилил от ухо до ухо. Гледаше по телевизията как специалистите правеха анализ на всяка дума от речта му. Беше облякъл отново камуфлажната си униформа и седеше в Оперативната зала. Държеше дистанционното управление в ръка и гледаше едновременно шест канала. Най-голямо внимание отделяше на Ен Би Си, който беше пуснал на централния голям екран, но всеки път, когато видеше на екрана на другите телевизори да се показва човек от ФБР, мигновено включваше звука.

Анализът, който правеха, беше точно такъв, какъвто очакваше. За сега любимото му изказване беше на един баптистки свещеник, който беше отбелязал „голямата доза религиозна толерантност в речта на господин Азис“.

Всички тези хора един през друг се надпреварваха да говорят за мирното решаване на кризата, все едно този момент щеше да настъпи скоро. Говореха неща като: „Сега топката е в ръцете на вицепрезидента Бакстър. Ако иска да намери мирно решение на проблема, това ще е най-големият му шанс.“ На Азис такива думи му харесваха. Това означаваше, че няма повече да упражняват натиск върху него. Ако всичко продължеше по план, скоро той щеше да постави последното си условие и щеше да си замине за родината. Щатите щяха да се съгласят и с последното му искане и заедно със съюзниците си отново щяха да започнат

да търгуват с Ирак. Докато на масата на преговорите не се намесваха оръжията за масово унищожение, всички щяха да са съгласни с изключение на Великобритания и Израел.

Азис потърка брадичка и се замисли за момента, в който щяха отворят вратата на бункера и щяха да хванат президента на САЩ. Щеше да изпита неопишуема радост да допре пистолет до главата му и да го гледа как се моли. След като накараше Хейс да разбере, че животът му е пред своя край, Азис щеше да му покаже начин, по който да решат кризата, и отново да му даде надежда. След това щеше отново да облече костюма си и да се появи по телевизията, но този път в компанията на президента Хейс.

Всичките онези военни и агенти от Тайните служби, които бяха се заклели, че президентът е в безопасност, щяха да са посрамени!

Азис мислеше за предстоящите си успехи, когато на един от екраните някакво лице привлече вниманието му. Той мигновено свали крака от масата и вдигна дистанционното. В средата се появи снимката на шейх фара Харут. Очите на Азис се разшириха, когато чу, че Иран протестираше пред ООН за отвлечането на ислямския духовник.

– Имаме щастието да ни гостува Шийла Дън – заговори водещият. – Шийла, статията ти е на първа страница на „Поуст“. Би ли ни обяснила какво е общото между тази статия и разговорите между Иран и Обединените нации?

– Да. – Тя погледна право в обектива. – От надежден източник получих информацията, че ЦРУ са предупредили Тайните служби за предстоящото нападение. Предупреждението било дадено няколко минути преди нападението.

– Какво е мястото на шейх Харут и Иран в цялата тази ситуация? – продължи водещият.

– Иран подаде оплакване в Обединените нации, че командоси от неизвестна западна страна са отвлекли шейх Харут от град Бандар Абас преди три дни. Шейх Харут е духовният водач на групировката Хизбула и двамата с Рафик Азис са много близки. Така че оттук правя заключението, че ЦРУ са получили информация за нападението от шейх Харут.

– Знаем ли каква е била ролята, ако е имало такава, на ЦРУ в отвлечането?

– Не. – Дън поклати глава, сякаш и тя бе разочарована. – Пентагонът и Централното разузнавателно управление отказаха да коментират.

Азис изключи телевизора. Щеше да ги накара да си платят! Някой щеше да умре заради това! Изправи се рязко и тръгна към вратата.

Специален хеликоптер „Блек Хоук“ отведе Стансфийлд, Кембъл, Флъд и Айрини Кенеди обратно в Ленгли. Когато влязоха в контролната зала на седмия етаж, всички останаха смълчани, взрени в мониторите. Един от дежурните офицери се беше обадил на Кенеди и ѝ беше казал какво става. Ако трябваше да бъде искрена, не беше никак учудена.

Томас Стансфийлд гледаше безизразно малките монитори. Флъд и Кембъл беснееха вътрешно. Бяха свикнали всеки път, когато издадат заповед, тя да бъде изпълнявана.

В момента освен изображението от първата поставена камера, в спалнята на президента, се виждаха още четири различни места на втория етаж. Тези камери не можеха да се включват сами, което означаваше, че Мич Рап не се бе подчинил на заповедта на генерал Кембъл.

– Опитайте ли се да се свържете с него? – обърна се Кенеди към дежурния офицер.

– Няколко пъти.

– И? – Но знаеше какъв ще е отговорът.

Директор Стансфийлд пристъпи по-близо до мониторите. Две от камерите показваха стълбища. Другите две покриваха коридора, който вървеше от изток на запад на втория и на третия етаж. Докато Стансфийлд се взираше в изображенията, се включи още една камера. Показа стълбище, което беше непознато за директора. Техниците и дежурните агенти запрелистваха чертежите на сградата. След по-малко от минута един от техниците каза, че това са стълбите, които водят от третия етаж към покрива.

Стансфийлд се обърна към другия край на залата, където Кембъл и Флъд спореха оживено. След секунди в главата му вече се беше оформило решение.

– Да отидем в кабинета ми – приближи се до генералите той.

Кимна на Кенеди да се присъедини към тях и се отправи към вратата.

– Това е абсолютно неприемливо – заговори Кембъл още щом бравата щракна зад тях. – Аз му дадох ясна заповед! Не ме интересува какви са причините, поради които върши това! Не можем да му позволим да тича насам-натам и да прави каквото си поиска. Какво ще стане, ако го хванат? А ако убие някой от хората на Азис? Трябва да предвиждаме всеки ход! Момчето ви трябва да изпълнява заповедите или... – Кембъл замълча.

– Бихте ли искали да добавите и вие нещо, генерале? – обърна се Стансфийлд към Флъд.

– Няма какво повече да кажа – отвърна Флъд. – Рап не е прав и трябва да му повлияем.

Стансфийлд заобиколи бюрото си и застана до прозореца. Навън беше слънчев топъл ден.

– В момента мненията ни се разминават, господа – обърна се към генералите директорът. – Ще ви кажа как аз виждам положението. Пред нас стои човек, който е обучен да работи сам. Този човек е свикнал да остава сам с дни и дори със седмици на бойното поле, без никой да се намесва в работата му. Мич Рап не е обикновен войник. Може да прецени кога е най-подходящият момент да нападне или да се скрие. Той е най-добрият, когото съм срещал. – Стансфийлд замълча. После продължи, сякаш четеше лекция в университета: – Той има най-ясна представа за положението не само защото е вътре, а и защото не е подложен на напрежението, на което сме подложени ние. Най-важното е, че не му се налага да си има работа с вицепрезидента Бакстър. – Стансфийлд скръсти ръце. – С цялото си уважение, господа, и двамата знаете, че мнението ми за вас е особено високо, но трябва да разберете. Мич не е войник. От първия си ден в ЦРУ го учим да мисли независимо. Ако искате да се ядосате за това, за което имате пълното право, изкарайте си го на мен. Аз отговарям за него.

Директорът отново замълча, за да им остави време да помислят. Сетне продължи:

– С вас двамата допуснахме грешка. – Той посочи Кембъл и Кенеди. – Не искам да присъствате на повече срещи. Искам да стоите тук и да гледате как напредва Рап. Има доста проблеми, които трябва да посрещнем ние с генерал Флъд. Искам вие да останете с Мич и да се опитвате всячески да му помагате. Той е нашите очи. Мисля, че той прави това, за което го изпратихме вътре. Генерал Кембъл, ако искате да отидете в контролната зала и да прочетете лекцията си на Мич, добре. Разбира се, имате право да го направите и аз няма да ви преча, но няма да има никаква полза от думите ви, защото той няма да ви послуша. Това, което предлагам, е да поговоря с него и да му обясня, че е от особена важност да се свързва с нас и да ни информира, за да имаме готовност и ние да реагираме, ако нещо се обърка.

Телефонът на бюрото му извънтя остро. Стансфийлд погледна дисплея и се намръщи. Лампичката продължаваше да мига, а той се чудеше дали да отговаря. След още две повънявания ръката му посегна към

слушалката.

Линейката бързаше през натовареното сутрешно движение. В центъра на Вашингтон беше истински кошмар. Конститиушън Авеню беше затворена, а кръстовището на Седемнайсета и Четиринайсета улица беше напълно непроходимо.

В страничното си огледало шофьорът на линейката виждаше големия купол на Капитолия. Пред него имаше море от коли.

Линейката беше последната кола, която успя да се промуши на светофара на Девета улица. Отдясно оставаше Хувър Билдинг. Лицето на Русан не промени каменното си изражение. Той беше воин и именно заради това Азис го беше избрал за тази мисия. Русан беше едновременно изненада и помощен план. В зависимост от това, как се развиеха събитията, той трябваше да направи три неща. Първото беше лесно и безопасно и въпреки мнението на Азис, Русан се съмняваше, че ще постъпи така. Вторият или третият вариант бяха по-вероятни. И двата водеха към сигурна смърт. Русан го знаеше. Щяха да загинат не само другарите му и заложниците, но и много агенти от ФБР, както и стотици други. Русан се надяваше, че в момента, когато американците се опитаха да превземат Белия дом, той щеше да ги изненада и да спечели малко време, в което другарите му да се измъкнат. Русан мислеше, че има шансове да оцелее. Планът за бягството му беше добре обмислен и вероятно щеше да успее.

Въпреки всичко беше потискащо да се връща на мястото, откъдето преди три дни беше стрелял по агентите на покрива на Белия дом. Но именно непредвидените действия му даваха шанс да се измъкне. В момента всички представители на закона го търсеха. Всъщност търсеха предишния човек. Никога нямаше да направят връзката между ислямския терорист Салим Русан и белокосия хомосексуалист Стив Ернандес от Маями. Когато стигнеше до първата бариера, щеше да пусне сигналните лампи на покрива и да каже, че са му наредили да дойде и да остане при тях в случай, че потрябва. Азис му беше казал, че това е стандартна процедура при подобни кризи. Той щеше да е една от десетките линейки, които чакаха, готови да закарат хората в болниците, ако се наложеше.

Русан разполагаше с време. Американските тайни служби не се показваха, докато слънцето беше високо в небето. Щяха да изчакат нощта. Щяха да нападнат или днес, или утре. Важното беше да се подготви

Власт

един час преди залеза.

33.

Анна Райли седеше замислена в тъмната стая. Отново беше вързала косата си на опашка. Дългите ръкави на ризата на президента Хейс бяха навити няколко пъти. Чувстваше се добре, беше ѝ топло, не беше гладна. Бяха ѝ дали две таблетки успокоително, които притъпяваха болката във врата и в ребрата ѝ.

Странно нещо е животът! Преди една седмица си беше още в Чикаго, работеше в телевизията и живееше в апартамента си до Линкълн Парк. След изнасилването приятелят ѝ започна да се държи странно. Няколко месеца по-късно му предложиха повишение във Финикс и той ѝ каза, че не може да бъде с някого, който не го обича. В началото тя се обвиняваше за това, но после, когато се посъвзе, разбра, че ако я обичаше наистина, нямаше да постъпи така с нея, а щеше да ѝ помогне да се възстанови. Беше готова да промени и кариерата, и живота си.

Сега мислеше, че съдбата има пръст в това, да се намира тук. Ако не я бяха назначили за кореспондент в Белия дом, ако беше изпуснала полета си за Вашингтон, ако часовникът ѝ се беше развалил и не я беше събудил сутринта, ако я бяха пуснали с първата група заложници, ако онази свиня не я беше завлякла в спалнята на президента... Очите ѝ се разшириха. Ако Мич Круз не се беше намесил... „Господи!“, потрепери тя. Мисълта, че Круз можеше и да не се появи, бе убийствена. Беше му задължена до гроб.

Анна вдигна очи и зашепна молитва.

Преди да вдигне телефона, Стансфийлд посочи на Кенеди втората слушалка. После помоли Флъд и Кембъл да запазят тишина.

– Директор Стансфийлд на телефона.

Първо в слушалката се чу дишане, а след това – думите:

– Знаем всичко за вас. Знаем кой сте, какво сте направили и срещу кои хора сте изпратили вашите агенти.

Директорът отново погледна към дисплея, където пишеше „Оперативна зала/Белият дом“.

– Какво мога да сторя за вас, господин Азис? – отпусна се в креслото си Стансфийлд.

– Можеш да ми кажеш какво си направил с Фара Харут! – кресна терористът.

– Не разбирам за какво говорите.

– Не ме обиждайте! – извика Азис. – Знам всичко! Къде е шейх Харут! Или искате още трупове?

Азис крещеше толкова силно, че Флъд и Кембъл го чуваха ясно. Двамата мъже пристъпиха напред.

– Нямам намерение да ви обиждам. Уверявам ви, че не знам за какво говорите.

– Ти си змия! – изрева Азис. – Заклевам се, че ще си платите!

Стансфийлд отдръпна слушалката от ухото си.

– Веднага ми кажи истината, защото ще отида при заложниците и ще застрелям първия, който ми попадне пред очите! После ще се върна и ако пак не ми кажеш, ще застрелям друг. И така, докато не ми кажете какво сте сторили на Фара Харут!

– Господин Азис, не знам за какво говорите. Ако ми обясните какво ви е ядосало, ще направя всичко възможно да разбере къде е шейх Харут.

– Не си играй с мен! Ти си лъжец, убиец на жени и деца!

Трябваше да успокои някак арабина.

– Е, господин Азис, ако таите подобни чувства към мен, бих казал, че са взаимни. – Без да дава възможност на терориста да му отговори, директорът продължи: – Освен това трябва да ви поздравя за речта ви от тази сутрин. Тя има поразителен ефект върху политиците. Опитих се да им обясня, че не говорите сериозно. Че играете театър. Не знам все още поради каква причина го направихте, но вече започвам да се досещам.

– Достатъчно! – извика Азис. – Искам веднага да разбере къде е Фара Харут. Или някой ще умре!

– Господин Азис, няма да постъпите така. И ще ви кажа защо. – Директорът хвърли поглед към двамата генерали и продължи: – В момента в моето правителство има хора, които са убедени, че сте обърнали нова страница в отношенията ни и че сте човек, който държи на думата си. Аз, както и още няколко души, смятаме, че това е игра. Ако убиете някой от заложниците, ще се погрижа запис от този телефонен разговор да стигне до вицепрезидента и до медиите. Това ще ви представи в съвсем различна светлина в сравнение с тази сутрин. И тогава... Е, все пак знаете нашето споразумение. Имате късмет, че не шурмувахме сградата, след като убихте съветника по националната сигурност Шварц. Ако продължите да избивате заложниците, няма да имаме алтернатива, освен да атакуваме, а това, разбира се, означава, че ще умрете.

– Вашите хора също ще умрат! – изрева Азис. – Ти си по-тъп,

отколкото си мислех! Мога да вдигна във въздуха тази сграда!

– Това от своя страна означава, че и вие ще умрете, което напълно ме удовлетворява. Нещата ще станат много по-лесни за нас, ако престанете да съществувате. – Стансфийлд се облегна в креслото си. – Господин Азис, съжалявам, но заплашвате не когото трябва. Не ме интересува какво ще стане със заложниците. Единственото, което искам, е да видя мъртви вас и вашите другари. Ако трябва да загубим четирийсет или петдесет заложници, но да получим главата ви на тепсия, аз съм напълно съгласен да поема тази отговорност.

– Не ме е страх от смъртта! Дори и да умра, победата пак ще е моя!

– Не ми се вярва – отвърна със спокоен, аналитичен глас Стансфийлд. – След като се самоубиете, ние ще изведем президента Хейс от бункера, ще построим отново Белия дом и ще забравим за това.

Азис беше бесен. Стансфийлд го бе притиснал в ъгъла. Сега не беше най-подходящият момент да насилва нещата. Без значение колко беше важен фара Харут. Азис не можеше да направи нищо повече, за да му помогне. Трябваше да преглътне гордостта си и да отстъпи. Егото му обаче беше твърде голямо, за да се оттегли, без да направи последен опит.

– Много сте сигурен в себе си, господин Стансфийлд – заговори язвително. – Нещата не винаги са такива, каквито изглеждат. Довечера отново ще си поговорим, а дотогава най-добре да разберете къде се намира Фара Харут.

И тресна телефона. Стансфийлд остави слушалката и погледна двамата генерали.

– Какво беше това, по дяволите? – попита Флъд.

– Той знае, че Харут е изчезнал, и смята, че ние сме го отвлекли – отвърна директорът.

– Това го разбрах. Какво беше останалото?

– Той каза, че ако не му кажа къде е Харут, ще започне да убива заложниците.

– И именно тогава решихте да си поиграете с него? – попита Кембъл.

Стансфийлд вдигна рамене. Не би използвал тази фраза, за да опише действията си.

– Реших да рискувам. Той се хвана.

Кенеди смръщи вежди.

– Азис реагира по начин, абсолютно нехарактерен за него, Томас.

– Може би вече е уморен?

Тя поклати глава.

– Не. Има нещо, за което не съм ви казала все още, защото исках първо да го проверя. – Тя скръсти ръце. – Долових нещо в гласа на Азис. Когато ти спомена, че ще ни направи услуга, като се самоубие, защото въпреки всичко ще изведем президента от бункера невредим, първото, което той каза, беше: „Не бъдете толкова сигурен, директор Стансфийлд.“ Направи ли ти впечатление с какъв тон го казва? – Кенеди остави няколко секунди време на шефа си да помисли. После продължи: – Звучеше така, все едно знае нещо, което ние не знаем. Нека ви кажа какво научих, докато бяхме в Пентагона. Обади ми се полковник Файн за проверката на трите имена, които получихме от Харут. Трима души с име Мустафа Ясин могат да представляват интерес за нас. Единият е офицер от йорданската армия. Вторият – осемнайсетгодишен палестинец, дисидент, от Хамас. Третият е известен с прякора Багдатския крадец. Отварял е банковите сейфове и касите по време на нападението на Ирак над Кувейт.

– Очевидно е, че нашият човек е вторият – намеси се генерал Флъд.

– Възможно е – съгласи се Айрини, – но да предположим, че е третият. Да предположим, че Азис е взел със себе си този крадец, защото е виждал вероятност президентът да се скрие в бункера. Нека предположим, че Азис каза на директор Стансфийлд: „Не бъдете толкова сигурен“, защото президентът не е в безопасност, както си мислим ние.

Мъжете впериха погледи в нея.

– Мисля, че трябва да уведомим вицепрезидента Бакстър – рече накрая генерал Флъд.

– Още не – отвърна директорът на ЦРУ. – Трябват ни доказателства.

– Как ще ги осигурим?

– Имам една идея – кимна Стансфийлд.

34.

Рап прекосяваше дългата зала на втория етаж. Залата беше осветена от ярките утринни лъчи. Рап и Адамс бяха напуснали тайната стая преди час и бяха поставили всички пет камери, като ги бяха проверили дали работят. Не се бяха натъкнали на следи от терористите. Рап се чувстваше по-спокоен, след като имаше осигурено наблюдение.

Как се чувстваша в Ленгли, беше друг въпрос. Рап знаеше как ще реагират още преди двамата с Адамс да излязат от тайната стая. Да стои на едно място и да се крие обаче, не беше характерно за него, особено когато си имаше работа с хора като Азис.

Връщаха се към спалнята на президента. Адамс вървеше отпред. Рап застана на прага и огледа стаята. От тялото на мъртвия терорист започваше да се носи лека миризма.

– Трябва да се облекча – промърмори Адамс.

Рап кимна. Адамс влезе в банята и затвори вратата след себе си. След две минути се върна при партньора си.

– Изчакай малко – заговори тихо – и ще разбереш какво е. Като остарееш.

– Да, ако остареея. Хайде да видим какво прави Анна.

Адамс влезе пръв и натисна скрития бутон. Стената се премести и Адамс влезе в тайната стая. След него вътре провря глава и Рап.

– Искаш ли да ползваш тоалетната? – попита той.

Райли кимна.

– Ела с мен, но не вдигай шум. – После се обърна към Адамс: – Наблюдавай стълбищата и ако стане нещо, ме предупреди.

Райли се изправи и последва Рап. Опитваше се да върви тихо. Влезе в банята и застана пред огледалото. Синината на лицето ѝ беше голяма. След като ползва тоалетната, тя изтърка ръцете си със сапун, изми лицето и ръцете си и ги подсуши с чиста кърпа. Сетне насапуниса една от кърпите, а втора намокри. След това взе принадлежностите за бръснене на президента и загърна всичко в трета кърпа. Секунда по-късно излезе.

– Какво е това? – попита Рап, когато видя кърпата.

– Принадлежности за лична хигиена – отвърна Райли.

– За мен ли са?

Райли замалко не избухна в смях.

– Не, за мен.

Щом затвориха зад гърба си вратата на тайната стая, Рап коленичи и включи радиостанцията. Адамс проверяваше дали камерите работят.

– Железния вика контролната зала. Чувате ли ме? Край.

Учуди се, като чу кой му отговори.

– Железен, изглежда, беше малко зает през последните няколко часа, откакто говорихме.

Рап се подвоуми.

– Да, сър. Мисля, че постъпих правилно.

– Обзалагам се, че си прав – отвърна Стансфийлд, – но отсега нататък всеки път, когато решиш да правиш нещо, бъди тъй добър да ни осведомиш. Съвсем ясно получаваме и видео и аудиосигнал от теб. Сега има нещо много по-спешно, с което трябва да се заемеш. Имаме причини да вярваме, че президентът е в опасност.

– Бихте ли повторили?

– Има вероятност Азис да е взел със себе си човек, който е специалист по отваряне на метални врати. – Настъпи тишина. – Разбра ли ме?

– Да. Колко бързо искате да се заема с това?

– Колкото се може по-скоро, но без да подлагаш на риск живота си и операцията.

Рап се замисли. Бункерът беше в мазето на трето ниво. Единственият начин да влезе там беше стълбището, където миналата нощ бяха поставили часови.

– Сър, нека го обсъдя с Милт. Ще ви се обадя след пет минути. – Рап остави слушалката и се обърна към Адамс: – Давай чертежите. Искам да ми покажеш всички входи и изходи към мазето на трето ниво.

Адамс извади най-горния лист от свитъка и го разстла на пода.

– Това е. Има само едно стълбище, което води натам. По него ми нахмее на идване. – Адамс вдигна поглед. – Ако ми кажеш какво точно търсиш, ще мога да ти помогна повече.

Рапли се приближи, застана на колене край Рап и погледна чертежа на пода.

– Какво е това? – попита заинтригувано.

Рап се обърна. Време беше да отстрани тази пречка.

– Анна, трябва да поговорим – каза внимателно.

– За какво? – Тя вдигна поглед от чертежа.

– Трябва ми възможност да говоря свободно с Милт, а не мога, докато ти си тук. Затова искам да ми обещаеш нещо.

– Разбира се.

– Искам да подпишеш документ, че няма да казваш това, което си

чула или видяла тук.

Райли се отдръпна като ужилена.

– Няма да стане! Правителството не може да ме принуди да мълча. Аз съм журналистка.

Рап се ядоса. Пред него стоеше една красива и егоистична млада жена.

– Добре – промълви безизразно. – Ще помня, че сега най-важни са кариерите ни. Вероятно е трябвало да си го спомня и миналата нощ. – Рап се обърна и вдигна слушалката на радиостанцията. – Железния вика контролната зала. Край.

– Какво трябва да значи това? – попита Райли притеснено.

Рап ѝ направи знак да млъкне.

– Ще отидем да проверим – заговори в слушалката. – Това ще е само малка разузнавателна акция. Ако срещнем някаква пречка, веднага ще прекратим акцията. Край. – Изслуша отговора и добави: – Тъй вярно.

После остави слушалката.

– Да тръгваме, Милт. Ще продължим разговора в асансьора. – Рап взе пистолета си и се изправи.

Райли посегна да го хване за ръката.

– Чакай малко! – каза бързо. – Защо така изведнъж се промени?

– Заради твоето отношение. Снощи, когато онзи те довлече тук, за да те изнасили, аз изключих радиостанцията, защото шефовете ми щяха да ми наредят да си остана скрит, да не излагам на риск операцията. Щяха да кажат, че един човек не е по-важен от цялата операция. Това, което извърших, няма да се отрази много добре на кариерата ми, но там, в президентската спалня, имаше една жена, която се нуждаеше от помощ, и един престъпник, който трябваше да умре! – Рап се обърна към Адамс: – Да вървим.

Райли отвори уста, но той я спря:

– Анна, вече казах Каквото имах да казвам. Ще видя дали мога да намеря лист и химикалка, за да започнеш да пишеш веднага. – С тези думи Рап натисна бутона, отвори вратата и излезе.

35.

Влязоха в тесния асансьор. Адамс затвори вратата и натисна един бутон. Рап се беше облегал на стената. Беше ядосан. Взимаше нещата много навътре.

Прогони от съзнанието си Анна Райли и вдигна очи към Адамс. Възрастният мъж го гледаше някак странно.

– Какво? – попита Рап, сякаш искаше предварително да се защити.

– Не мислиш ли, че беше много строг с нея? – попита Милт.

– Тя не е от значение – сонпа се Рап. – Имаме по-важна работа.

– Ще ме осветлиш ли за секретната информация? – попита Адамс.

– Да. Предполагат, че Азис е взел със себе си някакъв човек, който отваря каси и метални врати.

На лицето на възрастния човек се изписа изненада.

– Лоша работа – промълви той.

– Лоша – поклати глава Рап. – Ние трябва да разберем дали Хейс е в безопасност, или не.

Адамс се замисли. Измъкна един чертеж и го опря на стената.

– Бункерът е ето тук – посочи с пръст.

– Има само един вход, нали? – попита командосът.

– Не съвсем – отвърна Милт. – Подръж го от тази страна за момент.

Рап притисна листа с длан, а Адамс го заразглежда.

– Има още един път към мазето на трето ниво – продължи след малко. – Това е преддверието към бункера. Не съм много наясно защо са построили това помещение тук, но обикновено става така, когато реконструираш стари сгради. – Адамс посочи друга точка на чертежа. – Това е котелното, откъдето влязохме, а това е помещението, през което се минава, за да се влезе в бункера. – Адамс прокара пръст по правия коридор, после продължи наляво и посочи една врата. – Това е единият от двата начина да се проникне в преддверието. Метална врата, дебела десетина сантиметра. От другата страна на тази стена отново в преддверието има още една метална врата. Вероятно през нея е минал президентът, за да влезе в бункера.

– Защо ми го казваш? – попита Рап.

– Защото до тази врата се стига по един тунел, който минава под цялото Западно крило, до което от другата страна се стига по дълга редица стълби направо от Овалния кабинет. – Адамс извади друг чертеж и

го отвори. – Този тунел навремето е бил бункер, докато не са решили да построят новия. Тунелът продължава до малка площадка. От нея може да тръгнеш надолу към преддверието на бункера или нагоре към една от тайните врати.

– Къде е тази тайна врата? – попита Рап.

Адамс отново вдигна предишния лист.

– Точно тук. Малко по-надолу по коридора от мястото, където сме сега.

– Идеално.

– Не съвсем – поклати глава Адамс. – Вратите, които водят към преддверието на бункера, се запечатват херметически с гумени уплътнения. Ако слезем от тази страна и стигнем до вратата, няма да можем да видим или да чуем каквото и да е, без да я отворим. Съмнявам се, че би искал да постъпиш така.

– Не искам. – Рап се замисли за възможностите. – Вероятно си прав. Това означава, че те първо ще трябва да проникнат през една от тези външни врати към преддверието, за да стигнат до вратата на бункера.

– Да. От тази страна те могат да влязат само от едната врата. Ако са минали през тунела, е трябвало да проникнат през една врата повече.

– Звучи ми логично. – Рап отново се вгледа в чертежа. – Значи трябва да слезем по стълбите, по които дойдохме вчера, и да се надяваме, че часовият не е там, така ли?

– Опасявам се, че да.

– Добре. Прибирай тия неща и да тръгваме.

След като подреди чертежите, Адамс ги сгъна и ги прибра под защитната си жилетка. След това извади монитора за камерите и го закачи отпред на гърдите си, така че да може да го вижда. Рап го наблюдаваше внимателно, докато по-възрастният мъж прокарваше черния кабел под вратата, за да види дали от другата страна има някой.

– Изглежда чисто – рече Рап, след като Милт завъртя камерата във всички посоки. После отстъпи и вдигна пистолета.

Адамс издърпа камерата и прибра монитора.

Рап натисна дръжката на тайната врата и провря глава в коридора. Огледа се. Адамс го следваше. Спря за миг, за да затвори вратата зад себе си. След секунди Рап вече беше при вратата, която водеше към стълбището за долния и горния етаж. Тръгнаха надолу един след друг. И двамата бяха нащрек.

Когато стигнаха до площадката между второ и трето ниво, Рап

спря. Малката камера, която беше поставил над вратата, почти не се виждаше.

Слезе по последните четири стъпала и отново спря. Не отделяше поглед от малката пролука под вратата, която водеше към мазето. Наведе се и погледна отдолу. Нищо не се виждаше.

Командосът направи знак на Адамс да дойде. Възрастният мъж бързо слезе по стълбите, като държеше монитора в ръце. След това прокара черния кабел под вратата.

Когато Адамс премести камерата наляво, на монитора се показаха чифт обувки. Рап хвана ръката на Адамс и я издърпа назад. След като изчакаха няколко секунди, двамата мъже тръгнаха обратно към скривалището си.

В началото беше ядосана, но постепенно гневът ѝ изчезна. „Отвратително“, каза си. За какъв се мислеше този задник? Как си позволяваше да я съди? Та той не я познаваше! Беше от онези арогантни мъже, които си мислят, че всичко им е позволено. Кой беше той, по дяволите? Но през цялото време един глас в главата ѝ повтаряше: „Той е човекът, който си рискува живота, за да те спаси.“

След като размисли, Анна реши, че всъщност не се е държала много добре.

Асансьорът спря на втория етаж и без да чака, Адамс включи монитора, за да провери картината от поставените камери. Междувременно Рап се опитваше да реши какво да предприемат, преди да се обадят отново в Ленгли. Когато се върнеха обратно в тайната стая, той щеше да накара Адамс отново да провери чертежите и да предложи други възможности. От друга страна, в стаята седеше Райли. А тя и бездруго знаеше прекалено много!

Адамс провери всички камери и съобщи, че по коридора няма никой.

– Когато стигнем в тайната стая, вие двамата с Анна ще излезете навън, докато аз говоря с Ленгли – каза Рап.

По лицето на Адамс се изписа протест.

– Какво има?

– Мисля, че прекаляваш. – Рап се намръщи. Милт веднага додаде: – Малко... Искам да кажа, че не е необходима цялата тази секретност...

– Тя е репортерка. Точка. Хайде да вървим – твърдо каза Мич.

Адамс прибра монитора. Пръв излезе Рап, а Адамс го последва, като затвори вратата след себе си. Прекосиха коридора и спалнята и отново се озоваха в дрешника пред тайната врата.

– Остани тук – каза Рап. – Гледай монитора, за да си сигурен, че не идва никой. Ще оставя вратата отворена. При първия знак за някакви неприятности влезте вътре.

Без да чака отговор, отвори вратата. Райли седеше в ъгъла, където я бяха оставили.

– Бързо се върнахте.

Рап протегна ръка й помогна да се изправи. Сетне я избута в дрешника и затвори вратата.

– Железния вика контролната зала. Край – каза по радиостанцията.

Женски глас помоли да изчака. Десетина секунди по-късно се обади Томас Стансфийлд.

– Какво открихте?

– Нищо, сър. Пред вратата стои часови. Не можахме да стигнем до бункера.

– Къде е часовият?

– В мазето на трето ниво. Застанал е при вратата към котелното и бункера. – Настъпи кратко мълчание и Рап си представи как помощниците разпъват чертежи.

– Имаш ли представа защо са го оставили там? – попита отново директорът.

– Не мога да кажа със сигурност, сър. Вероятно за да са сигурни, че никой друг няма да се опита да влезе през шахтата. Или за да пази този Ясин.

Рап чу въздишка в слушалката.

– Съгласен съм. Можете ли да намерите начин да го накарате да се махне оттам?

– Може би. – Рап се замисли. – Дайте ми още десет минути.

И остави слушалката. Какво щяха да правят с репортерката? Той отвори вратата. Адамс и Райли си говореха шепнешком. Рап повика Адамс с ръка.

– Ти ще трябва да останеш тук – каза на Райли.

– Тя има да ти казва нещо – придърпа момичето Адамс.

Рап срещна изумрудения поглед на Райли. Предишното й високомерно и егоистично отношение се беше изпарило. След няколко секунди Рап се отдръпна и им направи път да влязат.

36.

Тюлените не обичаха да стоят и да чакат, имаше работа за вършене. Особено когато някой от другарите им е загинал. Командир Харис искаше да вземе участие в операцията и въпреки че не би го споделил с началниците си, искаше да застреля собственоръчно всички терористи. До един.

В момента Харис изкачваше стълбите на Старата поща на кръстовището на Дванайсета улица и Пенсилвания Авеню. Беше дошъл пеша дотук от командния пункт при Белия дом заедно с огромния Мик Ривърс. Хората му бяха по местата си.

Медиите бяха пошурели. Политиците бяха налупали стръвта, която Азис им бе хвърлил с високопарната си реч, и Харис подозираше, че е възможно да му бъде наредено да прекрати участието на „Тюлен – Група б“ в операцията.

Имаше обаче и друга възможност. От предишни случаи лейтенант Харис знаеше, че понякога Пентагонът решава да пожертва някого, за да се стигне до приемливо решение. Обикновено човекът, когото хвърляха на медиите, беше командирът на звеното, което се бе провалило. В настоящия случай – лейтенант-командир Харис.

Харис беше облечен в черен гащеризон. Учудващо двамата с Мик Ривърс не привлякоха много внимание върху себе си. През третия ден от началото на кризата зяпачите наоколо бяха свикнали да виждат тежковъоръжени мъже в маскировъчни дрехи. И двамата бяха оставили автоматите си при командния пункт, но на коланите им висяха кобурите на четирийсет и пет калибровите им „Хеклер и Кох“.

Докато Харис и Ривърс се качваха по стълбите, срещу тях изникна Чарли Уикър. Продължиха нагоре заедно, като не спираха да се оглеждат. Професионален навик.

Уикър се приближи до асансьорите. Един човек от охраната задържаеше вратата на единия отворена, за да могат тримата мъже да се качат.

– Ал, това е лейтенант Харис – каза Уикър на мъжа, когато влязоха в асансьора.

– Радвам се да се запознаем, командир Харис. Аз съм Ал Трули – протегна ръка войникът.

– Аз също. – Харис пое ръката му. След това посочи огромния мъж, застанал до него. – Това е Мик Ривърс.

Ръката на Трули беше малко поизтръпнала от ръкостискането с Харис и затова той реши да пропусне следващото. Когато асансьорът стигна до последния етаж, Трули излезе пръв и поведе командосите. В края на коридора четиримата спряха пред врата с надпис „Часовникова кула“. Трули извади ключ и отвори вратата. Пред тях се появи стълбище, строено вероятно по време на Гражданската война.

Трули, който не искаше да бави останалите, ги пусна да вървят пред него. Вече беше завел един до покрива и се страхуваше сърцето му да не изскочи от гърдите. След няколко секунди те вече бяха далеч пред него. Той намали крачка. Оставаха му още десет месеца до пенсия. Не си струваше да се напруга толкова.

Тримата тюлени дори не се изпотиха, докато стигнат до покрива. Уикър се изкачи до капака, през който се минаваше за кулата, набра се на ръце и се качи горе. Харис и Ривърс го последваха. Застанали един до друг, обърнаха погледи на запад. Старата поща е втората по височина сграда във Вашингтон. Белият дом, облян от яркото следобедно слънце, блестеше. Уикър извади бинокъл и го подаде на командира. След като обърна шапката си с козирката назад, Харис вдигна бинокъла пред очите си и затърси с поглед малкия брониран павилион на покрива на Белия дом. После Харис натисна един бутон и в ъгъла на обектива се появи разстоянието от Часовниковата кула до Белия дом. Командирът подаде бинокъла на Ривърс и се обърна към Уикър:

- Осемстотин и двамайсест метра?
- Да – кимна Уикър.
- Каква е прогнозата за тази вечер?
- Лек югозападен вятър, два до пет възела.

Харис кимна. Това беше като детска игра за Уикър. При такъв вятър можеше да уцели от два пъти по-голямо разстояние.

- А стъклото?
- Дебело е само сантиметър и половина. Стрелял съм през такова на стрелбището.

– На стрелбището е едно, сега е съвсем друго. Трябва да разберем колко старо е това стъкло, кой го е произвел... Въобще всичко.

Уикър продължаваше да гледа Белия дом, сигурен в уменията си и в успеха. Знаеше, че в целия свят има шепа хора, които могат да му съперничат.

– Стъкленият павилион е построен през 1992 година и трябва да го сменят догодина. Изучавах направените от производителя тестове отпреди няколко години и съм написал доклад. – Уикър посочи главата си.

– Дори и стъклото да беше ново, пак щях да успея. То обаче е било изложено на слънчева светлина повече от седем години. Силата му е намаляла поне с шейсет процента. С два куршума петдесети калибър може да бъде пробито без проблем. – Уикър кимна многозначително и добави: – Може да успея дори и с един изстрел.

– Как се добра до данните за стъклото? – попита Харис удивен.

– Обадах се на някои от приятелите ми снайперисти от Тайните служби.

– Кога?

– Преди два дни.

Харис се усмихна. Така харесваше хората си!

– От доста време мислиш за този изстрел, нали?

Уикър се обърна към него. На лицето му се появи дяволита усмивка.

– Мисля за този изстрел, откакто правихме онова упражнение преди осем години.

Харис знаеше за кое упражнение говори Уикър. Той също мислеше за това от началото на кризата. Командирът поклати глава и се ухили:

– Не казвай на никого. Момчетата от Тайните служби може и да не са разбрали защо се интересуваш от стъклото.

– Дори и да разберат, няма проблем – отвърна Уикър. – Говорили сме с тях за този изстрел поне сто пъти, а освен това те са професионалисти.

„Момчетата от Тайните служби“, за които говореха, бяха отрядът от снайперисти, разположен в Белия дом, които обикновено казваха, че са най-добрите професионалисти в света. На бойното поле нямаше равен на Уикър, но в градски условия тези момчета бяха недостижими.

Харис се замисли. Снайперистите са странен народ. Малко приличат на голмайсторите във футбола или в хокея. Самотници, напълно независими, без скрупули...

– От какво се нуждаеш, за да го направиш?

Уикър извади няколко листа хартия от жилетката си и ги подаде на командира си.

– Първо трябва да построим платформа, от която да мога да стрелям. Ако ми осигуриш необходимите хора и оборудване, ще я завърша до довечера.

Харис погледна чертежите.

– Ами шумът?

Уикър показва втората страница.

– Върху платформата ще сложим капак и ще го уплътним със звукоизолираща пяна. Отпред ще оставим малък процеп. Това е достатъчно. Навън ще чуят само пет процента от шума, който ще се разсее над покривите до съседната пресечка.

Харис потупа снайпериста си по рамото.

– Добра работа, Новобранец. Хареса ми. Подготви се колкото можеш по-бързо. – Той погледна часовника си. – Искам да си готов преди шест вечерта.

С тези думи Харис тръгна надолу, сигурен, че Уикър ще бъде готов в уреченото време. Сега идваше трудната част. Трябваше да убеди началниците си, че се налага да повторят упражнението, което бяха правили преди осем години. Харис вече имаше план. Щеше да използва като авангард отряда на тюлените, а отряд „Делта“ и Екипа за борба с тероризма щяха да се намесят, когато моментът беше най-подходящ.

Анна Райли беше и инат, и горд човек, но определено не беше, както си мислеше Рап, егоистка.

Милт Адамс бе затворил вратата на тайната стая и сега тя стоеше лице в лице с мъжа, който я беше спасил.

Когато го погледна, Райли реши, че повече го харесва усмихнат. С това сериозно изражение на лицето изглеждаше доста опасен. Имаше странно излъчване, което не беше забелязала досега. Очите му я караха да потръпва и същевременно я привличаха. Бяха огромни и кафяви.

Изведнъж усети, че устата ѝ е пресъхнала. Преглътна.

– Съжалявам за начина, по който реагирах преди малко. Не искам да изглежда, че съм... неблагодарна.

Сведе поглед. Беше ѝ трудно да гледа в тези големи тъмни очи.

– Не ми се иска да подписвам каквото и да било. Особено някакъв документ за правителството. Разбирам, че случващото се е много важно от мен, и съм съгласна да направя всичко, което по силите ми, за да помогна на заложниците. Колкото до това, което ще последва, когато всичко свърши... Ако искаш да не те споменавам в репортажа си, няма да го направя. Ако искаш или ако онези, за които работиш, поискат да спрат репортажа ми, няма да възразя.

Рап беше раздвоен. Изведнъж се оказа, че мнението му за красивата млада жена е било прибързано. Тя беше сгрешила, но сега си признаваше. Трябваше да ѝ отговори.

37.

В контролната зала в Ленгли цареше хаос. Кенеди стоеше, подпряла брадичката си с ръка, на едно от бюрата. Около нея се чуваше жуженето на компютрите, принтерите и скенерите. Очите ѝ бяха затворени. След няколко секунди тя отвори очи и погледна червените цифри на електронния часовник на стената. Беше малко след дванайсет на обяд. Тя се прозя и се протегна. Предстоеше да се случи нещо. Усещаше го, а и го беше прочела в погледа на Томас Стансфийлд.

Лампичката на телефона ѝ примигна и после се чу звъненето.

– Доктор Кенеди.

– Айрини, обажда се Джейн. Опитах се да намеря отговор на въпроса ти, но се оказа по-трудно, отколкото си мислех.

– Защо?

– Субектът не е адекватен в момента.

– Ще се съвземе ли? – намръщи се Кенеди.

– Не. Поне аз не смятам, че ще се съвземе. – Тя замълча, после добави: – Знаеш, че това е съвсем нов метод. Той не можа да понесе напрежението.

– Успя ли да измъкнеш нещо?

– Харут не знае защо този Ясин участва в операцията, но все пак не забравяй, че е твърде изморен, за да отговаря.

Айрини не искаше да слуша извинения. Трябваша ѝ отговори.

– Разполагаме ли с нещо? – настоя.

– Не.

– Добре. Ако разбереш нещо, обади ми се. – Кенеди затвори. После набра международен номер. Докато машините за кодиране на телефонните обаждания се включваха, Кенеди се обърна, за да види какво прави шефът ѝ.

Томас Стансфийлд седеше спокойно в креслото си, докато Джонатан Браун, заместник-директор на разузнаването, му изреждаше оплакванията на политиците. Сенаторите и конгресмените искали да разберат какво се е случило миналата нощ.

В този момент познатият глас на полковник Файн се чу в слушалката и Кенеди се обърна.

– Бен, обажда се Айрини. Разбра ли нещо за Ясин?

– Нищо окончателно. Слухове отгук-оттам, но не успяхме да го

намерим.

– За кой от двамата говорим? За иракчанина или за палестинеца?

– За иракчанина не мога да твърдя нищо конкретно, но няколко души вече потвърдиха, че през последните четири дни са видели палестинския младеж.

– Хм – промълви Кенеди.

– Трябва да ти кажа обаче, че не можахме да го намерим.

– Знам, но вече започвам да се убеждавам, че е по-възможно първият да е тук, а не вторият.

– Не бързай, Айрини. Връзките ми в Ирак не са толкова големи и ще ми трябва време.

Кенеди погледна Стансфийлд. Директорът разбра, че тя иска да говори с него.

– Бен, благодаря ти, но трябва да тръгвам. Моля те, обади ми се веднага щом разбереш нещо ново.

– Преди да затвориш, Айрини – заговори полковникът, – нека ти кажа две думи. Някои хора от моето правителство заплашиха, че ще прекратят мирния процес, ако продължите политиката на преговори с терористите. Имаме представа какво ще бъде последното искане на Азис и вече сме готови да окупираме териториите, ако се наложи.

Кенеди замръзна. Израел се беше приготвил за война.

– Вашият посланик уведомен ли е за позицията ви?

– Не знам.

– Вашият премиер уведоми ли е нашия вицепрезидент?

– Не мога да ти кажа.

Кенеди помълча.

– Бен, сега не е най-подходящият момент да си нанасяме удари под пояса. Предлагам правителството ви да уведоми когото трябва. Колкото до Ленгли, ние винаги сме заставали зад вас и ще продължаваме да ви подкрепяме. Не се съмнявай в това.

Настъпи тишина.

– Добре – най-сетне се обади полковникът. – Ще предам думите ти.

– Освен това ти благодаря за информацията, Бен. Моля те, обади ми се веднага щом научиш нещо ново.

Кенеди затвори телефона и се обърна. Браун все още говореше с директора на ЦРУ. Кенеди нямаше доверие на новия заместник-директор на разузнаването, но не заради липсата на опит и умения. Той беше интелигентен човек и добър професионалист. Работеше в Ленгли от една година. Преди беше работил като съдия. След като се беше отказал

от тази длъжност, беше отишъл в една от най-големите юридически фирми във Вашингтон, където печелеше близо милион на година. По-късно, благодарение на контактите си с влиятелни сенатори, бе номиниран за длъжността „заместник-директор“. Проблемът беше, че той бе по-близък с политиците, отколкото с разузнавачите. Именно затова Кенеди не искаше да говори пред него. Тя изчака няколко минути, докато Браун си тръгне, и се приближи.

– Какво става? – приведе се към нея Стансфийлд.

Генерал Флъд също се приближи, усетил, че Кенеди е научила нещо.

– Току-що говорих с полковник Файн. По отношение на Ясин от Ирак не е стигнал доникъде, а осемнайсетгодишният палестински младеж е бил забелязан от техни хора няколко пъти през последните четири дни.

– Казах ти, Томас. Трябва да го известим – поклати глава Флъд.

Лицето на Стансфийлд остана безизразно.

– Длъжни сме да го направим – продължаваше да настоява генералът. – Железния не ни даде никаква информация, но там става нещо. Азис не разполага с достатъчно хора, за да остави един от тях на пост на онова стълбище.

– Ами вентилационната шахта? – намеси се Кенеди. – Може би се страхува да не се опитаме да влезем оттам още веднъж.

– Глупости – промърмори Флъд. – Достатъчно е само да пуснем една бомба в шахтата – и готово.

Кенеди беше съгласна.

Флъд се наведе към Стансфийлд.

– Трябва да му кажем, Томас. Трябваше да му кажем още тази сутрин.

Директорът вдигна поглед. Знаеше, че Флъд е прав, но също така знаеше и как ще реагира вицепрезидентът. Щеше да се двоуми, да подлага на съмнение направените от тях изводи, да отлага взимането на решение до последния момент. Въпреки всичко Флъд беше прав. Трябваше да му кажат.

Седнал срещу Бакстър, Далас Кинг съсредоточено го наблюдаваше как говори по телефона. Лъчите на следобедното слънце струяха през прозорците в кабинета на вицепрезидента. Кинг все още мислеше за това, как неволно беше помогнал на терористите. Нямахме никакъв шанс

да отиде във ФБР и да си признае. Това нямаше да помогне. Не можеха да върнат времето. Това, което трябваше да направи сега, беше да се защити. Кой друг знаеше за среднощната разходка? Знаеха двете жени, но на тях им беше платено. Знаеше и Джо, агентът от Тайните служби, който ги беше пуснал вътре. Кинг си помисли дали няма да е добре да навести Джо, но после реши да не прибързва. Засега бе по-добре да не предприема нищо и да се надява, че няма да го свържат с терористите.

Помощниците на вицепрезидента непрекъснато влизаха и излизаха от кабинета. Гостната и преддверието бяха превърнати в работен кабинет на хората от старата административна сграда от другата страна на улицата, която агентите от Тайните служби бяха затворили.

Млада жена от екипа се приближи до Кинг.

– Директор Стансфийлд и генерал Флъд се обаждат от Ленгли и искат веднага да говорят с вицепрезидента – заговори тихо.

Кинг се изправи.

– На коя линия?

Младата жена вдигна два пръста и тръгна към вратата. Кинг не пропусна да огледа задника ѝ. Ставаше. Той ѝ беше хвърлил око още миналата година, но знаеше, че не трябва да се отпуска. Авантюра в службата е рисковано нещо.

Кинг отиде до масата в ъгъла. След като пооправи косата си и се огледа в огледалото, вдигна телефона.

– Директор Стансфийлд, генерал Флъд, обажда се Далас Кинг.

– Далас, къде е Бакстър? – сопна се генералът.

– Тук е, но разговаря със секретаря на ООН.

– Каж ми, че трябва да говорим с него. – Флъд звучеше по-раздразнен от обикновено.

– Както вече ви казах, той говори по другата линия със секретаря на Обединените нации. Аз мога ли да помогна? – И прокара пръсти през косата си.

– По дяволите! – избухна Флъд. – Трябва да понаучиш някои неща за това, кой командва например, синко. Когато шефът на Обединеното командване ти казва, че иска да говори с вицепрезидента, ти трябва да го свържеш незабавно.

Кинг отмести слушалката от ухото си.

– Хайде стига, бе! – промърмори под нос, а високо каза: – Изчакайте да проверя дали може да ви се обади. – Натисна бутона за изчакване и остави слушалката на масата. Оправи вратовръзката си и махна на вицепрезидента.

– Изчакайте за момент, господин секретар – каза Бакстър. – Какво има, Далас?

– Генерал Флъд и директор Стансфийлд искат да говорят с вас веднага.

– Веднага? – повтори Бакстър.

– Да. Генерал Флъд звучи доста разгорещен. Скара ми се, когато му казах, че сте зает.

Бакстър отново взе слушалката.

– Господин секретар, наистина искам да продължим този разговор, но трябва да приема спешно обаждане. Вероятно ще ви потърся след няколко минути. Благодаря ви.

– Мисля, че е най-добре да слушам какво си говорите – каза Кинг. Бакстър кимна, а Кинг бързо прекоси кабинета и застана при телефона. Когато Бакстър посегна към слушалката си, Кинг направи същото.

– Ало, генерал Флъд?

– Господин вицепрезидент, на линията съм заедно с директор Стансфийлд. Научихме доста обезпокоителни факти, които трябва да знаете и вие. – Флъд обясни на Бакстър за Мустафа Ясин и за информацията, получена от Израел.

Новината развълнува Далас Кинг. Знаеше, че не трябва да се поддава на емоции, но това беше изключително секретна информация и той беше един от малкото, които получаваха достъп до нея.

Генерал Флъд бе изложил фактите и сега обясняваше ситуацията.

– Господин вицепрезидент, не можем да позволим президентът да бъде взет за заложник! Отряд „Делта“ и Екипът за борба с тероризма са готови да превземат Белия дом по ваша заповед.

Бакстър изстена.

– Как може да сме сигурни? Азис не каза нищо за президента в изявлението си.

– Не можем да сме напълно сигурни – отвърна Флъд. – Разбира се, не можем и да оставим нещата така.

– Какво ще стане, ако тази информация е невярна? – Бакстър извърна очи към Кинг. – Все още вътре има заложници. От това, което ми казахте, ми стана ясно, че вероятността да оцелеят при евентуално нападение е нищожна.

– Сър, в настоящия момент не виждам алтернативи. Не можем при никакви обстоятелства да позволим на Рафик Азис да залови президента Хейс.

Бакстър мълчеше и гледаше Кинг.

– Какво искате от мен, генерал Флъд? – попита най-накрая.

– Искам да направите това, което е правилно. Да ми дадете разрешение да шурмуваме Белия дом.

Кинг яростно заклати глава. Никой нямаше да се захваща с каквото и да било, докато двамата с вицепрезидента не го обсъдеха. Бакстър му кимна.

– Генерале, тази информация е доста оскъдна. Както знаете, имате пълната свобода да разположите хората си на позиция и да проучите положението в сградата, като не заплашвате живота на заложниците. Но ще ви повтора още веднъж – аз съм единственият човек, който ще даде разрешение за нападение срещу Белия дом. – Бакстър се поизправи в креслото си. – Разбирате ли?

– Напълно, сър – отвърна Флъд. – Не сме се и съмнявали... Но в момента не става въпрос за това. В момента говорим за безопасността на президента на САЩ. Искам от вас разрешение да нападнем Белия дом. Искам от вас да се съгласите да попречим на терористите да вземат в плен президента Хейс.

– Генерале – заговори меко Бакстър, – това е доста трудно решение. Ще ми трябва малко време за него.

– Сър, не разполагате с време!

Вицепрезидентът подскочи като ужилен.

– Аз командвам, генерал Флъд, и аз ще реша с колко време разполагам или не разполагам. Сега ще ви предложа, докато се консултирам с помощниците си, вие да се захванете за работа и да разберете дали тази заплаха срещу президента Хейс е реална, или не. За Бога! Преди два дни вашите хора ми казаха, че може да изкара един месец в онзи бункер!

Флъд погледна Стансфийлд умолително. Директорът на ЦРУ поклати отрицателно глава.

– Какво искате да направя? – попита генералът. В гласа му прозвуча примирение.

– Искам да ме държите информиран и да не предприемате нищо, което може да доведе до още насилие.

– Разбрано, сър.

Разговорът приключи. Генерал Флъд затвори, без да се интересува дали Бакстър е все още на телефона. Същото направи и Кинг. Сетне тръгна към бюрото на шефа си.

– Справи се страхотно – възкликна възторжено. – Сега, както виждам аз нещата, има няколко факта, които работят в наша полза. Първо, информацията, с която разполагат, е малко несериозна според мен.

Искам да кажа, че не можем да вярваме на Израел за каквото и да било точно сега. Второ... – Кинг потупа брадичката си с пръст. – Има различни гледни точки. Дали животът на президента е по-ценен от живота на петдесет негови сънародници? Тук може да се спори доста. Нито един американски живот не е по-ценен от друг американски живот.

Бакстър се намръщи.

– Хайде стига, Далас. Кой ще се хване на тия глупости?

– Средностатистическият гражданин. Дори Флът да се окаже прав, в което се съмнявам, не сме длъжни да шурмуваме сградата. С изключение на голямата издънка в началото този Азис засега се държи прилично. Досега не е поискал нещо, което да не можем после да оправим. Освен това, с малки изключения, американският народ иска кризата да стигне до мирно решение. Мисля, че трябва да продължим да следваме нашата политическа линия, Шърман. Ако не ни предоставят доказателства, че президентът е в опасност, няма да си мърдаме пръста. Сега уреди онези решения да бъдат приети в Обединените нации до довечера и утре Азис ще пусне още една трета от заложниците. Това ще бъдат две трети, които ти ще си спасил. – Кинг замълча и зарея поглед през прозореца. Изведнъж през ума му проблесна мисъл. Ако избиеха всички терористи, проблемът му щеше да бъде решен!

– Далас, за какво се замисли? – попита Бакстър.

– За нищо. Просто се опитвам да преценя нещо.

Джак Уорч правеше коремни преси. Предпочиташе ги пред лицеви тегла. Всеки ден правеше по двеста коремни преси, за да поддържа формата, а сега – за да си запълва времето.

Спря за момент и погледна към купчината оръжия на масата. Гледката го дразнеше. Най-добрите бодигардове в света се намираха тук, в това помещение, а президентът искаше да се предадат. Специалният агент бе убеден, че има и друг начин.

Тогава се сети. Оставаха му още три коремни преси. Той скочи на крака. Разполагаше с деветима агенти. Трябваше да му дойде наум по-рано. Сега, развълнуван, той седна на леглото, за да премисли плана си, да разгледа всички възможности и да реши как точно да го представи на президента.

38.

Стансфийлд позволи на генерал Флъд да изпусне малко пара. Генералът крачеше пред бюрото му и размахваше ръце, докато директорът на ЦРУ от време на време се съгласяваше с него. Разузнавачът ветеран знаеше, че Бакстър ще им забрани да действат, и вече мислеше с три хода напред. Той можеше да предупреди генерал Флъд за реакцията на Бакстър, но беше по-добре да има ядосан генерал до себе си.

Започваше трудната част. Стансфийлд знаеше, че вицепрезидентът никога няма да дръпне спусъка. Трябваше да направят нещо, преди да е станало по-лошо. Бакстър само се опитваше да печели време. Фактът, че при толкова тежка криза вицепрезидентът реагираше по такъв начин, правеше трудното му решение много по-лесно.

Томас Стансфийлд беше решен да стори нещо, което през цялата си петдесетгодишна кариера си бе позволил само веднъж. Решението му можеше да провали кариерата му и да опетни името му, но той беше готов да поеме риска. Все още държеше скритите си асове и сега беше моментът да ги използва.

Генерал Флъд приличаше на треньор по футбол, който се кара на отбора си на полувремето. Стансфийлд го гледеше как крачи напред-назад, като не спира да размахва юмуци и да ръси ругатни. Постепенно генералът намали децибелите.

– Ти май не го приемаш много навътре, а? Президентът е в опасност. Сега разбирам защо Азис поставяше исканията си през толкова дълги интервали. Нуждаел се е от време.

Стансфийлд кимна. Беше време да опипа почвата.

– Да, но какво можем да направим по този въпрос? Ако Бакстър не ни даде одобрението си, оставаме с вързани ръце.

– Няма какво да направим. Този идиот дава заповедите и ако не намерим начин да го убедим, че трябва да атакуваме, ще стане още по-лошо.

Стансфийлд смяташе Флъд за добър войник. Мисълта да наредят нападение, без да питат Бакстър, дори не беше минала през главата на генерала. При директора на ЦРУ беше различно. Разузнавачът действа по други правила. Той търси по-различни, нестандартни начини за решаването на проблемите. Въпреки че идеята на директора беше в противоречие със заповедите на Бакстър, той вече бе взел решението си и

щеше да го осъществи сам. Останалите щяха да изгубят прекалено много, ако ги замесеше.

– Има и още една възможност – промълви.

Погледът на Флъд се изпълни със скептицизъм. Той също се беше опитвал да намери изход от кризата. Не беше успял.

– Не виждам друг път за решаване на кризата с изключение на това – да се надяваме Бакстър да одобри плана за нападение.

– Има още един начин и той е единственият за нас.

– Би ли ме просветлил?

Стансфийлд поклати отрицателно глава.

– Мисля, че ще е най-добре да не знаеш нищо.

Флъд скръсти ръце.

– Как имаш предвид, Томас? – изрече бавно.

Стансфийлд отправи поглед навън през големия прозорец зад бюрото си.

– Добре знаете какво трябва да бъде направено, генерале – заговори, без да се обръща към Флъд. – Аз не виждам смисъл да бъдат жертвувани кариерите на двама, ако можем да минем с един. – Той бавно се обърна и погледна генерала. После добави: – Мисля, че сега е най-подходящият момент за теб и за генерал Кембъл да идете да навестите хората на фронтната линия. Поговорете с Екипа за борба с тероризма и с отряд „Делта“. Проверете дали са готови за действие, когато дойде заповедта.

Флъд се двоумеше. Искаше да знае какво е намислил Стансфийлд. Но, от друга страна, разбираше, че не трябва да се замесва.

– Томас, какво кроиш?

Директорът заобиколи бюрото и постави ръка на рамото на генерала.

– Имам добри намерения. Не се притеснявай. Само се погрижи момчетата да са готови, когато дойде заповедта.

След по-малко от минута бяха в командната зала. Флъд беше казал на Кембъл, че ще отидат да навестят отряд „Делта“ и Екипа за борба с тероризма на Тайните служби. Кембъл предположи, че това посещение е свързано с телефонното обаждане до вицепрезидента, и започна да се надява, че скоро ще им разрешат да нападнат.

След като двамата генерали излязоха, Кенеди се обърна към Стансфийлд:

– Бакстър разреши ли да нападнем сградата?

– Боя се, че не.

Кенеди сви устни.

– Защо тогава генерал Флъд бързаше толкова, за да отиде там?

– Трябва да подготви някои неща. – Стансфийлд погледна часовника си. – Имаме ли връзка с Мич?

– Да.

Стансфийлд премисли отново плана си. После се огледа.

– Айрини, кажи на всички да излязат да си починат за петнайсет минути.

– На всички ли? – попита Кенеди.

– Да, на всички – повтори спокойно Стансфийлд. – И никой да не стои на вратата.

Кенеди познаваше шефа си. Веднага разбра, че не се шегува. Знаеше, че има много сериозна причина за необичайната си молба, и затова веднага се зае да я изпълни. Отиде при всеки от присъстващите поотделно. Никой не я попита каква е причината за тази заповед.

За по-малко от две минути всички напуснаха залата. Сега в полумрака стояха само Стансфийлд и Кенеди. От стената с мониторите се стелеше лека синкава светлина.

– Ти също, Айрини – погледна я Стансфийлд.

Кенеди се изненада. Нямаше нищо в тази сграда, което да ѝ беше забранено да види или да чуе, освен ако не беше противозаконно. Тя погледна подозрително шефа си и се запита какво ли е решил да прави. Сетне се отправи към вратата.

Рап беше приел извинението на Анна Райли. Знаеше, че да я моли да не разказва за тези събития, беше несериозно. Щеше да ги огласи – по един или по друг начин, – но само след като приемеше условията. От ъгъла на стаята дойде сигнал, че някой се опитва да се свърже по радиостанцията. Рап се пресегна и вдигна слушалката.

– Да.

– Мичъл, обажда се Томас. Намери ли начин да решиш последния ни проблем?

Рап малко се изненада, че Стансфийлд го нарича с пълното му име.

– Може би. Милт мисли, че е намерил начин, но ще е трудно да достигнем до целта от настоящото си местоположение.

– Мичъл – заговори Стансфийлд след известно време, – ти

пожертва много през последните десет години и аз съм ти благодарен. – Той отново замълча. – Ще те помоля да направиш нещо и не искам да го обсъждаш с никой друг. Разбираш ли?

– Да, сър.

– Първо, трябва да разберем дали Хейс е в безопасност в бункера си. Второ, трябва отново да осъществим връзка с него. Телефоните и радиостанциите в бункера са заглушени, както ти е известно. Намери устройството за заглушаване и го унищожи, за да мога аз да говоря направо с президента.

– Как бихте искали да го направя, сър?

– Бих предпочел да бъдеш много тих, но използвай всичко, което намериш за необходимо.

Даваха му разрешение да действа така, както намереше за добре. Сега вече наистина щеше да си свърши работата. Изведнъж той се сети, че нещата не са съвсем наред.

– Някой друг знае ли за това?

– Не, само ние двамата с теб.

Рап затвори очи.

– Ами Айрини?

– Не. Само ние двамата.

– Значи известно време ще работя съвсем сам.

– Опасявам се, че да. – Именно това не харесваше в плана си, но нямаше друг начин.

Рап се замисли дали ще успее без подкрепления.

– Ще се погрижа, сър – отвърна след малко. – Вие само си осигурете тила. Тук нещата могат доста да загубеят.

– Ще го направя, Мичъл. Бъди внимателен.

– Винаги съм внимателен. – Рап остави слушалката и погледна Адамс.

„Нещо много странно се случва навън“, каза си. Необичайното поведение на Стансфийлд го бе удивило. Сега обаче не биваше да се разсейва. Имаше за какво да се притеснява.

Рап посочи чертежите на сградата.

– Трябва да намерим начин да проверим дали президентът е в безопасност.

39.

Бяха минали не повече от трийсет минути, откакто се беше обадил Стансфийлд. Рап постоянно си припомняше, че трябва много да внимава, докато преглеждаха чертежите. Райли се беше изтегнала по корем в ъгъла. Беше подпряла брадичка на ръцете си и от време на време вдигаше краката си във въздуха. Предпочиташе да не казва нищо, а само внимателно да слуша. Беше си спечелила отново мястото в групата.

Рап бе открил поне три възможности да стигне до целта, но нито една не му изглеждаше особено надеждна. Накрая реши да минат по най-очевидния маршрут. Той беше готов да слезе в мазето и да застреля часовия и онзи Ясин. Ако не можеше да намери друг път, вероятно това щеше да се окаже единственото решение.

Припомни си какво му бяха казали, преди да започнат операцията. Ако заловеше Азис, експлозивите щяха да се взривят и да избият всички заложници. Нямаше смисъл да рискуват да вкарат Екипа за борба с тероризма. Тогава онзи идиот просто щеше да се самовзриви и да сложи край на всичко.

Милт Адамс прелисти няколко страници и ги огледа. Рап го наблюдаваше.

– Какво? – попита командосът.

Адамс се загледа в стената пред себе си. Опитваше се да си представи нещо.

– Това е преддверието към трето ниво – посочи той на чертежа. – Тук преддверието продължава направо, но после завива наляво на деветдесет градуса. Тук има отвор на вентилационната шахта... или поне така си мисля.

– Така си мислиш? Не е ли отбелязан на чертежа?

– Не. – Милт затвори очи и се опита да си спомни преддверието. – Мисля, че там наистина има отвор на вентилационната шахта.

– Защо не е отбелязан?

– Защото това не са най-последните чертежи на сградата. Доколкото си спомням, архитектите се тревожеха, че ще има прекалено много влага в преддверието и заради това бяха решили да поставят този отвор. Разбираш ли? Това помещение е построено заедно с бункера, а живото-поддържащите му системи са скрити под него. Сигурен съм, че по време на строежа пробиха системата за вентилация на горния етаж. – Той

отново огледа чертежа. – Ще извадим голям късмет.

– Защо? – попита нетърпеливо Рап.

Адамс разпери ръце.

– Много си едър, по дяволите.

– Милт, за какво намекаваш? – попита раздражено Рап.

– Почти съм сигурен, че там има отвор на вентилационната шахта, но самата шахта е само петдесет сантиметра широка. Ти няма да успееш да се промушиш.

– Обясни! Докъде ще ни заведе тази вентилационна шахта?

– Тази шахта стига до един ъгъл преди преддверието. Стигнеш ли дотам, ще можеш да видиш съвсем ясно какво става пред вратата на бункера, ако, разбира се, първата врата е отворена.

– Но ти казваш, че няма да се побера в шахтата.

– Не. От друга страна, можеш да ме спуснеш надолу, но... – Адамс млъкна и го погледна.

– Ти ще започнеш да кихаш и те ще те чуят.

– Опасявам се, че да – кимна Адамс.

Рап изруга едва чуто. Беше готов на всичко, за да види какво става в онова преддверие. Той вдигна поглед от чертежите. Райли приличаше на тийнейджър, излегнал се на плажа. Можеше да се обзаложи, че не тежи повече от петдесет килограма. Трябваше му една секунда да реши, че си заслужава да опитат. Ако искаше да прави репортаж за събитията, вероятно най-добре щеше да е, ако си извоюва правото.

Салим Русан беше намерил място на линейката си в колоната от коли, проточила се по протежение на една пресечка. Вдясно се виждаше хотел „Уилърд“, малко по-надолу – хотел „Вашингтон“.

Вляво оставаше Пършинг Парк, кръстен на генерал Пършинг – Черния Джак, командира на американския военен корпус в Европа през Втората световна война. По зелените площи бяха спрени камионите на пожарната. От един пикап наблизко раздаваха сандвичи и кафе на пожарникарите и шофьорите на линейки. На десетина метра зад Русан кръстовицето беше блокирано от четири полицейски коли.

Салим Русан се намиреше на две пресечки от Белия дом. Той се отпусна на седалката. После постави слушалки на уокмен на ушите си и отвори някаква книга. Предпочиташе да не се набива много на очи – предполагаше, че повечето от шофьорите на линейки се познават.

Погледна евтиния електронен часовник на ръката си. Наближаваше

два следобед. Седеше на това място почти три часа. Засега нямаше проблеми. Другите шофьори от време на време се събираха край пикапа със сандвичите и си говореха. Някои играеха фризби с пожарникарите. Прикритието му засега вършеше работа.

Хвърли поглед в страничното огледало. Репортерите и зяпачите се бяха събрали зад полицейската барикада една пресечка по-надолу. Ако му останеше време, можеше да се опита да монтира едно от устройствата край тълпата. Целта беше да накара хората да се разбягат във всички посоки. Възхищаваше се на гледката на паркираните един до друг червени противопожарни камиони на Пенсилвания Авеню. Колко богата беше тази страна! Богата и лицемерна. Лицемерна и алчна. Щеше да бъде хубаво, ако успееше да сложи една бомба под някой от камионите. Но не можеше и дума да става за това. Имаше прекалено много пожарникари. Щяха да го видят.

Отново вдигна часовника си. Отвратителен навик. Цифрите не се бяха сменили от последния път, когато ги погледна. Време беше да се захваща за работа. Без да сваля слушалките, той се премести в задната част на линейката. На пода имаше няколко големи кутии. Всичките бяха заключени. Русан извади ключа от джоба си, отвори едната и взе отвътре малка пластмасова кутия, предназначена за консумативи за първа помощ. Сега вътре имаше бомби, покрити с пласт кафе на зърна. Всяка бомба се състоеше от пластичен експлозив „Семтекс“, детонатор и пейджър, който действаше като хранване и като предавател. Бомбите можеха да бъдат активирани единствено от Русан и Азис. Или ако някой набереше номера по погрешка.

Мирисът на кафето щеше да заблуди обучените кучета, които ФБР вероятно щяха да използват, за да търсят взривни вещества. Но Русан беше взел и още една предпазна мярка – бе наръсил гумите и задната врата с лют червен пипер.

Шест устройства лежах скрити в кутиите. Две представляваха тънки листови семтекс, навити на руло, другите бяха замаскирани в кутийки от диетична кола.

Русан взе малка черна раница и внимателно прибра в нея две увити във восъчна хартия бомби. Върна се на предната седалка, поседя няколко минути, за да събере кураж, отвори вратата и излезе.

Изкачи стъпалата към входа на хотел „Уилърд“ и влезе вътре. Във фойето стояха двама полицаи. Русан им се усмихна. Прекоси фойето и тръгна по стълбите. Хотелът беше затворен за посетители, защото се намирал твърде близо до Белия дом.

Терористът влезе в мъжката тоалетна и се огледа, за да провери дали е сам. Мушна се в кабинката, която предварително бе набелязал, вдигна капака на тоалетното казанче и сложи бомбата вътре, като внимателно я закрепил с лепенки. Сетне върнал капака на мястото му.

Доволен от свършената работа, свали ципа си и се облекчи.

40.

Не беше необходимо да убеждават Райли дълго. Рап не бе сигурен дали тя иска да го направи от патриотизъм, от състрадание към заложниците или от професионална корист. Надяваше се причината да е сред първите две.

Райли слушаше внимателно инструкциите на двамата мъже и от време на време задаваше въпроси.

– Това е разузнавателна мисия – обясняваше Рап. – Слизаш долу, оглеждаш и се връщаш обратно.

Повториха всичко още веднъж.

Преди да напуснат тайната стая, Рап ѝ предложи да се откаже. Тя дори не се подвоуми. Командосът взе оборудването, което му беше необходимо, и махна на Адамс да отвори вратата.

Движеха се бързо и тихо. След по-малко от минута бяха в малкия асансьор. Райли вървеше по чорапи. Когато пристигнаха в мазето на първо ниво, отвориха вратата и Адамс веднага прокара навън малката камера, за да провери положението.

– Чисто е – пошепна Адамс през рамо и издърпа кабела.

– Ще тръгнем надясно и по средата на коридора, нали? – попита Мич.

– Да.

– Добре – прошепна Рап. – Ето какво ще направим. – Погледна Райли, застанала на не повече от трийсетина сантиметра от него. – Когато отворим вратата, аз ще изляза първи. Когато ти махна два пъти, това означава, че трябва да тръгваш. Милт ще води, ти ще се държиш с дясната си ръка за рамото му. Не изпускай от поглед тила му. Ако забърза, забързваш и ти. Ако тръгне по-бавно, и ти забавяш крачка. Ако клекне, и ти клякаш. Може да ми се наложи да стрелям.

Райли кимна. Изведнъж ѝ мина през ума, че идеята всъщност не е особено добра. Или тук долу беше по-студено, или започваше да изпитва страх.

– Нервна ли си? – отгатна Рап.

Райли кимна.

– Добре – усмихна се Рап. – Така и трябва. – Той хвана дясната ѝ ръка и я постави на рамото на Адамс. – Следвай Милт и всичко ще е наред.

Рап откряна вратата и огледа коридора. Нямаше никой. Вдигнал пистолета, излезе в коридора и направи знак на Адамс и Райли да го последват.

Адамс се затича напред, стиснал в дясната си ръка шперц. Райли го следваше неотлъчно. Рап пое след тях. След секунди Адамс вече стоеше пред друга тайна врата и я отключваше. Отвори я и тримата влязоха в помещението.

Мич затвори след себе си и се огледа.

– Мислех, че влизаме в Китайската стая – прошепна Райли.

– Не – поклати глава Адамс. – Това е складът на Китайската стая. – Той се приближи до един от многото пластмасови контейнери и го отвори. Вътре имаше чаши и чинни. – Тези контейнери са предварително подготвени. Когато предстои прием, слагат един в асансьора и го свалят в кухнята.

– Всичките ли са пълни с китайски порцелан? – озърна се Райли.

– Да.

– Страхотно.

Рап вече местеше контейнерите, за да отвори място към стената, на която беше отворът на вентилационната шахта. Адамс му помагаше. Тогава Райли забеляза втора врата.

– Дали е каквото си мисля? – попита.

– Да – отвърна Адамс.

– Добре. Трябва да отида там.

Рап премести последния контейнер и видя в дъното капака на вентилационната шахта. Адамс се приближи, коленичи и извади малка отвертка. За секунди винтовете, които държаха капака, бяха развити. Той го отместа, взе фенерчето си и погледна в тръбата пред себе си. Не му отне много време, за да забележи разклонението, което водеше към долните етажи и към вентилационната система в мазето. Измъкна главата си от отвора и погледна Райли.

– Точно там е, където си мислех – рече. – На три метра направо и после се спускаш два етажа. След това ще трябва да пропъзлиш малко повече от три метра и ще стигнеш до отвора долу.

– В каква посока трябва да тръгне, когато стигне до трето ниво? – попита Рап.

– Ще продължава да пълзи в същата посока, от която е дошла.

Мич погледна часовника си.

– Добре – каза той. – Да се захващаме за работа. Сега имаш последен шанс да се откажеш.

Анна се засмя нервно и погледна малкия отвор пред себе си.

– Готова съм – каза решително.

– Дай ми още няколко минути – кимна възхитено Мич – и ще те приготвим. – Той остави малката си раница на пода и извади въжето и едно от устройствата за наблюдение. – Ще има ли достатъчно светлина вътре? – обърна се към Адамс.

– Да. На всеки два метра има отвори, откъдето влиза достатъчно светлина.

– Добре. – Обърна се към Райли: – Седни, Анна, трябва да завържа въжето около глезените ти. – Тя седна на пода. Мич направи здрав възел, но така, че да може да движи краката си свободно. После попита: – Имаш ли въпроси?

– Как ще ви дам сигнал да ме изтеглим нагоре, момчета?

– Добър въпрос – намръщи се Рап. – Дръпни въжето три пъти.

– Как? Няма достатъчно място, за да се извърна. Милт, някакви идеи?

– Да. – Адамс се наведе и започна да развързва обувките си. После свали връзките и ги върза една за друга. Единия им край завърза за въжето, а другия – за врата на Анна. – Когато искаш да те изтеглим, дръпни връзката три пъти.

Райли кимна.

– Идеята си я бива, Милт – рече Рап. После се обърна към Райли: – Вървиш напред около три метра и после надолу, докато стигнеш дъното. Не забравяй, че щом стигнеш долу, трябва да се извъртиш на сто и осемдесет градуса, за да можеш да се сгънеш в кръста. После, когато влезеш в хоризонталната шахта, отново можеш да се обърнеш по корем. Оттам ще пропълзиш до първия отвор на вентилационната шахта, откъдето трябва да се вижда преддверието на бункера. Не се задържай много. Няма да ти трябва повече от минута да погледнеш. Искам да видиш колко души има там и с какво оборудване разполагат. После дръпни три пъти връзката и ние ще те изтеглим.

Райли кимна.

– И не забравяй, че ще трябва отново да се обърнеш на сто и осемдесет градуса, когато те изтегляме.

– Добре, да започваме, преди да съм си променила решението. – Тя се обърна и се мушна в отвора. – Три дръпвания – каза и слабо ѝ тяло изчезна в шахтата.

Вътре беше мръсно и тясно. Рап наистина не би се побрал. Не ѝ отне много време да достигне шахтата, която тръгваше надолу. Както

беше казал Рап, разстоянието беше не повече от три метра. Райли спря и погледна надолу. Имаше достатъчно светлина да види дъното. Не беше толкова далеч, както беше очаквала. Тя запълзя бавно. Когато въжето се опъна, Рап и Адамс започнаха внимателно да я спускат. Щом наближи дъното, се завъртя на сто и осемдесет градуса.

Малко след това тя се издърпа в хоризонталната шахта и спря, за да си почине за момент. Въжето беше малко стегнато, но глезените не я боляха. След като си пое въздух, тя се обърна по корем и тогава чу шума. Приличаше на свистене от някаква машина. Пулсът ѝ се ускори. Отворът на шахтата се намираще на метър пред нея. Пропълзя още няколко сантиметра напред и спря. Шумът не стихваше. Колкото повече се приближаваше към отвора, толкова по-светло ставаше. Когато се доближи до решетката, вече виждаше ръцете си съвсем ясно.

Ясно се различаваше и отсрещната стена. Райли долепи лице до пода на шахтата. Това, което видя, смрази кръвта ѝ. Малко по-надолу по коридора се виждаше блестящата врата на бункера. Захванатите към нея предмети издаваха странния шум. Бяха бормашини. Една голяма и две по-малки. Не се виждаше цялото преддверие, защото първата вратата към бункера не беше изцяло отворена.

Райли посегна да дръпне три пъти връзката, завързана за врата ѝ, когато се появи някакъв мъж. Дойде от онази част на помещението, което тя не виждаше. Тя се дръпна назад уплашена, че може да я види. После бързо осъзна, че това е глупаво, и отново пропълзя напред. Мъжът, който приличаше повече на водопроводчик, отколкото на терорист, се приближи до бормашините и докосна всяка поотделно.

„Страхотно!“ каза си Райли. Огледа мъжа още веднъж и дръпна връзката три пъти.

Джак Уорч реши да действа. Искаше първо да запознае с плана си всички агенти и после да го представи на президента. Не искаше някои да изглеждат изненадани, когато президентът ги попита за мнението им. Беше поговорил минута-две с всеки от хората си и всички се бяха съгласили да го подкрепят.

Сега престоеше трудната част. Президентът Хейс седеше до Вальри Джоунс на един от диваните. Играеха на карти. Преди да се приближи, Уорч провери още веднъж вратата. По всичко личеше, че времето им изтича.

Той прекоси помещението и застана от едната страна на дивана.

Хейс вдигна поглед.

– Извинете, господин президент. Може ли да ми отделите няколко минути? – попита специалният агент.

– Разбира се – отвърна президентът и остави картите на дивана. – Извини ме, Вал.

Отдалечиха се в ъгъла при тоалетната.

– Какво има, Джак? – започна Хейс.

– Сър, първо искам да ме изслушате, преди да кажете каквото и да било. Имам идея. Мисля, че ще успее, но ще ни трябва доста смелост. Поемаме немалък риск.

– Казвай.

– Искам да започна с това, че да седим тук, не е особено добро решение. Всеки от моите хора е готов да се пожертва за вас и затова ви моля да престанете да мислите за нас. Ние сами сме избрали професията си.

– Няма да променя решението си, Джак. Вече имаше достатъчно кръв. Когато отворят вратата, ще се предадем мирно и ще се надяваме да оцелеем.

– Оставете ме да довърша, господин президент! – прекъсна го Уорч.

Хейс отстъпи изненадан.

– Ние – продължи Уорч – не сме от значение в момента. Вие сте по-важен. Ако сложим оръжие, нямаме никакви гаранции. Откъде да знаем дали няма да ни наредят до стената и да ни разстрелят?

Президентът се замисли за момент.

– Нямаме гаранции, Джак, но аз не виждам друга възможност.

– Имам идея. Малко е странна, но е по-добре, отколкото да седим и да чакаме.

– Каква е?

– Нещо, което те няма да очакват. В тази стая има деветима изключителни агенти. Трима от тях са били в Екипа за борба с тероризма и са обучени за подобни ситуации. Предлагам ви, вместо да чакаме те да отворят вратата, ние да я отворим.

Хейс смръщи вежди.

– Послушайте ме, господин президент – продължи Уорч. – Разполагаме с достатъчно оръжие да ви измъкнем оттук, а освен това на наша страна ще бъде и изненадата.

Хейс скръсти ръце.

– Ако ще го правим, искам да чуя подробен план.

Когато я изтеглиха от вентилационната шахта, дрехите ѝ бяха потънали в прах. Тя се преобърна по гръб и седна. Рап и Адамс се наведоха над нея.

– Пробили са външната врата – зашепна Райли трескаво – и сега се опитват да пробият вътрешната врата, на бункера.

– С какво? – попита Адамс.

– Не съм сигурна. Мисля, че с бормашины. Поне така ми звучаха. Мъжът, който ги проверяваше, премери колко е отрязал от вратата.

Адамс понечи да попита нещо, но Рап го спря.

– Започни отначало, Анна. Какво видя?

Райли си пое дъх и отпусна ръце в скута си.

– Видях три предмета, закрепени за вратата. Изглеждат като бормашины. На пода имаше две кутии... или някакви неща като кутии. Едната беше червена, а другата – синя. – Райли замълча. Опитваше се да си спомни всеки детайл. – Имаше един мъж. Той дойде от лявата част на помещението, където не можех да видя какво става, защото първата врата не беше отворена широко. Мъжът държеше чаша в ръце – вероятно кафе. После се приближи до бормашините. Допря ръка до всяка... Мисля, че искаше да види дали не са загряли.

– Страхува се да не изгорят – кимна Адамс.

– След като провери бормашините, той извади метър и премери бургиите – продължи Райли.

– Как изглеждаше? – попита Рап.

– Не беше като другите.

– Не си го виждала, докато беше при останалите зложници, така ли?

– Не.

– В какъв смисъл беше различен?

– Беше някак... – Райли се чудеше каква дума да употреби – подебел, по-възрастен.

– Колко възрастен?

– На около четирийсет или може би петдесет.

– Беше ли въоръжен?

– Не съм сигурна.

– Видя ли някоя друго? Чу ли нещо друго? Каквото и да е.

– Не – поклати глава тя. – Не останах дълго долу.

Рап се пресегна и започна да развързва въжето от краката ѝ.

– Добра работа, Анна. Сега искам да останеш тук и да ме изчакаш, докато аз отида горе, за да докладвам. Мисля, че ще трябва да свършим още малко работа. Милт, да тръгваме.

Адамс се изправи.

– Нямам връзки на обувките си.

Рап погледна босите крака на Анна.

– Свали ги и тръгвай по чорапи.

Адамс го послуша.

– Мич – каза колебливо, – трябва да ида до тоалетната.

Рап свъси вежди. После една мисъл му мина през главата. Той се обърна към Райли:

– Анна, каза, че мъжът пие кафе, нали?

– Да – отвърна тя.

Рап се усмихна.

– Милт, ти си гений.

41.

Харис и Ривърс спряха на портала на военна база „Андрюс“ и представиха документите си. Отдадоха им чест и ги пуснаха да влязат. Харис трябваше да намери генерал Кембъл, а фактът, че в момента той беше с Флъд, бе обнадеждаващ. Можеха да имат късмет да ги открият двамата. Все пак трябваше да поиска разрешение от Флъд за каквито и да било действия.

Ривърс караше бързо. Такава беше заповедта на Харис. Имаха среща с генерала и всяка секунда беше ценна. Бе се проляла кръвта на човек от тюлените и Харис щеше да направи всичко възможно да получат задача.

След не повече от минута Ривърс спря рязко до лимузината на генерал Флъд. Няколко офицери от Пентагона бяха застанали около нея, облечени в чисти, току-що изгладени зелени униформи.

Харис и Ривърс слязоха от колата. Командирът носеше папка, а Ривърс стискаше автомата си. В папката се намираше документ, с който Специалните части предлагаха пред висшите военни мисия за одобрение.

Двамата бойци се отправиха един от близките хангари. Там забелязаха двама от сътрудниците на генерал Флъд. Единият се опита да спре Харис, но той не му обърна никакво внимание, отвори вратата и влезе вътре. Ривърс го последва.

Застанали край една черна дъска, генерал Кембъл и генерал Флъд слушаха с интерес полковник Грей – командващия отряд „Делта“. Край дълга маса бяха насядали други военни от Пентагона. Харис и Ривърс отдадоха чест. Флъд им кимна. Харис се извини, че са нахълтали така.

– Няма нищо. И без това искахме да говорим с вас. – Флъд посочи черната дъска и добави: – Обсъждаме няколко различни варианта за нападение.

– Били и хората му си знаят работата – каза Харис. – Не им трябва и аз на главата. – И намигна на Грей. Той отговори с одобрително кимване. – Аз обаче имам идея за нещо друго. Относно една пречка, която трябва да отстраним, преди да се заемем с каквото и да било. – Харис посочи картата на Белия дом, закачена встрани от дъската. – От Железния разбрахме, че из сградата са разположени взривни устройства. Намерил е бомба в спалнята на президента. Защо му е да слага бомба там?

Всички заложници са в Западното крило. Единствената причина е да иска да взриви цялата сграда.

– Така е – кимна генерал Флъд.

– Следвайки тази логика, след като има една бомба на подобно място, значи има и още. – Харис замълча. Искеше да си представят какво би станало, ако изпратят Спецчастите да атакуват. – Преди да направим каквото и да е, трябва някой да обезвреди бомбите.

Полковник Грей кимна.

– Точно преди да влезете, обсъждахме варианта да проникнем в сградата и да застреляме всички терористи, а заедно с тях и онзи, който трябва да задейства детонаторите. – Грей не изглеждаше особено ентузиазизиран от предложението си.

– А ако Азис е заложил експлозиви на задържаните?

– Тогавата сме загазили – съгласи се Грей.

– Точно така. Именно заради това искам да вкараме отряд в сградата малко преди да нападнем. Така ще знаем какво става вътре и ще имаме възможност да обезвредим бомбите поне временно. Иначе няма да излезе нищо.

Всички присъстващи се замислиха.

– Нека отгатна, Дан – пръв заговори Кембъл. – Ти вече знаеш кой точно би се заел с тази деликатна задача.

– Всъщност сте прав, сър – отвърна Харис и се засмя.

– Да чуем плана.

– Някой от вас спомня ли си онази тренировъчна операция, която проведохме с Тайните служби?

По онова време генерал Флъд беше в Корея, а генерал Кембъл – в Англия. Полковник Грей обаче беше вече в отряд „Делта“. С неговите хора постоянно тренираха, но той не си спомняше да е правил тренировки с Тайните служби.

– Ще трябва да ми опресниш паметта – каза полковникът.

Харис се приближи до него.

– Беше, кажи-речи, секретна тренировка. Искяха момчетата от „Тюлен б“ да им помогнат да проверят някои от звената за сигурност и не искаха много да се разчува. Особено след резултатите.

Преди Харис да продължи, един младши офицер се приближи и се извини, че ги прекъсва.

– На телефона ви чака директор Стансфийлд – обърна се той към Флъд.

– Томас? – каза генералът в слушалката. Известно време мълча.

Очите му се разшириха. След минута прошепна високо: – По дяволите! – След малко добави: – Съгласен съм. Ще се кача на хеликоптера и ще дойда. Пригответи всичко. – Флъд затвори телефона и се обърна към останалите: – Лоша новина. Железния е потвърдил, че терористите се опитват да пробият вратата на бункера. И напредват бързо. – Генералът поклати глава и погледна полковник Грей: – Бомби или не, влизате в сградата! – После се обърна към Харис: – Не знам каква идея имаш, но се надявам да е добра и да си готов да я осъществиш бързо. Аз трябва да се върна в Ленгли.

Харис кимна.

– Хората ми работят по нея от сутринта – каза той.

Рафик Азис се беше отпуснал в креслото на президента. Пред него блестеше гладката повърхност на дългата маса в Оперативната зала. Азис беше затворил очи и скръстил ръце. Беше средата на следобеда и той се опитваше да поспи преди безсънната нощ. Пред себе си беше оставил автомат. Беше загасил лампите и единствената светлина идваше от включените телевизори.

Някой почука на вратата. Азис мигновено отвори очи.

– Влез.

Вратата се отвори и на прага застана Муамар Бенгази.

– Помоли ме да те събудя в три часа.

– Благодаря. – Азис се прозя. – Как са останалите?

– Добре са – отвърна Бенгази.

– Погрижи ли се да поспят? Предстои ни много работа.

– Както нареди, всички спят по два часа и се сменят, за да пазят заложниците.

– Добре.

– Може ли да седна?

– Да.

Бенгази остави автоматата си на масата и седна.

– Какво мислиш за утре? – попита със страхопочитание водача си.

Азис погледна часовника си.

– Докато се стъмни, президентът ще е в ръцете ни и тогава... – Той се засмя. – Тогава от нас ще зависи всичко.

– Ще им кажеш ли, че го държим в плен, тази вечер, или ще изчакаш до сутринта?

– Ще изчакам утрото. По телевизията казват, че ООН ще уважат

исканията ни. Вицепрезидентът Бакстър ще се съобразява с нас, докато не получи следващата част от заложниците.

– Значи не мислиш, че ще нападнат тази вечер? – попита плахо Бенгази.

Азис поклати глава.

– Искане ми се и аз да бях на същото мнение, но след това, което се опитаха да направят тази сутрин, мисля, че подготвят нападение.

Азис се засмя.

– Именно заради това си толкова ценен, Муамар! Няма да предприемат нищо, преди да огласим следващите си искания. – Азис потупа слепоочието си с показалец. – Трябва да се научиш да разбираш как мислят американците. И особено политиците им. Те взимат решения, когато са принудени. Пуснахме една трета от заложниците и вече са с впечатлението, че ще пуснем още.

Бенгази се намръщи.

– За мен в това няма смисъл. Със сигурност военните са ги посъветвали да нападнат.

– Вероятно е така, но няма значение. Докато политиците си мислят, че ще спасят заложници, без да се изстреля и един куршум, няма да нападнат.

– Не и когато разберат какво ще е следващото искане. – Бенгази поклати глава. – Няма начин да приемат.

– Когато се доберем до президента, всичко ще се промени. Като стана дума за президента, как се справя нашият малък касоразбивач?

– Каза, че все още се движи по план. Някъде към седем тази вечер ще отвори вратата.

– Това ще е велик момент! – засмя се Азис.

Бенгази бавно кимна. Не беше съгласен с мнението на предводителя си.

– Мисля, че ще е най-добре да им кажем, че държим президента, веднага щом го хванем.

– Защо?

– Така ще се откажат да атакуват.

Азис вдигна ръце на тила си.

– Няма да променя плана си. Когато отправя последното си искане утре сутринта, искам да шокирам света, като се появя с президента по телевизията.

42.

Райли протегна левия си крак, преброи до двайсет, сетне повтори упражнението с десния. Така се чувстваше добре.

След като се погрижи за умората в краката и долната част на гърба си, тя се замисли за кариерата си. Беше участник в най-голямото шоу на света! На обикновените хора не им беше разрешено да надничат зад завесата. Освен това публиката не знаеше как продуцентите изопачават репортажите. Акцентират върху определени детайли, пропускат да споменат други. Правят репортаж за нещо, което дори не са виждали. Интересуват се единствено от рейтинга.

Анна знаеше, че историята ѝ ще е най-горещата от доста време насам. Ен Би Си щяха да се опитат да пуснат материала ѝ навсякъде, където бе възможно. Нямахте да ѝ дадат възможност да се пазари. В договора ѝ имаше клауза, която ѝ забраняваше да се появява по други телевизионни канали. Но може би щяха да я назначат в някое по-сериозно предаване.

Щяха да ѝ предложат да откупят правата за написването на книга, но тя знаеше, че с това трябва да се внимава. Искаше да напише книгата сама. Нямахте да бърза. Щеше да си измисли псевдоним и щеше да е готова за по-малко от два месеца. Ключът към успеха беше да намери най-подходящия агент. Някой, който щеше да се бори за пари и за повече време. Райли беше убедена, че тази история трябва да бъде разказана.

Щеше да потърси Мич Круз и да работи с него. Райли се усмихна при мисълта за мъжа, който я беше спасил. Не беше като красавците, които бе срещала в работата си. Беше едновременно красив и груб. Истински мъж. Колкото до самоличността му, според нея той работеше за ЦРУ, но не можеше да бъде сигурна. Хора като него не дават много информация за себе си, особено когато си имат работа с журналисти. Райли не можеше да ги вини. Беше виждала как баща ѝ и неговите колеги стават жертва на безскрупулни новинари. Не минаваше седмица, без той да хвърли вестника и да се разкреши, че са изопачили фактите. Затова Райли опитваше винаги да бъде обективна. Така щеше да подходи и към книгата си.

Тя се усмихна. Идеята беше почти завършена в главата ѝ. Най-хубавата част от книгата щеше да отдели на Круз, на неговото описание. Той щеше да е смъртоносен, тъмен, груб и, разбира се, без име. Тя щеше

да запази източника си в тайна, както постъпва истинският професионалист.

Изведнъж от другата страна на вратата се чу някакъв шум. Сърцето ѝ слезе в петите, но преди да скочи и да се скрие, вратата се отвори и вътре влязоха Рап и Адамс. Райли притисна с длан гърдите си.

– Момчета, изкарайте ми акъла!

Лицето на Рап беше напрегнато. Той се наведе и ѝ подаде ръка да се изправи.

– Следващия път ще почукаме – каза мрачно.

– Какво става? – попита Райли, докато ставаше.

Рап не отговори. Погледът му бе насочен към втората врата в стаята. Премисляше нещо. След малко погледна Райли в очите.

– Ще опитаме нещо, което ще бъде по-рисковано, но нямаме друг изход.

Райли погледна вратата. Напрегнатото лице на Круз я плашеше.

– Какво има зад тази врата? – попита.

Далас Кинг се разхождаше пред бюрото на вицепрезидента. Спореха какво трябва да направят, след като бяха получили новата информация, че по всяка вероятност Азис прави опити да проникне в бункера.

Бакстър се вайкаше, че всичко свършва, че всичко, което са направили, е напразно. Щяха да изпратят хеликоптерите, мъжете в черно щяха да атакуват и да пролят кръв. Щяха да го запомнят като човека, който бе разрушил Белия дом и заради когото са загинали няколко десетки американци. Амбицията му да стане президент се беше изпарила. Това щеше да е провал, който американската гордост нямаше да загърби. Името Шърман Бакстър щеше да се превърне в символ на поражението.

Кинг спря да се разхожда пред бюрото и щракна с пръсти пред лицето на Бакстър.

– Не ме слушаш! Внимавай какво ти говоря.

– Млъкни, Далас. Слушам те, но не ти вярвам. – Вицепрезидентът се отпусна в стола си.

Кинг беше търпелив. Сега шефът му трябваше да бъде успокояван и насърчаван. Той погледна часовника си.

– Може би е най-добре да те оставя за малко сам – каза Кинг. – Имаш нужда от почивка.

Бакстър вдигна измъчен поглед.

– Стига, Далас. Не ми говори с този тон.

– Както виждам – заговори Кинг и загледа разсеяно ноктите на едната си ръка, – моето мнение не те интересува особено. Затова реших, че ще е най-добре да изляза.

– Стига глупости, Далас – намръщи се Бакстър.

– Тогава защо трябва да споря с теб винаги когато настъпи някаква промяна? – Кинг сложи ръце на кръста си. – Шърман, никой не е казал, че ще е лесно, но аз започвам вече да се уморявам от пораженческото ти мислене. – „Ако имаше моите проблеми, щеше да ти се иска да се свреш в миша дупка!“, продължи наум.

Бакстър се отдръпна и се сви в стола си.

– Не виждам на какво трябва да се радвам толкова в момента – отвърна кисело.

– Като начало... – Кинг млъкна и се огледа нервно – един точно определен човек може и да не излезе жив от Белия дом. – Той поклати глава многозначително. – Може да се случи всеки момент. Не го забравяй.

Бакстър сведе поглед, притеснен, че Кинг може да види пламъчето в очите му. Политикът в него обаче му наложи да каже вярната реплика.

– Не искам да ставам президент по този начин.

– Знам, че не искаш, но, Шърман, това ще е твое задължение!

Бакстър млъкеше.

– Не знаем как ще свърши всичко това – продължаваше Кинг. – Затова трябва да участваш в играта. Продължавай да пресиращ Обединените нации, а аз ще се притеснявам за останалото. Имам идеи как да запазим нещата такива, каквито са, ако Стансфийлд и Флъд не спрат да досаждат, но трябва да ги премисля.

Кинг се загледа през прозореца. Беше късен следобед. Оставаха не повече от четири часа до залез-слънце. Ако издържат до сутринта, ако освободят още една трета от заложниците, щяха да са по-близо до победата. Тогава щяха да отстранят от пътя си Стансфийлд и Флъд и той щеше да оправи проблемите си.

43.

Рап посочи втората врата.

– Зад тази врата има подсилена метална врата, която води към тунел. През този тунел са измъкнали президента, когато терористите са нападнали. Минава под Розовата градина и стига до Западното крило.

Райли слушаше внимателно.

– Отначало се върви по стълби, след това тунелът прави завои наляво, после има още стълби, след които идва втора метална врата. Тази врата води към предверието на бункера. Онова помещение, което си видяла от вентилационния отвор на шахтата.

– И?

– Трябва да осъществим връзка с президента. Азис използва някакво заглушително устройство, за да осуети комуникацията с бункера.

– Откъде знаеш?

– В началото имахме връзка с президента чрез Тайните служби, но това беше за кратко време. Когато двамата с Милт влизахме през вентилационната шахта, колкото повече напредвахме, толкова по-лоша ставаше връзката. На втория етаж вече можем да се свързваме с външния свят. Сигурни сме, че заглушителното устройство е поставено максимално близо до бункера.

– Защо трябва да рискуваме да се покажем само за да говорим с президента? – попита Райли.

Рап не искаше да я лъже, но в същото време не можеше да ѝ каже какво се е сетил. Причината да постъпват така беше, че вицепрезидентът не одобрява нападението.

– Анна, сега не мога да ти кажа. По-късно ще ти обясня. Просто ми повярвай, че има основателна причина, поради която трябва да възстановим връзката с президента.

Райли се запита какво крие от нея Мич.

– Това ще е едно от нещата, които ще ми разкажеш заедно с целия си живот, когато излезем на вечеря – рече ехидно.

Рап се засмя.

– Да, разбира се. Записвам го на първо място в списъка.

„Как хубаво се смее!“, каза си Анна. Беше забелязала, че използва смеха като защита. Погледна го, сякаш четеше мислите му.

– Значи сега от мен се иска да сляза обратно долу и да чакам,

докато онзи отиде до тоалетната, и когато отиде, да дръпна въжето два пъти, така ли? – заговори бавно. – Тогава вие двамата ще идете там и ще направите това, което правите, за институцията, за която го правите.

– Общо взето, това е планът – отвърна Рап.

– Какво ще стане, ако на онзи долу не му се ходи до тоалетна? – попита Райли.

– Ще отиде – заяви Рап. – Според мен е там от три дни и постоянно се налива с кафе. – Имаш ли въпроси?

– Какво ще стане, ако ви дам сигнал, а след две секунди той се върне обратно? – попита репортерката.

– Добър въпрос! Ако това се случи, дръпни въжето четири пъти. – Тя кимна. Той отново попита: – Други въпроси?

– Да – отвърна тя. – Какво да правя, ако на мен ми се приходи до тоалетна?

– Ще стискаш. – Рап извади от раницата си едно от малките устройства за наблюдение. – Докато си долу, искам да инсталираш това. Постава се ето така. – Показа. – Тази малка издатина в края е камера. Погрижи се да гледа точно към вратата на бункера.

Райли взе устройството и кимна.

– Когато кажете, тръгвам, момчета.

– Милт? – Рап погледна партньора си.

– И аз съм готов.

– Добре. – Рап се приближи до втората врата. – Нека първо отворим тази врата и после ще спуснем Анна.

Адамс се приближи към сивата врата и извади шперца. Отвори я, зад нея се появи металната врата. Милт се доближи на няколко сантиметра от контролното табло. Изведнъж спря и се отдръпна.

– По-добре го направи ти – обърна се към Рап. – Ще бъдеш сам, когато отвориш втората врата.

Рап се съгласи и се приближи към контролното табло. Не очакваше да има някакви проблеми, но сега не беше времето да бъде самонадеян. Бутна вратата и пред него се откриха малка площадка и стъпала. Подът и долната част на стените бяха покрити с кафяв мокет.

Рап се обърна към Адамс и Райли.

– Изглежда наред – прошепна. – Хайде да спуснем Анна в шахтата и да се надяваме, че онзи ще отиде до тоалетната.

Минута по-късно Анна вече пълзеше в шахтата, а Рап придържаше въжето. Когато стигна до вертикалната шахта, той внимателно започна да я спуска надолу. Оттам репортерката бавно започна да напредва,

докато стигна до отвора. Надникна през него. Не се виждаше никой. Дебелия мъж, когото беше видяла предишния път, сега го нямаше. Трите бормашины работеха. Зачуди се дали сега не е най-подходящият момент да даде сигнала. После реши да изчака още минута. Виждаше само малка част от помещението, не можеше да е сигурна, че е празно.

Почисти от праха малък участък. Там щеше да постави устройството за наблюдение. Обърна камерата така, че да гледа точно към вратата на бункера. Сетне се изтегна по корем и се опита да се намести удобно.

Уикър беше довел със себе си екип от осем тюлени. Работеха, без да спират. Както обикновено, Новобранеца беше предвидил какво ще му трябва и се беше обадил в една дъскорезница в Мериленд, за да подготвят материалите за платформата предварително. Когато командир Харис му беше разрешил да стартира мисията, веднага се беше свързал с хората от дъскорезницата. „Тюлен б“, на които беше възложена задачата да преследват терористите в чужбина, ако успееш да избяга, беше в пълна готовност в база „Андрюс“ и всички се надяваха, че скоро ще ги извикат. Уикър се беше свързал с началника им и му беше обяснил какво му трябва. Няколко минути по-късно момчетата вече бяха намерили камион и отиваха към дъскорезницата, за да приберат материалите. Фактът, че все още не разполагаха с разрешително за камиона, не беше от значение в момента.

Малко след два часа следобед те вече бяха в центъра и облечени в дънки и тениски, разтоварваха камиона. Трябваше да построят две платформи. Щяха да стрелят двама снайперисти с куршуми петдесети калибър. Ако и двамата лежах на една платформа, щяха да си пречат.

Двете платформи всъщност представляваха две дървени кутии. Горната част беше слобена от греди, които се придържаша една за друга от перпендикулярно поставени летви отдолу. Уикър донесе пластмасов куфар и го сложи на платформата. Вътре имаше петдесеткалибров пушка „Барет“. Беше дълга метър и петдесет и четири сантиметра и тежеше близо четиринайсет килограма. Поразяваше цел на разстояние повече от километър и половина.

Уикър не беше висок. Всъщност беше с петнайсетина сантиметра по-висок от пушката. Той извади оръжието от куфара, разтвори двете подпори и го постави на платформата. Погледна през оптичския мерник. Веднага видя терориста, който седеше в бронираната стъклена кабина на покрива на Белия дом. От това разстояние тази пушка щеше да

свърши идеална работа. Но за да бъдат съвсем сигурни в резултата, бяха донесли две.

Уикър внимателно наблюдаваше закачуления терорист на покрива на осемстотин и двайсет метра от него. Отпусна се с цялата си тежест на платформата. Тя не помръдваше. Беше сглобена много добре. Снайперистът махна пушката от платформата и остави тюлените да си довършат работата. Погледна към залязващото слънце. Времето се разваляше. Това беше добре дошло. Той взе мобилния си телефон, набра номер и зачака човекът от другата страна да вдигне.

44.

Райли нямаше часовник и беше забравила да попита колко е часът, когато я бяха спуснали в шахтата. Чувстваше се схваната и реши, че е прекарала вътре поне трийсет минути, ако не и час. Досега не беше забелязала никакво движение в помещението от другата страна. Тъй като бездействаше, няколко пъти се хвана, че започва да се унася. Монотонното бръмчене на бормашините я приспиваше още повече.

Това, че не виждаше терориста, започна да я изнервя. Зачуди се дали в помещението има някой и дали сега не е най-подходящият момент да даде сигнала. Ако се наложеше отново да слезе в шахтата, щеше да поиска часовник и по-точни инструкции.

Времето течеше, а Райли се чувстваше все по-схваната и уморена. Вече започваше да губи търпение, когато чу шум, по-различен от шума на бормашините. Приближи се до отвора, за да види по-добре какво става вътре, и долови някакво движение. Имаше някой. След няколко секунди дебелият мъж застана на прага и се протегна.

Приближи до бормашините, за да провери колко са напреднали. Когато приключи с измерването, хвърли метъра на пода, прозя се и тръгна към видимата за Райли част на помещението.

Когато се приближи към нея, тя протегна ръка и сграбчи връзката до тялото си. В момента, в който мъжът зави зад ъгъла, я дръпна два пъти рязко.

Рап и Адамс бяха нащрек. Адамс стоеше до вентилационната шахта с въже в ръката, а Рап – на прага на отворената врата, стиснал пистолет. След първите десет минути обаче командосът реши, че има и по-добър начин да си запълват времето и каза на Адамс да извади чертежите на сградата.

Започнаха да обсъждат разположението на Западното крило. Откъде минаваше тунелът и какво трябваше да има от другата страна на вратата. Бяха говорили за това и преди, но Рап искаше да бъде сигурен. Знаеше, че ако изпълни тази задача, следващото, което ще трябва да направи, е да се промъкне в Западното крило и да провери как са заложиците.

От това, което им беше казала Райли, знаеха, че заложиците са в стаята са отдиш на журналистите. Рап искаше да разбере дали има

оцелели агенти от Тайните служби и ако има, къде ги държат. Внезапно Адамс подскочи.

– Това беше – прошепна трескаво. – Две дръпвания.

Рап хукна към вратата.

– Ако даде другия сигнал, тичай след мене, за да ме предупредиш – нареди през рамо.

Командосът изчезна в тунела. По навик държеше пистолета насочен пред себе си. Когато стигна до последното стъпало, той се огледа и хукна наляво. Скоро се озова пред другата метална врата. Спря и прехвърли пистолета в лявата ръка.

Дишаше тежко. Остана неподвижен и се заслуша дали Адамс го вика. Не чу нищо. Намери контролното табло и набра първите осем цифри от шифъра. После отново се заслуша. Отново нищо. След секунда беше натиснал и последната цифра. Отдръпна се назад. Вратата изсвистя, чу се металическо шракване. Нямаше време за губене.

Открехна вратата и насочи пистолета си към помещението от другата страна. Първото, което долови, беше звукът от бормашините, а после и странната миризма. Той погледна към отворената врата към коридора. След това продължи да отваря вратата, докато тя не се удари в нещо метално. Шумът от удара стресна Рап, но за щастие не беше по-силен от бормашините. Командосът влезе в помещението.

Беше празно. Той се приближи до отворената врата и надникна в коридора. И там не се виждаше нищо. После се обърна и се опита да погледне в отвора на вентилационната шахта. Райли не се виждаше. Сега трябваше да намери устройството, което ядосваше доста хора от началото на кризата.

Веднага го откри. Беше поставено почти до блестящата стоманена врата на бункера. Черната кутия не беше по-голяма от радиокасетофон. Рап прескочи две кутии с инструменти и коленичи край устройството. Азис се беше сдобил с него от арсенала на Тайните служби. Рап го дръпна към себе си, за да може да стигне до жиците и антената в задната част. От жилетката си извади малки клещи. Отдели жицата, която беше свързана с антената. След това оправя микрофона си.

– Милт, чуваш ли ме? – попита тихо и изчака няколко секунди. След като не можа да се свърже с Адамс, Рап отново обърна устройството, за да го огледа по-добре. В задната част забеляза няколко различни групи жици. Не беше достатъчно да го изключи. Трябваше да го повреди. Да го повреди, но всички да мислят, че работи.

Промуши клещите през малка пролука. Сега вече можеше да среже

жиците. Той стисна клещите. Проблеснаха искри и Рап се озова седнал на задника си.

Дясната му ръка беше изтръпнала.

– По дяволите! – изруга едва чуто. Опита да раздвижи ръката си и да се изправи. В слушалката си чу гласа на Милт Адамс, но освен него чуваше и друг, непознат глас.

Айрини Кенеди говореше по телефона. От другата страна генерал Кембъл ѝ обясняваше плана на командир Харис да изпратят малка група за обезвреждане на бомбите. В началото Кенеди не хареса плана. После генералът ѝ обясни, че Харис и тримата, които беше избрал, бяха участвали в тренировъчната операция на Тайните служби преди осем години и бяха успели да проникнат в сградата. Въпреки това тя все още не беше особено въодушевена от идеята, но фактът, че вече го бяха правили веднъж, говореше достатъчно.

Докато тя слушаше обясненията на генерала, всички в контролната зала се разприказваха. Когато вдигна поглед, Айрини замалко не изпусна телефона. На един от мониторите в средата се виждаше голяма метална врата, която не можеше да е друга, освен вратата към бункера на президента.

Кембъл няколко пъти извика името ѝ в слушалката. След третия път тя се сети, че говори по телефона.

– Успял е – беше единственото, което можа да каже.

– Кой? – попита Кембъл.

– Мич! Имаме картина от предверието към бункера. – Кенеди замълча, защото един от хората ѝ свали слушалките от ушите си и ѝ ги подаде. После добави: – Най-добре веднага идвай тук. Току-що се свързахме с Мич по неговата радиостанция. Мисля, че е успял да изключи заглушаващото устройство. Побързай. Аз трябва да съобщя на Томас. – Без да чака генералът да ѝ отговори, тя затвори и набра номера на шефа си. След второто извънмяване Стансфийлд се обади. – Томас, Мичъл е успял да изключи заглушителя. Вече го чуваме съвсем ясно, освен това имаме картина от още две камери.

– Веднага идвам – отвърна спокойно Стансфийлд.

Кенеди започна да вика Мич в микрофона, като не спираше да търси в папката пред себе си номерата, които ѝ беше дал директор Трейси. Най-сетне ги откри.

45.

Президентът Хейс погледна часовника си. Наближаваше пет.

– Сигурен ли си, че не трябва да изчакаме да се стъмни? – попита той Уорч.

Всички агенти се бяха събрали в центъра на стаята. Уорч беше успял да убеди президента, че имат по-големи шансове да оцелеят, ако излязат навън. Обмислиха плана още веднъж.

Пат Каули беше един от най-добрите стрелци. Бившият полицай току-що бе завършил специален курс за борба се тероризма съвместно с Тайните служби. Даваше дежурства в бронирания фургон, който следваше неотлъчно лимузината на президента. Негова работа беше, ако кортежът на президента попадне в засада, да го защити и да неутрализира опасността. Хората като него винаги носеха повече боеприпаси.

Уорч възлагаше на всеки агент поотделно задачата в предстоящата операция. Избра двама, които да изскочат първи навън. После нареди на Елън Мортън и на още трима винаги да стоят край президента. Последните агенти оставаха за подкрепление. Самият Уорч щеше да се движи с авангарда.

Когато отговори на всички въпроси, Уорч нареди на хората си да застанат пред него. Петима от деветимата носеха картечни пистолети МР 5 и „ЗИК-Зауер“. Останалите, включително и Уорч, бяха въоръжени само с по един пистолет. Провериха оръжията си и специалният агент се обърна към Елън Мортън:

– Президентът и Валъри да влязат в тоалетната – нареди. – Когато ви дадем сигнал, че е чисто, ще ги изведете.

Уорч тръгна към вратата, но един звук, който чакаше да чуе поне от два дни, го спря по средата на пътя. Всички глави се извърнаха към малката кухненска маса, където бяха оставили радиостанциите и телефоните си. Той посегна и взе своя телефон.

– Ало.

– Джак, обажда се Айрини Кенеди.

Сърцето на Уорч подскочи.

– Слава Богу!

Кенеди заговори бързо, като не изпускаше от поглед монитора в центъра на стената пред себе си.

– Как е президентът?

– Добре е... Някой се опитва да пробие вратата на бункера. Какво става, по дяволите?

Кенеди си пое въздух.

– Джак, не разполагаме с много време. Ще ти разкажа какво е положението накратко. Рафик Азис и група терористи превзеха Белия дом. Държат заложници и се опитват да проникнат в бункера.

Уорч се изненада, че Кенеди знае за опитите на терористите да пробият вратата. Президентът се приближи към него.

– Добре, и какво правите, за да ни помогнете? – попита специалният агент.

– Работим по въпроса, но сега трябва да говорим с президента.

– Разбира се, той е до мен. – Уорч подаде телефона на Хейс. – Обажда се доктор Кенеди.

Хейс хвана малкия сив телефон.

– Доктор Кенеди?

– Как сте, господин президент?

– Добре! – възкликна Хейс. – Радвам се да ви чуя.

– И аз се радвам да чуя гласа ви, господин президент, но нямаме много време. Сега ще дам телефона на директор Стансфийлд, за да ви обясни какво е положението.

В този момент в залата влязоха генерал Флът и Стансфийлд. Кенеди се обърна към тях и докато двамата мъже се приближаваха към местата си, тя вдигна ръка и им направи знак да говорят на трета линия.

Стансфийлд пое слушалката.

– Господин президент, извинете, че чак сега успяваме да се свържем с вас, но имахме проблеми.

– Какво става, по дяволите? – попита Хейс.

Стансфийлд започна от самото начало и продължи с най-важното от последните три дни. Обясни за исканията, които са били отправени, и за онези, които предстои да бъдат отправени. Каза на президента, че съветникът му по националната сигурност е бил застрелян. Наблегна на няколко момента, които недвусмислено говореха за некомпетентността на вицепрезидента, като се изразяваше доста меко. Искаше Хейс сам да си направи изводите.

Президентът не прекъсна директора на ЦРУ нито веднъж. Единствената добра новина беше, че Стансфийлд е успял да вкара свой човек в сградата. И този човек беше не кой да е, а онзи, за когото беше научил преди няколко дни. Един от най-добрите.

Когато директорът на ЦРУ започна да описва реакцията на

вицепрезидента на новината, че Азис се опитва да пробие вратата на бункера, Хейс не издържа.

– Какво ти каза?

– Каза ни, че преди да предприемем каквото и да било, трябва да му предоставим по-подробна информация.

Хейс поклати глава.

– Това, което сте му казали, ми прилича на доста подробна информация.

– И ние мислехме така.

– Искам да говоря с него веднага и ще му дам най-неопровержимото доказателство, че е пълен идиот!

Сега си проличава далновидността на Стансфийлд. Неговата способност да забавя нещата тогава, когато всички си мислеха, че се развиват прекалено бързо, беше най-ценното му преимущество. Това в комбинация със способността му да анализира го правеха незаменим. Той знаеше до какво ще доведе подобно развитие на събитията. Знаеше и че засега е по-добре да запази в тайна осъществената връзка с президента.

– Не съм съгласен, че това е най-доброто в момента – каза той.

– Защо?

– От екипа на вице-президента изтича информация в медиите. Знаем, че Азис следи телевизионните предавания, и не искам да излиза наяве, че вече имаме връзка с вас. Искам Азис да продължи да си мисли, че всичко зависи от него. Генерал Флъд и генерал Кембъл довършват плана за нападение. Когато са готови, след ваша заповед, ще действат.

Хейс размисли върху думите на директора.

– Защо вице-президентът не е дал заповедта досега? – попита след малко.

– Не съм сигурен, сър. Няколко идеи ми се въртят в главата, но не ми се вярва, че ще ви харесат.

– Искам да ги чуя.

– Мисля, че ще е най-добре да ги обсъдим на четири очи, сър.

Хейс кимна.

– Добре. Предполагам, че правомощията ми са били прехвърлени на вице-президента.

– Така е, сър.

– Добре. Доколкото си спомням конституцията, ще трябва да оправим няколко процедурни проблема, нали?

– Като например?

– Трябва да информираме вице-президента и Сената, че аз съм в

състояние да изпълнявам длъжността. Ако не го направим, няма да мога да получа правомощията си обратно.

Стансфийлд въздъхна.

– Сър, вие сте президентът. Правомощията ви бяха прехвърлени на вицепрезидент Бакстър по простата причина, че не можехме да се свържем с вас. Това вече не е така. Генерал Флъд и аз ще изпълняваме само вашите заповеди. Ако искате да информирате вицепрезидента и Сената, че можете да изпълнявате задълженията си, ние ще ви свържем до няколко секунди.

Хейс се замисли. Искаше да се увери, че всичко, което ще правят, е законно.

– Това ми звучи добре. Искам да се обадя на тези хора.

– Ще го направим, сър.

– Томас, а какво ще стане, ако терористите пробият вратата, преди да сте изпратили екипите си в сградата? – попита президентът.

Стансфийлд замълча и погледна към Кенеди, която също слушаше разговора. Тя му направи знак, че ще отговори на въпроса. Директорът й кимна.

– Господин президент, отново е Айрини Кенеди. Имаме видео и аудиовръзка от помещението пред вратата на бункера. Железния е много близо до вас. Ако стане така, че те са готови да влязат в бункера, ще му наредим да ви защити. Междувременно спасителният екип на ФБР вече се разполага в сградата срещу Белия дом. Те знаят много добре къде терористите държат заложниците. Ако се наложи да влезем в сградата, те ще са вътре за не повече от трийсет секунди.

– По гласа ви усещам, че имате някакви резерви към този план, доктор Кенеди – отбеляза Хейс.

– Азис е донесъл голямо количество експлозиви и заплаши, че ще взриви цялата сграда, ако се опитаме да проникнем вътре.

Хейс премисли новата информация.

– Има ли вероятност да блъфира?

– Не, сър.

– Можем ли да се справим с експлозивите?

– Работим по този проблем, сър.

Слънцето залязваше, спускаше се мрак. Салим Русан застана край задната врата на линейката си и се огледа. Не му харесваше рязката промяна на времето. Един от шофьорите на другите линейки се бе

приближил и го бе заговорил. Беше гей. Вместо да му помогне, маскировката му създаваше проблеми.

След като си поприказваха известно време, Русан си измисли извинението, че трябва да отиде да се обади по телефона. Когато другият шофьор му предложи своя мобилен телефон, Русан отвърна, че трябва да се обади на своя приятел и освен това трябва да отиде до тоалетната.

Той обърна и тръгна на изток по Пенсилвания Авеню. На десетина метра от мястото, където беше оставил линейката, спря пред двама полицаи.

– Извинете, бихте ли да ми казали къде мога да хапна? – попита любезно.

Единият от полицаите се намръщи, а другият посочи надолу по улицата.

– Ако тръгнете по улица Е, ще стигнете до няколко заведения за бърза закуска – отвърна.

Русан се усмихна и благодари.

– А ще имам ли проблем, когато после се връщам към линейката си? – попита.

– Не.

Арабинът се провря под жълтата лента. Зарадва се на тълпата, която се бе събрала на кръстовището. След като си проправи път между хората, разбра, че всъщност не са чак толкова много. Забеляза препълнено кошче за боклук. Щеше да скрие бомбата там.

Той извади една от кутиите от кока-кола от малката си чанта и се наведе. Избута един плик от „Макдоналдс“, който беше най-отгоре, и постави внимателно бомбата. После отново върна плика на мястото му.

След това продължи небрежно по тротоара. Щеше да се върне по същия път и да се увери, че пликът е все още там. Вдясно от себе си виждаше кафявата фасада на Хувър Билдинг. Изкушаваше се да иде и там. Но имаше прекалено много камери. Не трябваше да рискува.

46.

В конферентната зала в Центъра за борба с тероризма в Ленгли цареше оживление. Всъщност това беше зала в залата. Беше построена малко над нивото на пода и стените ѝ бяха от стъкло. От всички страни беше защитена с електромагнитно поле, което правеше подслушването невъзможно. Айрини Кенеди беше застанала на централното място край масата, до нея седеше генерал Кембъл. Чакаха да се появят останалите, които щяха да вземат участие в срещата.

Директор Роуч и специален агент Скип Макмахън от ФБР влязоха заедно със Стансфийлд. Директорът на ЦРУ ги заведе до мястото, където седеше Кенеди.

– Айрини, току-що казах на Браян и Скип за Железния.

Щом затвори телефона след разговора с президента, Стансфийлд беше наредил да запечатат контролната зала. Никой не трябваше да казва, че са осъществили отново връзка с президента. Единствените, които излязоха от залата, бяха Стансфийлд, Кембъл, Флъд и Кенеди. ФБР щяха да бъдат информирани за последните събития от самия президент.

Кенеди се беше приготвила да понесе обвинението на Скип Макмахън.

– Казах на Скип и Браян – продължи директорът, – че ти държеше да ги осведомиш какво сме сторили. Аз поемам вината за това, господине, и имам основателни причини да ви държа в неведение.

– Какви например? – попита заядливо Макмахън.

Стансфийлд потупа младия мъж по рамото.

– Затова те харесвам, Скип. Винаги искаш да знаеш всичко.

– Да, така е. Хайде сега да чуем какво е станало.

– Опасявам се, че това ще трябва да го отложим. Сега имам нещо за вас, която ще ви се стори много по-интересно. Сега ще ви помоля да заемете местата си. – Стансфийлд посочи два стола от едната страна на Кенеди. Макмахън и Роуч седнаха. – Да започваме – добави директорът и седна до генерал Флъд.

Стансфийлд, Флъд и президентът се бяха съгласили, че засега само малък кръг хора трябва да знаят за създадената се ситуация. Само присъстващите щяха да узнаят, че животът на президента е в опасност. Същата информация щеше да бъде предоставена и на командирите на Екипа за борба с тероризма, на отряд „Делта“ и на „Тюлен – Група б“.

Един от хората на Кенеди затвори звукоизолираната врата, а Айрини спусна тъмните щори на стъклата.

– Господа – заговори тя, – това, което двамата с генерал Кембъл ще ви кажем, не трябва да излиза от тази зала. Няма да го споменавате пред хората от екипите си, пред шефовете или пред жените си.

– Обещавам на всеки от вас, че ако разбере, че сте споделили с някого за този разговор, аз лично ще се постарая да проваля кариерите ви – добави Кембъл.

Айрини изгаси лампите и включи петте монитора.

– Както всички знаете, президентът е бил евакуиран в бункера си. Малко след това загубихме връзка с него, защото Азис беше поставил заглушаващо устройство край вратата на бункера. Вчера вечерта двама от нашите хора успяха да проникнат в Белия дом. Единият не е професионалист, но познава разположението на помещенията в Белия дом. Вторият е един от най-добрите ни хора, известен като Железния. Картината, която виждате, получаваме благодарение на камерите, които той монтира в сградата. – Кенеди посочи един от екраните. – За тези, които още не са се досетили, това е картина от вратата към бункера на президента. Този дебел мъж, който виждате от време на време, се казва Мустафа Ясин и е иракчанин, специалист по отваряне на метални врати и сейфове. Трите предмета, които са захванати за вратата, са бормашини. Не знаем още колко време ще им е необходимо, за да отворят вратата. – Кенеди вдигна дистанционното и от тавана се спусна бял екран. На него се виждаше чертеж на Белия дом. Тя направи знак на Кембъл да продължи.

– Заложниците са в стаята за одих за журналисти на приземния етаж – заговори генералът. – От разузнаването получихме информация, че има и още една, по-малка група заложници, които са затворени в Кабинета на Рузвелт. Железния смята, че тази група се състои предимно от агенти от Тайните служби или от военните, които работят в Белия дом. Двамата с доктор Кенеди сме съгласни с него.

Сид Слейтър, командир на Екипа за борба с тероризма на ФБР, вдигна ръка.

– Да, Сид? – погледна го генералът.

– Имаме ли картина от стаята със заложниците?

– Засега не. Нямаме много време, затова ще продължа по дневния ред. Ще дадем начало на операцията в осем и половина.

– Чакайте малко – намеси се директор Уорч. – Да не би да имаме разрешение да влезем?

– Да – отвърна генерал Флъд от другия край на залата.
Роуч погледна часовника си. Минаваше пет следобед.
– Бакстър ви е дал разрешение? – настоя скептично той.
– Не, аз дадох разрешение! – прозвуча от високоговорителите. Роуч веднага позна гласа.

Половината от присъстващите зяпнаха. Президентът се изкашля.

– Господа, зная, че не разполагате с много време, но вярвам, че ще успеете. Сега ви моля да дадем възможност на генерал Кембъл да ни представи останалата част от плана. Генерале, продължете.

– Господа, предстоящата операция ще извършим съвместно. Екипът за борба с тероризма ще се заеме със заложниците и Западното крило. Сид, ще ви трябва подкрепа. Отряд „Делта“ ще се заеме с крилото с личните помещения. Били, твоите момчета трябва да са при хеликоптерите и да са готови за действие. Преди да стигна до същината на плана, искам да предупредя всички, че часът на началото на операцията може да бъде променен и да се наложи да нападнем по-рано. Ако получим информация, че терористите са готови да проникнат в бункера, ще действате незабавно.

Кембъл огледа командирите на отряди един по един.

– В тази папка – продължи след малко – е планът на командир Харис. Това е един от най-добрите планове, който съм чел някога. Трябва да призная, командир Харис, че сте си свършили идеално работата. Мисията е подготвена предварително – усмихна се Кембъл. – Ако Харис не беше извършил необходимата подготовка, аз нямаше да се съглася на този ход. Ето за какво става въпрос. Преди осем години са провели следната тренировъчна операция: командир Харис и трима от най-добрите му хора скочили с парашути и се приземили на покрива на Белия дом, без да бъдат забелязани от Тайните служби. Резултатите са потвърдени от Тайните служби. Сигурно ще ме попитате защо одобрявам подобна рискована мисия. Ще ви кажа защо. Железният докладва, че в крилото с личните помещения на президента са поставени множество взривни устройства. От разузнаването научихме, че Азис е донесъл достатъчно експлозиви, за да изравни Белия дом със земята. Единственият ни шанс е да вкараме малка група в сградата, която да обезвреди бомбите. Това се опитахме да направим рано тази сутрин, когато убиха двама от хората на командир Харис. – Кембъл замълча за момент. – Сега ще ви кажа как ще процедираме, докато дойде моментът за нападение. Командир Харис и трима от неговите хора ще скочат от самолет на Специалните части. От разузнаването смятат, че камерите, които гледат към

двора, все още работят, затова четиримата ще трябва да се приземят на покрива. Двама от най-добрите снайперисти на „Тюлен – Група 6“ са заели позиция на покрива на Старата поща. Малко преди парашутистите да се приземят, снайперистите ще застрелят часовия на покрива на Белия дом. След това екипът на командир Харис ще се срещне с Железния, който ще ги преведе през тунел под Западното крило до мазето на крилото с личните помещения. – Кембъл отново замълча. – Във времето от този момент до началото на операцията Железния ще се опита да събере колкото може повече информация за положението в Западното крило. Най-важната му цел ще бъде да осигури видео и аудиовръзка със заложниците. Втората му задача ще бъде да разбере къде са разположени пазачите на заложниците. След като се е погрижил за тези две важни неща, той заедно с екипа на командир Харис ще се заеме да обезвредят часовите. Ако не успеят, имаме и резервен план. След трийсет минути във въздуха над града ще излети самолет със заглушителни устройства. Смятаме, че Азис може да взриви бомбите дистанционно. Когато дойде заповедта за нападение, от самолета ще заглушат целия район около Белия дом. Ще могат да работят само устройствата, които ние използваме. Чудехме се дали да заглушим връзките им в началото на нападението, но решихме да не го правим. Това може да ги принуди да детонират бомбите ръчно.

Настъпи тишина. Слейтър и Грей се спогледаха. И двамата знаеха, че от въпроси в момента нямаше никаква полза. Нямаха достатъчно време да премислят плана и да го преговорят. Настъпваше момент, за който се бяха подготвяли по време на стотиците тренировъчни операции. Генералът огледа присъстващите.

– Всичко може да се обърка в тази операция – заговори след малко. – Изберете най-добрите си хора... Тук ще става въпрос само за инстинкти и реакции. Нямаме време предварително да упражняваме операцията.

Рап и Адамс влязоха в малкия асансьор и се насочиха към ниските нива на Белия дом. Бяха прибрали багажа си от предишното място, където се криеха. Тайната стая им беше свършила добра работа, но сега трябваше да бъдат по-близо до това, което ставаше в преддверието на бункера. След като вече беше изключил заглушаващото устройство, Рап можеше ясно да говори с контролната зала в Ленгли. Вече не беше необходимо да провира малката камера под вратите, защото от залата можеха да му казват какво предават малките устройства за наблюдение.

– Железния до контролната зала – заговори той в микрофона си, когато асансьорът спря. – Върнахме се в мазето. Кажете ми какво е положението в коридора.

– В коридора няма никой. Край – отвърна монотонен мъжки глас.

Рап даде сигнал на Адамс да отвори вратата. Пръв навън излезе Мич, Адамс го последва. Тръгнаха бързо по коридора.

Възрастният мъж извади шперца и отвори вратата към Китайската стая. Влязоха вътре. Анна Райли ги погледна с облекчение.

– Как мина?

– Добре – отвърна Рап и остави тежката раница на пода. – С изключение на това, че Милт трябваше да отиде до тоалетната.

– Пак ли? – попита Райли.

– Само изчакайте и ще видите – прошепна намусено Адамс. – Искате ми се да ви видя как ще се справяте с всички тия шпионски глупости, като станете на моята възраст.

– Ако имам късмета да я доживея – засмя се Рап.

Думите му натъжиха Райли. Той говореше сериозно.

– Защо не искате да дойда с вас? – попита тя.

– Защото може да стане много опасно, Анна. Освен това ще ми бъде достатъчно трудно да държа Милт под око.

– Обещавам, че няма да ти се пречкам. Освен това може и да съм от полза.

Рап поклати глава.

– Няма да стане, Анна. И нямам време да споря. Наредиха ми да разбера какво е положението в Западното крило и трябва да го направя бързо, защото ситуацията с президента се влошава. Вероятно ще се наложи да шурмуваме сградата съвсем скоро.

Райли кимна примирено.

– Добре, а аз какво да правя, докато ви няма?

– Ако събитията се развият така, както си мисля, вероятно ще имам нужда от помощта ти по-късно. Засега стой тук и бъди все така красива.

– Благодаря – усмихна се тя насила.

– Е, няма да ти е много трудно – усмихна се и Рап. После се обърна към Адамс: – Милт, ела. – Сложи на главата му малка камера с диаметър два сантиметра. Беше свързана посредством кабел с миниатюрен предавател. Мич закачи предавателя на кръста на Адамс. После оправи микрофона пред устата си и каза: – Железния вика контролната зала. Би трябвало да получавате сигнал от камерите на главите ни. Потвърдете.

– Контролна зала до Железния. Получаваме картина.

След като оправи камерата и на своята глава, Рап извади една от малките ранички и я закачи на кръста на Адамс.

– Вътре има десет устройства за наблюдение – каза той. – Ще решим къде да ги поставим на място. Готов ли си?

Адамс кимна.

– Добре. – Рап погледна Райли. – Тук ще си в безопасност.

– Какво да правя, ако някой влезе?

Рап се замисли. Можеше двамата с Адамс да не се върнат. Той поsegна към кобура и извади беретата.

– Нали каза, че баща ти те е научил да стреляш?

– Да.

Рап провери дали предпазителят е спуснат и подаде пистолета на Райли. После показа едно малко петно на стената отсреща.

– Виждаш ли онова петно? Искам сега да свалиш предпазителя и да го уцелиш. – Вярваше, че може да научи много за човек от това, как държи пистолета.

Райли хвана оръжието с две ръце. Насочи цевта надолу и с палеца на лявата си ръка свали предпазителя. Вдигна бавно оръжието и се прицели. После плавно натисна спусъка.

Чу се леко изпукване, а секунда по-късно – и шумът от ударилия се в бетонната стена куршум. Беше попаднал на десетина сантиметра от целта.

Тя отново спусна предпазителя.

– Заглушителят го прави по-тежък – каза Анна.

– Да, но така е съвсем тих.

– Да.

– Изстрелът ти не беше никак лош. Предлагам ти да седнеш ето там. – Рап посочи към вратата, която водеше към коридора. – Ако някой влезе през тази врата, ако е облечен в зелена униформа и носи автомат „Калашников“, първо стреляй, после питай.

Райли облиза устни и кимна.

Рап се отправи към вратата, която водеше към тунела.

– Каквото и да става, Анна, не тръгвай да ни търсиш. Ако не се върнем до един час, значи нещо се е объркало. Най-добре е да седиш тук и да чакаш някой да дойде да те вземе. После се обърна към Адамс, който вече беше отворил вратата: – Да вървим.

Адамс изчезна в мрачния тунел, Рап го последва. Преди да затвори след себе си, той се обърна и се усмихна на Райли.

47.

Азис погледна към електронния часовник на стената вляво от себе си. Беше 6.29 часът вечерта. Той взе дистанционното и включи на най-големия телевизор Ен Би Си. Щяха да започнат вечерните новини и той искаше да чуе как по една от най-гледаните телевизии в Америка обявяваха поредната негова победа.

Прозвуча сигналът на информационната емисия. В долната част на екрана се появи надпис: „Кризата в Белия дом – тен трети“.

Том Брокоу каза няколко изречения и веднага включиха пряко ООН. Репортерката заговори бързо. Делегатите бяха гласували да бъдат премахнати икономическите санкции срещу Ирак. Журналистката обясняваше как единствено Израел са гласували против предложението, но тъй като те не били постоянен член на Съвета за сигурност, вотът им нямало да бъде зачетен.

Азис се изсмя триумфално. Отново беше спечелил. Сега единственото, което искаше, беше президентът, за да бъде пълна победата му. Той сграбчи радиостанцията.

– Мустафа! – викна няколко пъти.

– Азис, Раджиб слуша. – Раджиб беше на пост в мазето. – Не може да те чуе от бормашините. Искаш ли да го извикам?

– Да.

Раджиб се приближи до вратата и извика. Дебелият мъж се появи на прага и го погледна.

– Мустафа! – Раджиб вдигна радиостанцията. – Рафик иска да говори с теб.

Ясин кимна и свали шумовите протектори от ушите си.

– Слушам, Рафик.

– Напредваш ли? – попита Азис.

– Мисля, че ми остава по-малко от час.

– Сигурен ли си?

– Така мисля. Още съвсем малко. Когато пробия колкото трябва на дълбочина, ще са ми нужни десет-двайсет минути, за да отворя.

– Обади ми се, когато трябва да откачиш бормашините от вратата, за да дойда долу.

Ясин не беше сигурен какво точно е чул.

– Искаш да ти се обади, когато сваля бормашините от вратата, така

ли?

– Да.

– Добре. – Касоразбивачът се обърна и се запъти отново към преддверието на бункера.

Айрини Кенеди и генерал Кембъл се бяха върнали в контролната зала, за да проследят разузнавателната мисия на Рап в Западното крило. Директор Стансфийлд и генерал Флъд седяха зад тях и чакаха да предложат мнението си.

Генерал Кембъл се обърна към един от хората си и закри микрофона пред устата си:

– Погрижете се да проверите още веднъж дали имаме връзка с командир Харис, отряд „Делта“ и Екипа за борба с тероризма на ФБР. Кажете им да са в готовност.

Помощникът кимна.

Още няколко монитора бяха включени. Два показваха картина от камерите на главите на Рап и Адамс. Те бяха стигнали до края на тунела и бяха готови да отворят вратата пред себе си. Опасността в случая беше, че не бе възможно да проверят какво има от другата страна.

Освен това една нова информация беше създавала паника в Ленгли. Малкото устройство за наблюдение и подслушване, което Анна Райли беше поставила във вентилационната шахта, беше доловило разговора между Азис и Мустафа Ясин. Кенеди мигновено заповяда на Рап и Адамс да останат по местата си и да не предприемат нищо, докато не прослушат повторно лентата.

Пуснаха записа още веднъж. Когато разговорът между Ясин и Азис свърши, генерал Кембъл се обърна към Кенеди.

– Това е – каза той. – Няма да успеем. Ще трябва да изтеглим напред атаката. – Генералът се обърна към полковника, който стоеше до него: – Променете часа за нападението. Започваме в седем и половина. Съобщете на всички звена.

След това се присъедини към Кенеди, Стансфийлд и Флъд, които обсъждаха новосъздалата се ситуация.

– Трябва да дадем заповед на Железния да действа – говореше Кенеди. – Имаме по-малко от час, за да съберем някаква информация и да я обработим.

– Не съм съгласен – поклати глава Кембъл. – Според мен трябва да наредим на Железния да остане на мястото си до началото на атаката.

– Защо? – попита Кенеди.

– Командир Харис и хората му ще са готови да скочат след двайсет минути. Не мисля, че трябва да рискуваме точно сега, малко преди началото на операцията. Искаме изненадата да е на наша страна.

Флъд кимна.

– Трябва да сме сигурни, че Азис няма да вземе в плен президента – отбеляза командващият.

– Сигурни сме. – Кембъл посочи монитора на стената, който показваше вратата на бункера. – Гарантирам, че ще го спрем.

Кенеди скръсти ръце.

– Не съм съгласна – каза тя. – Мисля, че трябва да съберем достатъчно информация предварително.

– Томас? – обърна се към директора на ЦРУ генерал Флъд.

– Нека да попитаме Мич – каза Стансфийлд. – Той е там. Искам да чуя неговото мнение.

Кенеди се обърна и взе слушалките от бюрото си.

– Контролната зала вика Железния.

Рап се беше облегал на стената край дебелия стоманен врата. Започваше да губи търпение. Мислеше да застреля Азис. Не беше споделил това с Ленгли, но ако му се удадеше възможност, щеше да го направи без миг колебание. Тактически това решение беше най-мъдро. Да убие водача и после да гледа как другарите му се разбягват... Гласът на началника му прекъсна приятните мисли.

– Слушам – каза Рап.

– Изглежда, че ще успеят да отворят вратата на бункера след около шейсет минути. – Кенеди замълча. – Няма да имаме достатъчно време за първоначалния план.

– Тогава по-добре да се хващам на работа.

– Ние... – Кенеди погледна тримата мъже пред себе си – имаме предложение как да продължим.

– Слушам – отегчено отвърна Рап.

– Новото начало на акцията е в седем и половина.

Мич погледна часовника си.

– Това означава, че имам четирийсет и осем минути. Тръгвам веднага.

– Железен – намеси се генерал Кембъл, – след около двайсет минути „Тюлен – Група б“ ще е на позиция. Не искаме да рискуваме, докато

всички не заемат местата си.

– Но ние нямаме никаква представа срещу какво се изправяме.

Кембъл стрелна с поглед Флъд.

– Сега сме на мнение, че е най-добре да използваме елемента на изненадата.

Рап започваше да се ядосва. Милт Адамс се надигна.

– Какво става?

Рап му направи знак да замълчи.

– Не мога да се съглася – заговори той. – Ако не разберем къде са бомбите и срещу какво се изправяме, това си е чисто самоубийство. – Не получи отговор. В контролната зала не можеха да се разберат. – Защо искате да промените плана?

– Устройството за наблюдение, което постави във вентилационната шахта, засече разговор между Ясин и Азис. Ясин каза, че ще свърши след около час. След това ще са му нужни от десет до двацет минути, за да отвори вратата.

– Нещо друго?

– Азис иска да го извика, когато откачи бормашините от вратата.

Рап си спомни каква информация бяха получили от Харут. Азис разполагаше с единайсет терористи. Рап лично беше намалил броя им с един и сега бяха десет. После се замисли за това, че Ясин трябва да извика Азис, когато е почти готов. Тогава изведнъж се сети.

– Азис иска да е при вратата на бункера, когато Ясин приключи, нали?

– Предполагаме – отвърна Кембъл.

– Не само, че иска, а и трябва да бъде там. Той знае, че при президента има агенти от Тайните служби, нали?

– Вероятно.

– Ако иска президента, ще трябва да доведе със себе си по-голямата част от терористите, за да може да обезвреди агентите.

– Накъде биеш? – попита генерал Флъд.

– Ще трябва да раздели силите си на две части. Научихме, че Азис е превзел сградата с единайсет терористи. Вече са десет. Един от тези десет е на покрива. Други двама са в мазето. Най-удобният момент за атака ще бъде, когато Азис раздели силите си. Когато изключат бормашините, ще разполагаме минимум с десет минути да нападнем. През това време броят на терористите, които ще пазят заложенниците, ще е не повече от шест... дори по-малко, ако Азис реши да вземе със себе си в мазето по-голямата част.

– Идеята ми харесва – каза Флъд. – Остани на мястото си, докато ние я обсъдим с президента. – Генералът остави слушалката си и се обърна към Стансфийлд: – Какво ще кажеш?

48.

Вицепрезидент Бакстър седеше зад бюрото в кабинета си и разсеяно гледаше телевизора. Не виждаше какво става на екрана и не чуваше какво казва водещата. Беше обсебен от мисълта, че трябва да стане президент. Беше се пренесъл във въображаем свят. Въпреки това не се чувстваше добре. По-скоро беше уплашен от мисълта, какво ще стане, ако някой издаде информацията, че знае, че президентът е в опасност, а не предприема нищо.

В главата му се въртяха хаотични мисли. Първо, беше в Ню Йорк. Не той беше поканил терористите в Белия дом за среща с президента! Щеше да се постарее да направи публично достойно изявление на военните, че президентът е затворен в бункера и няма връзка с него. Информацията на генерал Флъд, че терористите се опитват да проникнат в бункера, не беше сигурна.

Далас Кинг беше прав. Щяха да поддържат тезата, че са правели всичко, за да защитят заложниците. Той щеше да каже, че е предпочел да не рискува живота на заложниците заради непроверена информация, че президентът е в опасност.

В този момент в кабинета влезе Кинг. Ядеше банан.

– Трябва да си поговорим – приближи се към бюрото той.

– Какво искаш? – Бакстър изключи звука на телевизора.

– В Обединените нации всичко мина като по вода, но съм малко изнервен за утре.

– Защо? – Вицепрезидентът се облегна в креслото си.

– Току-що говорих с Тед. – Ставаше дума за съветника по сигурността Тед Нелсън. – Той казва, че Израел започват много да се бунтуват.

– Какъв им е проблемът?

– Мислят, че знаят какво ще бъде последното искане на Азис. Държат да предупредят, че няма да ни подкрепят.

– Какво смятат, че ще бъде последното искане?

– Мислят, че Азис ще поиска от ООН и САЩ да признаят пълна автономия на Палестина.

– И?

– Израел са изпратили съобщение, че няма да оставят нещата така и ще се намесят с военна сила. Тед каза, че според източниците му след

около четири часа военните в Израел ще бъдат вдигнати по тревога. Ако Азис поиска това, те са готови да окупират палестинските територии.

– По дяволите! – Бакстър се наведе напред. – Веднага се свържи с посланика им и му кажи, че ако направят нещо подобно, ще им въртна кранчето и няма да видят повече никаква помощ от нас.

Кинг поклати глава.

– Не можеш да направиш това и те го знаят. Има твърде много сенатори и конгресмени, които ще се обявят в тяхна подкрепа.

– Да видим дали не мога да го направя! – Бакстър губеше самообладание.

Кинг го изчака да се поуспокои.

– Да се обявиш против Израел, е лоша политика – продължи след малко. – Това ще ни докара големи проблеми в Ню Йорк и още по-големи – с Холивуд. Имам една идея, която ще удовлетвори всички. – Кинг седна срещу шефа си и се усмихна.

– Давай. Нямам цял свободен ден.

– Мисля, че сега е моментът да сключим сделка с тях. Ще им кажем да протестира колкото си искат, но да не предприемат никакви военни действия. Ще им обещаем, че след като освободят следващата част от заложниците, ще превземем сградата.

– Мислех, че не искаме да го правим – рече намусено Бакстър.

– И аз така си мислех в началото – рече предпазливо Кинг. – Сега обаче, колкото повече мисля за това... няма да ти е особено приятно да те разнасят като страхливец. След като си успял да освободиш две трети от заложниците, ще дадеш заповед да нападнат сградата... – Кинг се засмя. – Така ще се превърнеш не само в добър политик, но и в мъж на място. – „И така ще ми решиш проблема“, каза си наум.

– Може би. – Бакстър се замисли над последните думи на съветника си. – Защо с тази информация при мен не дойдоха Стансфийлд и Флъд? Ако Тед е разбрал за това, те също знаят!

– Може би Тед има по-добри източници – вдигна рамене Кинг.

– От Томас Стансфийлд? Съмнявам се. – Бакстър посегна към телефона. Изведнъж се сети, че не знае къде са нито Флъд, нито Стансфийлд. Някой от военните можеше да се заеме с този проблем. Сега той имаше по-важни неща за вършене. Погледна през голямото бюро към Кинг. – Свържи ме с генерал Флъд и директор Стансфийлд. Веднага.

Стансфийлд беше решил да се обаждат на президента само от

конференнтната зала, така че той, Кенеди, Флъд и Кембъл излязоха от контролната зала и влязоха в остъкленото помещение. След по-малко от минута имаха връзка с президента и с Рап едновременно.

Генерал Флъд обясни набързо плана на Рап да изчакаят до последния момент и тогава да дадат заповед за нападение. Президентът внимателно слушаше.

– Какво ще стане, ако те са готови, а вие все още чакате? – беше първият въпрос на президента.

– Ако не сме преценили правилно времето... – заговори генерал Кембъл – вие ще бъдете в опасност.

– Генерал Кембъл? – обади се Рап. – Отряд „Делта“ ще се заеме с крилото с личните помещения, нали?

– Да.

– Колко време ще им бъде необходимо, за да заемат позиции?

– Полковник Грей ме увери, че за две минути може да разположи дванайсет от хората си на покрива, а трийсет секунди по-късно може да разположи още дванайсет на други места из сградата.

– Извинете ме, но мога ли да попитам... – Хейс бе смръщил вежди. – След като можем да закараме до покрива толкова много агенти от нашите с хеликоптери, защо трябва да пускаме с парашути онези другите преди това?

– За да използваме елемента на изненадата – обясни Флъд. – Ако ги закараме с хеликоптери, медиите и десетките хора около сградата ще ги видят. Надяваме се да вкараме тези агенти в сградата, без никой да ги забележи. Знаем, че е рисковано, но това е единственият начин да обезвредим взривните устройства, за да може след това Екипът за борба с тероризма да спаси заложниците.

– И идеята ми, господин президент, е, че ако изчакаме Азис да тръгне към бункера ви с неизвестен брой терористи, ще имаме по-големи шансове да спасим заложниците – вметна Рап.

– Планът е добър – каза генерал Флъд. – Силите им ще бъдат разделени, когато вие все още ще сте в безопасност в бункера си и когато основното ни задължение ще е да спасим заложниците в Западното крило. Вместо да се занимаваме с осем терористи, срещу нас ще се изправят петима или шестима.

– Значи това ще увеличи шансовете да спасим заложниците?

– Да.

– Добре, да действваме – не се подвоуми и за секунда Хейс.

В този момент на вратата се почука. Един от сътрудниците на

генерал Флѐд влезе в залата.

– Извинете, сър – каза той, – на телефона е вицепрезидентът Бакстър. Искан да говори с вас и с директор Стансфийлд незабавно. Ако наредите, ще прехвърля обаждането тук.

– Мисля, че вече е време да информираме вицепрезидента, че не той дърпа конците – чу се гласът на Хейс от високоговорителите.

Няколко секунди по-късно една от линиите на централния интерком зазвъня. Айрини Кенеди натисна бутон за връзка.

– Вицепрезидент Бакстър? – избоботи Флѐд.

В отговор се обади женски глас, който помоли генерала да изчака, за да свърже вицепрезидента със залата. Всички чакаха срещата с нескрит интерес.

– Генерал Флѐд, там ли сте? – обади се Бакстър.

– Да, тук сме с директор Стансфийлд.

– Добре – отвърна безцеремонно вицепрезидентът. – Току-що получих доста обезпокояваща информация. – Бакстър замълча, за да го попитат каква. Никой не го направи, така че той продължи раздражено: – Съветникът ми по националната сигурност току-що съобщи, че Израел заплашват да направят някои доста опасни неща.

Бакстър отново млькна и остави Стансфийлд и Флѐд да отговорят. Те се спогледаха безмълвни. Ако ситуацията не беше толкова напрегната, вероятно щяха да се засмеят.

– Вие знаехте ли за тези заплахи? – попита Бакстър.

– Да – отвърна генерал Флѐд. – Знаехме.

– Защо не сте си направили труда да ме информирате?

Флѐд погледна към високоговорителите и се зачуди кога ли президентът ще реши да се намеси.

– Бяхме заети, сър.

– Заети! – повтори възмутено Бакстър. – Били сте толкова заети, че не сте имали достатъчно време да вдигнете телефона и да съобщите тази новина на главнокомандващия си?

– Главнокомандващ? – прозвуча гласът на Хейс. – Не мисля, че ти си главнокомандващият, Шърман.

Единствено Стансфийлд остана сериозен. Всички други се засмяха. Настъпи дълго мълчание.

– Робърт, ти ли си?

– Да. Аз съм, Шърман.

– Как... Какво стана? Как успяхме да се свържем с теб?

– Това не е от значение, Шърман. Чух, че си свършил много добра

работа, като си върнал външната ни политика и националната ни сигурност половин век назад.

– Не знам какво са ти казали... – Бакстър звучеше уплашено – но никак не ми беше лесно. Опитвах се да спася живота на американци и да запазя курса на външната ни политика. Работим много усилено, за да осигурим...

– Разказаха ми в подробности какво точно сте правили ти, Тътуайлър и вярното ти куче Далас Кинг – прекъсна го Хейс. – Това, което чух, никак не ми хареса. Сега нямам нито търпение, нито желание да се занимавам с теб, но когато изляза оттук, ще трябва доста да обясняваш.

– Но, Робърт... – Гласът на Бакстър трепереше от напрежение. – Ти си разбрал всичко погрешно. Не знам какво са ти казали генерал Флът и директор Стансфийлд, но мога да ти обясня. Имах най-добри намерения за всяко едно решение, което съм взел по време на тази криза.

– Сигурен съм, че е било така – отвърна Хейс. – Получи шанса да седнеш на трона и оплеска нещата. Сега е моментът да се разкараш и да оставиш професионалистите да си гледат работата.

– Но, Робърт...

– Няма „но“, Шърман! Разговорът приключи.

Чу се изщракването на слушалката върху вилката.

– Докъде бяхме стигнали? – попита президентът.

49.

Един „С 130 Комбат Тейлър“, част от Първи специален отряд, летише над Вашингтон на три хиляди метра височина. Този тип самолети бяха на въоръжение в Специалните части и се използваша най-често за подобни операции. Командир-лейтенант Харис се беше надвесил над отворената рампа в задната част на самолета и гледаше към града. Вятърът свистеше през задния люк, а двигателите заглушаваха разговорите им. Вдясно от Харис огромният кървавочервен диск на слънцето се гмуркаше зад линията на хоризонта. Вляво от него към тях приближаваха тъмни облаци. Вятърът се усилваше. Харис обичаше тъмнината, но вятърът и дъждът не се спогаждаха много с парашутистите.

Харис и хората му бяха скачали при всякакви операции. Бяха изпълнявали скокове от най-различни височини, с високо и с ниско отваряне на парашутите. Преди осем години, когато бяха направили учението с агентите от Тайните служби, Харис и хората му бяха скочили от седем хиляди и петстотин метра, бяха отворили парашутите си високо и се бяха приземили върху покрива на Белия дом. После, когато седнаха с колегите си от Тайните служби да обсъдят резултатите от учението, всички бяха единодушни, че постижението е завидно.

Сега Харис и хората му отново щяха да впрегнат изключителните си умения. Генерал Кембъл му беше казал за промените в плана буквално преди минути. Тези промени означаваха, че те трябваше да бъдат максимално точни във времето. Сега щяха да чакат Азис пръв да направи ход и чак след това да скочат от самолета.

Да повторят скока от преди осем години, не беше възможно. Ако щяха да скочат от голяма височина, трябваше да носят кислородни маски, защото самолетът беше разхерметизиран. Нямаха време за подобни неща и затова Харис беше решил, че ще скочат от три хиляди метра. На височина триста метра щяха да отворят парашутите си и да се спуснат на покрива.

Командир Харис се върна обратно в предната част на самолета, за да каже на хората си, че ще вали. Харис беше взел със себе си Мик Ривърс, който беше инструктор по скокове с парашут, Тони Кларк и Джордан Ростийн – отлични стрелци и сапъори. И четиримата бяха облечени в черните маскировъчни униформи. Всички носеха пистолети „ЗИК-Зауер“ и автомати МР 10, както и резервни пълнители в защитните си

жилетки. И четиримата използваха стандартните радиостанции „Моторола“.

Харис се приближи до хората си.

– От изток идва буря и никак не изглежда добре – извика той.

Кларк поклати глава. Познаваше Харис от десет години и знаеше, че е достатъчно луд да скочи и в буря. Той оправи очилата си за нощно виждане.

– Дан, няма да скачаме в дъжда – заяви.

– Ще видим – промърмори Харис под нос.

Бурята се усилваше. Блесна светкавица, чу се тътен. Някъде далече валеше като из ведро. Дъждът приближаваше. Оставаха им около трийсет минути, преди скокът им да се превърне в самоубийство.

Рап и Адамс бяха готови. Стояха пред вратата и проверяваха всички за последен път. Ако станеше напечено, Екипът за борба с тероризма щеше да се появи след трийсет секунди, а отряд „Делта“ щеше да превземе сградата за по-малко от две минути. Беше време.

– Все още ли искаш да дойдеш с мен? – обърна се Рап към Адамс.

Адамс свали бейзболната си шапка и изтри потта от темето си с кърпичка.

– Готов съм да започваме.

– Железния вика контролната зала – каза Мич в микрофона си. – Тръгваме. Край.

После въведе кода за отваряне на вратата. Не знаеше с какво ще се сблъска. Можеше да е минирана. Азис можеше да е оставил часови. Нямаше начин да разберат. Рап трябваше да отгатне. Предположи, че тъй като хората на Азис са малко, пред вратата няма да има часови. Оказа се прав.

Това, от което трябваше да се притесняват, беше взривно устройство. Рап бутна Адамс до стената и бавно откряна вратата, като оставаше зад нея, за да се прикрие при евентуален взрив. Преброи до три, после до пет. Не се случи нищо. Рап прокара кабела с камерата в процепа на вратата, завъртя го първо наляво, после надясно и накрая нагоре. Изображението се предаваше в Ленгли.

– Всичко изглежда наред – обади се генерал Флъд.

Рап отново надникна в процепа. Вляво от него имаше няколко циментови стъпала. Беше очаквал, че стълбището ще е тъмно. Вместо това стълбите, които водеха към Овалния кабинет, бяха осветени от две

крушки. От процепа под вратата на командния пункт на Тайните служби се процеждаше слаба светлина. Там следяха картината от камерите за наблюдение в Белия дом. В този пункт наблюдаваха камерите само около президента. Останалата част от сградата се следеше от пункта, разположен от другата страна на улицата, срещу Белия дом. Бяха им обяснили, че след нападението камерите са били изключени. От Рап се искаше да разбере каква част от системата работеше и колко терористи я пазеха.

Той се приближи към вратата и провря кабела с камерата под нея.

Гледаше напрегнато монитора, който Адамс държеше зад него. Видяха две метални бюра, контролното табло... и после нещо интересно. Рап направи знак на Адамс да се дръпне. Съвсем ясно се виждаха главата и раменете на мъж.

– Има един терорист – каза генерал Кембъл в слушалката му. – Онова там е контролното табло. Можете ли да го покажете по-добре?

Адамс фокусира камерата. Виждаха се няколко черно-бели монитора, захванати за металното табло. Главата на мъжа закриваше два. Останалите показваха картина предимно от фасадата на Белия дом.

Рап се дръпна от вратата.

– Записвате, нали? – прошепна в микрофона.

– Да – отвърна генерал Кембъл.

– Ще поставим едно от устройствата за наблюдение тук и ще продължим. – Той извади едно от устройствата и го сложи на земята. След това го включи. – Получавате ли картина?

– Да.

Рап потупа Адамс по рамото и посочи стълбите за нагоре. Адамс издърпа кабела с камерата и го прибра в жилетката си. Преди да продължат, Рап се наведе, за да провери за взривно устройство. Не откри нищо подозрително и пое пръв. Горе нямаше площадка, а само вратата, която водеше към Овалния кабинет.

Адамс посочи един бутон на стената.

– Отваря се с това – каза тихо.

Рап кимна. Предпочиташе да пробие дупка в стената, за да провере камерата и да види какво става от другата страна, но нямаха време. Той натисна бутона, вдигна пистолета си и отмести стената пред себе си. Лъхна го миризма на разложение.

– Мисля, че в стаята има трупове – прошепна на Милт.

Адамс му махна да върви.

Рап му отвърна със знак да изчака на стълбището. Застана край пролуката. От прозорците влизаше слаба светлина. В гостната, която

беше свързана с кабинета, лампите бяха запалени. На масата стояха две чаши с кафе. Вратата към коридора беше широко отворена. Това стресна Рап. Той се отдръпна.

– Контролна зала до Железния – обади се генерал Кембъл в слушалката. – Вляво от теб има врата. Тя води към Розовата градина. Провери я за експлозиви.

– Разбрано. – Рап отново погледна към коридора, за да се увери, че там няма никой, и се приближи до вратата. До нея стоеше голяма саксия с цвете. Зад саксията се виждаше същата сива метална кутия като в спалнята на президента. От кутията тръгваше тънка жичка, която минаваше под прага. Рап я проследи с поглед. – По дяволите! – промълви.

– Какво има? – попита генерал Кембъл.

– Не виждате ли жицата?

– Не.

– Минава през основата на вратата, но големият проблем е, че няма край. – Рап тръгна покрай стената, като се опитваше да показва с камерата на главата си жицата пред себе си. – Продължава покрай стената.

– Това наистина е проблем. – Бяха предвидили, че вратите са минирани, и Екипът за борба с тероризма смяташе да пробие дупки в стениите. Сега трябваше да измислят нещо друго.

– По-добре да не се задържам на едно място. Да се надяваме, че сапърите, които дойдат, ще са добри. – Вместо да отиде в малкото преддверие към кабинета, Рап се запъти към вратата, която водеше към коридора на първия етаж в Западното крило. Видя следи от кръв по пода. Бяха от влачени човешки тела. Водеха към една от стаите вдясно. Миризмата се усилваше.

Рап не искаше да вижда какво се крие зад затворената врата. Досещаше се, че именно то е причината за силната миризма. Докато оглеждаше коридора, забеляза още една бомба вляво от себе си. Насочи камерата на главата си към нея.

Положението беше по-лошо, отколкото си мислеше. Имаше бомби не само по външните стени, но и по вътрешните.

– Видяхте ли втората бомба? – попита в микрофона.

– Да. Онези следи по пода...?

– Приличаше на засъхнала кръв – отвърна Рап. Подмина мястото, където се криеше Адамс, и надникна в Овалния кабинет. Сега разбра каква е причината за ужасната смрад. На пода между двата дивана лежеше труп на мъж. Лицето и ръцете му се бяха подули. Рап се приближи и се опита да познае убития, но нямаше смисъл.

Продължи напред. Надникна зад бюрото на президента. Край вратата, която водеше извън Овалния кабинет, забеляза още една бомба. Жицата, захваната за детонатора, и тук минаваше покрай стената.

– И тук е същото, както в другата стая – каза той. – Отивам да взема Адамс и продължаваме.

Адамс стоеше на вратата и гледаше към разлагащото се тяло на пода.

– Можеш ли да го познаеш? – попита го Рап.

Той поклати глава. Рап насочи оръжието си към вратата, от която беше дошъл. Когато влезе в гостната, залепи гръб о стената вдясно.

– В другия край на стаята има врата – обърна се към Адамс. – Накъде води?

– Към Кабинета на Рузвелт.

– Какво има там?

– Само една голяма конферентна маса.

– Добре – кимна Мич. – Аз ще те прикривам, а ти ще отидеш до вратата му. Искам да провреш камерата отдолу. И стой встрани от вратата, не по средата.

Адамс кимна.

Рап вдигна ръка и му направи знак.

Милт се приближи към вратата. Застанал от лявата страна, проверя кабела с камерата отдолу. В първия момент не беше сигурен какво точно вижда на монитора. Имаше някакви неща по пода. После едно от тях се раздвижи и Адамс разбра, че това е крак. Беше обут в син панталон с червена ивица отстрани. Адамс мигновено разпозна панталоните на американските пехотинци.

В Ленгли всички бяха приковали погледи към монитора.

– Милт, искаме да огледаме помещението подробно – каза Кембъл. Адамс придвижи камерата от дясно на ляво. Когато приключи, Кембъл отново се обади: – Добре, изчезвай.

Адамс издърпа кабела.

– Контролна зала, какво видяхте? – прошепна Рап в микрофона си.

– Един терорист точно срещу вратата, седнал с лице към вас. В ръце държи „Калашников“. – Рап се заслуша и долови гласове, които се чуваха зад генерала в Ленгли. Кембъл продължи: – Казаха ми, че има още два входа към тази стая, единият – блокиран. На пода седят към дузина заложници. Може би дори повече. Изглежда, са вързани и имат калцупки на главите.

Адамс, застанал до Рап, също слушаше думите на генерала.

– Един от онези вътре е пехотинец – вметна шепнешком.

– Да, така е. В момента гледаме запис на това, което изпратихте, за да сме сто процента сигурни. Току-що намерихме липсващите заложници.

– Милт... – Рап погледна Адамс. – Постави едно от устройствата за наблюдение на процепа под вратата. Аз ще те прикривам.

Адамс кимна и тръгна към вратата. Секунда по-късно постави камерата.

– Контролна зала, получавате ли картина от последната камера? – попита Рап.

– Да, виждаме около осемдесет процента от стаята. Виждаме й терористи.

– Подай ми две от черните – обърна се Рап към Адамс.

Адамс приготви първото устройство и му го подаде. Рап излезе в коридора, където имаше малка масичка. Постави устройството за наблюдение зад нея. После се върна, взе второто устройство и го сложи така, че да гледа в другата посока.

50.

Мустафа Ясин се гордееше с работата си. Той провери за втори път докъде е стигнал и се усмихна. Доволен, изключи и трите бормашини и изтегли бургиите от вратата. Беше успял да пробие необходимата дълбочина по-рано. Досега не беше работил за хора като Азис, но беше достатъчно умен, за да знае, че трябва да изпълнява нарежданията на шефовете.

Най-голямата от трите бормашини стоеше на статив. Ясин я дръпна назад. Другите две бяха закрепени с магнити. След като ги отдели от металната врата, той седна на кутията с инструменти и запали цигара. Изпусна облак дим, взе радиостанцията и натисна бутона.

Азис ядеше сандвич в преддверието на стаята за отдих на журналисти, когато радиостанцията му изпраща.

– Рафик слуша. Какво искаш? – каза той.

– Вече съм готов, Азис.

Водачът на терористите остави сандвича.

– Повтори!

– Вече съм готов. Когато дойдеш, ще продължа с последните работи.

– Идвам. – Азис взе автомата, влезе в стаята, където бяха заложниците, и започна да ги оглежда. Търсеше един определен човек. Някой, който щеше да накара президента да се чувства по точно определен начин. Азис търсеше Сали Бърк – секретарката на президента и майка на пет деца. Ако бодигардовете на президента се бяха приготвили да окажат съпротива, госпожа Бърк щеше да се превърне в щит. Азис я забеляза и ѝ махна да стане.

– Аз ли? – попита тя.

– Да, госпожо Бърк – засмя се Азис и ѝ подаде ръка.

Тя хвана ръката му ѝ се изправи.

– Какво искате от мен?

– Не се притеснявайте, госпожо Бърк. Всичко ще бъде наред. Просто искаме да поговорите с някого.

– С кого?

– Не се притеснявайте. Всичко ще бъде наред. – Азис стисна рамото ѝ и отново ѝ повтори да не се притеснява. После внимателно я обърна към вратата и я изведе от стаята. После доближи радиостанцията към

устата си: – Муамар, ела в залата за пресконференции.

Вляво от Рап беше вратата, която водеше към главния вход на първия етаж. Вдясно оставаше вратата на залата за пресконференции. Рап искаше да провери всички врати наоколо за взривни устройства.

Когато се запъти към залата за пресконференции, чу оживен спор от контролната зала в Ленгли. В същото време чу пред себе си гласове.

– Мич – заговори генерал Кембъл, – спряха да пробиват.

Рап не отговори. Не искаше да се издаде, като предизвика повече шум от необходимо. Върна се в гостната към кабинета и се наведе до Адамс.

– Сигурни ли сте? – прошепна в микрофона.

– Да.

– С колко време разполагаме? – попита, докато влизаха в тунела.

– Не знаем.

Рап затвори вратата след себе си.

– Какви са предположенията?

Двамата с Адамс подминаха контролната зала за наблюдение на президента и минаха покрай втората метална врата. Рап я затвори, за да може спокойно да говори с Ленгли.

– Контролна зала, има твърде много бомби, а сме проверили едва една трета от помещенията. Единствената възможност е взводът тюлени да проникнат през покрива, за да обезвредят бомбите. Тогава Екипът за борба с тероризма ще може да влезе, иначе няма да стане.

– Имаме и друг проблем. Току-що забелязахме, че на един от мониторите в контролната зала за наблюдение в Белия дом се вижда картина от покрива.

Рап се замисли.

– Оставам тук. Когато момчетата се приближат към покрива, ще вляза и ще убия терориста, който седи вътре. – И зачака отговора на Кембъл. Ядоса се, че не чува спор. След десетина секунди не издържа и извика в микрофона: – Айрини, там ли си?

– Да.

– Дръж ме в течение, ако обичаш.

– Мич, изникнаха и други проблеми. Преместихме нападението с половин час напред – заговори генерал Кембъл. – Но сега вече нямаме време, а животът на президента е в опасност.

– Тогава дайте заповед на отряд „Делта“ да влезе в сградата, но

преди това Харис и хората му трябва да обезвредят бомбите, защото заложниците ще умрат.

– Това е много вероятно – отвърна генералът. – Шансът да вкараме в сградата Екипа за борба с тероризма е нищожен.

Рап започваше да се ядосва. Минутите минаваха, а хората, които ръководеха операцията, губеха самообладание.

– Трябва да ми помогнете. Мога да убия терориста, който седи в контролната зала за наблюдение. Мога да убия и онзи, който е в Кабинета на Рузвелт, но няма начин да се оправя с всичките тези бомби. Трябва да поемем риска!

– Не искаме да губим заложници, но няма да изпратим хората си на сигурна смърт – каза генерал Флъд.

– Ние сме тренирани да поемаме рискове, генерале! – викна Рап. – Ако бяхте по-млад, и вие щяхте да искате да сте вътре, в сградата, без значение колко опасно е. Попитайте Харис и хората му. Гарантирам ви, че искат да влязат.

Настъпи тишина.

– Съгласен съм, че трябва да опитаме – намеси се Кембъл.

Единствено Флъд трябваше да даде съгласието си. Операцията беше рискована, но трябваше да опитат. Флъд го знаеше. След кратък размисъл командващият Обединеното командване даде съгласието си. На секундата генерал Кембъл се обърна и започна да дава заповеди на хората, насядали пред него.

Самолетът се намираше на три минути от мястото, където трябваше да скочат, когато получи заповед да действат. Пилотът информира командир Харис за началото на операцията и четиримата тюлени се приближиха към рампата в задната част.

Наредиха се в колона. Пръв щеше да е Ривърс. Той провери парашутите на другите трима за последен път и зае мястото си на водач.

Харис се приближи към него и погледна към хоризонта. На запад слънцето вече не се виждаше. На изток всичко изглеждало така, сякаш настъпва краят на света. Погледна надолу и видя магистралата, която пресичаше града от изток на запад, и университета на Мериленд. Командирът беше убеден, че им предстои много труден скок.

– Времето е страхотно за скокове – извика Ривърс. – Кой идиот измисли този план?

– Било е и по-зле – ухили се Харис. – Само не забравяй да си

хванеш полата, преди да скочиш. – Ривърс показа среден пръст на командира си. Харис се засмя и го потупа по рамото. Сетне се върна на мястото си най-отзад в колоната и зачака сигнала.

В кабината замига зелена светлина, което означаваше, че трябва да скачат. Ривърс вдигна ръка и скочи. След него се хвърли Тони Кларк, последван от Джордан Ростийн и Дан Харис. Под тях, малко по на юг, се виждаше Белият дом.

Рап непрекъснато получаваше информация за хода на мисията от Ленгли и се опитваше да предвиди потенциалните проблеми. Беше се сетил за много, но имаше решения само за два.

– Вратата към контролната зала за наблюдение на Тайните служби заключена ли е? – попита той Адамс.

– Да.

– Шперцът ще ни свърши ли работа?

– Да.

– Свали монитора с камерата от жилетката си – нареди Рап. – Контролна зала, изпраща Милт към покрива, за да доведе тюлените.

– Сигурен ли си, че се налага? – попита генерал Кембъл.

– Не можем да си позволим грешки точно сега – отвърна Мич. – Милт, иди до стаята, където е Райли, и вземи пистолета ми. Не искам да стреляш с твоя револвер, ако се наложи. Кажй й да дойде тук, защото се нуждаем от помощта й. После излез на задните стълби, които водят към покрива. Някой от Ленгли ще ти се обади да ти каже, че е чисто. Това означава, че снайперистите ще са застреляли часовия на покрива. Когато чуеш това съобщение, искам веднага да отидеш до кабинката и да провериш дали терористът е още жив, защото, ако е така, ти ще трябва да го довършиш. Не трябва да го оставяш да съобщи по радиостанцията нищо! – Рап издърпа монитора от ръцете на Адамс и добави: – Побързай, Милт.

Адамс се затича по стълбите със завидна за възрастта си пъргавина и след малко изчезна в тунела. Рап погледна часовника си и са заслуша в разговорите, които водеха в Ленгли. Докато чакаше Райли, той настрои монитора да получава сигнал от устройството за наблюдение под вратата пред себе си. Виждаше врата на терориста, седнал пред мониторите.

След по-малко от трийсет секунди по стълбите се изкачи Анна Райли. Държеше се отстраня за ребрата.

– Боли ли те? – попита Рап.

Тя кимна.

– Потърпи още малко. Ето какво искам да направиш. – Рап извади шперца на Адамс. – Зад тази врата има друга и този ключ може да я отвори. В това помещение един терорист държи под око мониторите за наблюдение. Вероятно ще трябва да го убия, макар че не искам да го правя, ако не се налага.

– Значи искаш да отворя вратата с това, така ли?

– Да. Само прави каквото ти казвам и всичко ще бъде наред. – Рап набра кода и отвори металната врата. Постави монитора и пистолета си на земята. После коленичи и наплюнчи шперца. След това внимателно го допря до ключалката, като не изпускаше от поглед монитора. Започна бавно да го вкарва в ключалката. Една трета от шперца беше вече вътре, когато Рап внезапно спря. Терористът се облегна назад и вдигна ръце на тила си. Рап застина. После продължи да вкарва шперца в ключалката.

Когато приключи, се облегна на стената и направи знак на Райли да се приближи.

– Щом ти дам знак, хващаш шперца и дръжката. След това, ако ти кажа „Давай“, отключваш максимално бързо и се дръпваш настрана.

Три малки хеликоптера MD 530 летяха над река Потомак. Безшумните машини се управляваха от най-добрите пилоти в Специалните служби. Във всеки хеликоптер седяха по четирима командоси от „Делта“.

Приближаваха към Белия дом от юг. Трябваше да останат скрити, докато не получеха заповед за действие. Когато стигнаха до моста Арлингтън, започнаха да намаляват скоростта. Тук трябваше да изчакат заповедта.

Други три хеликоптера летяха към река Анакокия от североизток. Подминаха моста „Фредерик Дъглас“ и се отправиха на север. При Капитолия завиха на запад. На три пресечки оттук се намираше Белият дом.

Бойците, застанали край отворените врати, бяха готови да скочат. Всички бяха оборудвани с най-добрите защитни жилетки, на главите си носеха специални каски. Десет от дванайсетте мъже носеха автомати MP 10 със заглушители. Другите двама бяха въоръжени с тежка картечница M 60 ES. Каквото и да им се изпречеше на пътя, щяха да го

преодолеят. С изключение на бомбите. Ако тюлените не ги обезвредяха, операцията им щеше да продължи твърде кратко.

51.

На четири пресечки от Белия дом в часовниковата кула на Старата поща Чарли Уикър се намести зад пушката. На съседната платформа същото направи и неговият партньор, снайперистът Мик Бърг.

Бяха поставили противозвуковия похлупак върху платформите. Той щеше да поеме деветдесет и пет процента от шума. Уикър беше сигурен, че ще успеят. Според него вероятността да не улучат от това разстояние беше нула.

Единственото, което го притесняваше, беше времето. Вятърът се усиливаше. Тъмното небе сякаш слизаше все по-ниско. А вятърът и дъждът правят странни неща с куршума.

Уикър слушаше последната информация за скока на другарите си по радиостанцията. Времето на изстрела приближаваше.

На триста метра височина Мик Ривърс отвори парашута си. Погледна нагоре, за да провери дали се е разгънал правилно. Нямаше проблеми. Не си направи труда да гледа дали останалите са над него и дали са отворили парашутите си. Беше сигурен, че са успели.

Харис беше скочил последен.

– Новобранец – викна в микрофона. – Чуваш ли ме?

– Ясно и силно – отвърна Уикър.

– Приближаваме.

– Само ми дай сигнал.

Харис се спускаше плавно надолу и гледаше хората си под себе си. Изведнъж усети силен полъх на вятъра и една дъждовна капка падна на лицето му. Дъждът приближаваше. Бе на около два километра от тях. Харис не изпускаше от поглед Мик Ривърс, който вече беше съвсем близо до покрива.

Харис изчака до последния момент.

– Сега, Новобранец – извика. – Стреляй сега.

Уикър спря да диша и се съсредоточи. Намести кръстчето на оптичския мерник върху главата на терориста и натисна спусъка. Веднага зареди втори патрон и отново се прицели. Тогава чу шума от изстрела на Бърг. Погледна през оптичския мерник към кабинката на покрива, но там вече нямаше по какво да се стреля.

Ривърс беше изнервен. Беше усетил, че вятърът се усилива, и се

остави да пада като камък последните десет метра. Малко преди да се допре до земята, той дръпна шнуровите и се издигна. Така се приземи по-меко. След това бързо прибра парашута, откачи го от себе си и извади автоматата си.

– Уиски Едно е на покрива – каза в микрофона си.

Сетне се затича към кабинката.

– Часовият е отстранен – докладва след малко.

Кларк и Ростийн се приземиха един след друг. Ривърс потърси с поглед командира си. Харис се бореше с усилващия се вятър.

Спускаше се с прекалено голяма скорост към мястото за приземяване. Опитваше се да компенсира отклонението. Оставаша му не повече от четири метра. В момента, в който стъпи на покрива, силен вятър подхва парашута му и го задърпа към ръба на сградата.

Рап беше коленичил пред вратата на контролната зала в Белия дом. Райли беше приклепнала до него. Стояха, без да помръдват, вече няколко минути. Тогава Рап забеляза уплахата в погледа ѝ.

Той отмести микрофона си и се наведе към нея:

– Не се бой. Всичко ще бъде наред.

– Не искам да умреш – прошепна Райли. После го прегърна и бързо го целуна.

Сърцето на Рап подскочи.

– Не се страхувай за мен. Бил съм и в по-лоши ситуации. – Искаше му се да я целуне, но се дръпна. – Освен това ми дължиш вечеря.

Това я накара да се усмихне.

– Добре – отвърна тя. – Просто не прави глупости, за да имам възможност да ти се отблагодаря.

Преди да отговори, Рап чу командир Харис и хората му да си приказват. Вдигна микрофона пред устата си и посочи шперца.

Райли го хвана с треперещи ръце. Рап опря приклада на автоматата о рамото си. Не отделяше поглед от монитора. Чу, че снайперистите са стреляли и че първият от екипа тюлени е на покрива. Минаха няколко секунди, но нищо не се случваше. После дойде новината, че и вторият командос се е приземил. Учудващо, засега всичко вървеше по план.

Вятърът го влачеше към ръба на покрива. Не можеше да стори нищо.

– Уиски Четири е в беда – викна Ривърс, докато тичаше към

командира си. Настигна го миг преди вятърът да го отнесе, сграбчи го за крака и го спря. Това даде на Харис няколко секунди да откачи парашута от себе си. Той се строполи тежко на покрива.

Рап си мислеше, че ще успеят да проникнат в сградата без проблем. После чу, че Уиски Четири е в опасност. Не изпускаше от поглед малкия монитор пред себе си. Терористът в стаята седеше с гръб към вратата. Рап виждаше автоматa в скута му.

След няколко секунди дойде новината, че Уиски Четири е на покрива. Рап се успокои. Терористът се приведе напред. Беше забелязал нещо, но Рап не можеше да види какво. После мъжът посегна към радиостанцията, оставена на масата.

– Давай! – прошепна Рап.

Райли завъртя шперца, натисна бравата и отвори вратата. Рап влетя вътре и застреля терориста в мига, в който вдигаше радиостанцията към устата си. Мъжът се стовари върху контролното табло.

Рап се приближи към убития.

– Имам нужда от помощ – каза той в микрофона. – Веднага доведете тук екип „Уиски“. – Сетне вдигна радиостанцията и я приближи към ухото си. Гласът, който чу от другата страна, го накара да настръхне. Говореше Рафик Азис. – Контролна зала, ще се наложи скоро да заглушим комуникациите – каза бързо. – Аз ще ви дам сигнал. – После доближи радиостанцията към устата си и каза на фарси: – Всичко е наред. Нищо не е станало.

– Кой се обажда? – попита Азис след малко.

– Веднага заглушете комуникациите – извика Рап в микрофона. – Веднага!

52.

Азис погледна вратата към бункера. Вдигна радиостанцията и каза нещо. Отговор нямаше. Без да го карат, Бенгази провери и своята радиостанция. Резултатът беше същият. Азис погледна пейджъра на кръста си. След това се обърна към Бенгази.

– Вземи Раджиб и идете да възстановите връзката. – После се обърна към Ясин: – Продължавай.

Последва хората си към стълбището и когато стигнаха там, ги изчака да се изкачат до горните етажи. Провери още веднъж радиостанцията си. Вече започваше да се изнервя. Все още нямаше сигнал. Американците заглушаваха комуникациите им. Ако заглушаваха само честотите на радиостанциите им, нямаше проблем, но ако заглушаваха и всички дигитални честоти, пейджърите щяха да активират бомбите. Ако беше така, му оставаха само няколко възможности. Освен това нямаше много време за мислене.

Рап стоеше на вратата на контролната зала за наблюдение и чакаше всеки момент по коридора да се появят още терористи. Райли беше впирила поглед в убития терорист. Рап ѝ махна с ръка да се приближи.

Тя не видя жеста му.

– Анна, ела тук и стой зад мен – прошепна високо Рап. – Уиски Четири, къде сте, по дяволите?

– В тунела. На няколко секунди от вас.

– Побързайте.

Командир Харис, който тичаше след Адамс, го задмина. Влетя в контролната зала с насочено оръжие и се огледа.

Рап се обърна.

– Трябва да ги избием, преди да са разбрали какво става.

– Ами бомбите? – Останалите трима тюлени също влязоха в залата.

– Да се надяваме, че няма да избухнат, докато стреляме. С тях ще се заемем по-късно.

– По-кратко – намеси се генерал Кембъл. – Трябва да сме сигурни дали може да действаме по този начин.

– Тук има терорист, който пази дузина заложници – заговори бързо Рап. – Не знаем колко терористи има в стаята за одих на журналистите, но не може да са повече от петима или шестима. Освен това сега няма

време да спорим за това. Онези ще се вбесят, ако не им пуснем радиостанциите.

- Съгласен съм – каза Харис.
- Какво прави терористът в Кабинета на Рузвелт? – попита Рап.
- Седи си на стола, но Азис и още двама вървят към вас.
- Къде е отряд „Делта“?
- Идват.

Рап погледна Харис.

– Помещението, където са заложниците, е по-нататък по коридора. Вие отстранете терористите там. Аз ще се кача горе да ликвидирам онзи в Кабинета на Рузвелт.

– Искаш ли Мик да дойде с теб?

– Благодаря, но по-добре да остане с теб – отвърна Рап. – Аз виждам какво става на мониторите. Вие ще нападате, без да знаете срещу какво се изправяте. На теб ти трябва повече хора. – Рап тръгна към стълбището. – Ще се видим след около двамазет секунди – каза той на Райли. Вече на стълбите, Рап придърпа микрофона към устата си: – Контролна зала, най-добре помислете как ще ни измъкнете отук с всичките тези бомби наоколо.

Кенеди вече работеше по този въпрос. Събитията се развиваха с невероятна скорост. Кембъл обясняваше на събралите се генерали само най-важните моменти от операцията.

Кенеди потупа генерала по ръката.

– Аз поемам Железния, ти следи действията на Уиски Четири.

Кембъл кимна и се обърна към мониторите. До него седеше полковник Грей. Неговият екип „Браво“ се беше отправил към Белия дом. Генерал Флъд и Стансфийлд седяха на последния ред и гледаха към мониторите. И двамата предпочитаха да мълчат и да не се бъркат.

– Контролна зала до Железния. Всичко е чисто – каза Кенеди. – В коридора няма никой. Терористът е оставил автомата в скута си. Има вероятност и да е заспал.

– Разбрано – отвърна Рап. Изкачваше се по стълбите, които водеха към Овалния кабинет. Когато стигна там, натисна бутона и отвори тайната врата. Огледа се и излезе навън. След това прекоси кабинета и гостната. Там спря и погледна към коридора.

– Уиски Четири, на позиция ли сте? – попита.

Харис и тримата му бойци бяха клекнали в коридора пред стаята за отдиш. Първи беше Ривърс, след него бе Кларк, следваха Ростийн и Харис.

– Готови сме да атакуваме по твоя команда, Железен – каза Харис.

– Има ли промяна в стаята пред мен? – попита Рап.

– Не – отвърна Кенеди.

– Добре – рече Мич. – На три действаме. Едно... Две... – Хвана бравата. – Три... – Блъсна вратата, приклепна и насочи оръжието си към терориста. Мъжът понечи да стане, Рап изстреля два куршума един след друг. Терористът се свлече безжизнен на пода.

На долния етаж Харис и хората му нахлуха в помещението.

Ривърс стреля два пъти в един терорист до вратата. Тони Кларк пушна един откос в тялото на мъж, застанал на десетина метра пред него. Ростийн се огледа надясно, но не видя цел. Спря и остана на мястото си. Харис ги прикриваше откъм гърба. Забеляза на около пет метра вдясно от себе си трети терорист и натисна спусъка.

„Чисто е!“, викна Ривърс. По радиостанцията Рап ги питаше каква е ситуацията. Някой от заложниците извика за помощ.

53.

Трите малки хеликоптера набраха скорост. Валеше като из ведро, вятърът се усилваше. Пилотите увеличиха дистанцията. Първият хеликоптер увисна над Белия дом и четиримата командоси се спуснаха по въжетата. Последваха ги и бойците от другите две машини. Екип „Алфа“ действаше.

Азис се чудеше какво да предприеме, когато чу изстрели от „Калашников“ един етаж по-горе. Хукна обратно към преддверието на бункера. Нито Ясин, нито жената имаха представа, че нещо се е объркало. Азис сграбчи жената за ръката, повали я на колене пред себе си и я повлече по коридора.

– Отвори вратата! – извика на Ясин.

Когато се приближиха до стълбището, отново се чува изстрели. Азис отвори вратата и извика Бенгази. Изчака няколко секунди, но не получи отговор. Бесен, че са попречили на плана му, когато е бил толкова близо до успеха, той сграбчи жената за косата и я изкара на стълбището. Трябваше да се добере до първо ниво, инак нямаше да се измъкне. Бутна жената пред себе си. Изстрелите ехтяха над тях.

Когато стигнаха вратата за мазето на първо ниво, Азис се огледа. Продължиха нагоре. На следващата площадка Бенгази и Раджиб стреляха към горните етажи. По стълбите падаха гилзи.

– Муамар – надвика куршумите Азис, – остани тук още минута, не повече, и тръгвай към тунела.

– Добре! – викна Бенгази, без да се обръща.

Бяха вече на долния етаж, когато отгоре се чу силен тътен и нещо просветна. Азис държеше жената пред себе си като щит. Продължиха към тунела към Министерството на финансите. Това беше единственият път навън.

Зад ъгъла спряха. Азис се извърна рязко и удари жената с юмрук. Тя се свлече в безсъзнание. Той остави автоматата си на пода и започна да съблича зелените камуфлажни дрехи.

Рап бързо претърси помещението. Започна да маха качулките от главите на заложниците. Беше преброил деветима мъже. Миришеше на

урина.

– Уиски Четири, как е положението? – попита той.

– Всичко е наред. Има трима убити терористи и нито един убит заложник.

Рап погледна бомбата до стената. Червената лампичка върху нея мигаше.

– Все още не сме готови да излезем – каза той. – Доведи сапъорите тук. После се обърна към заложниците: – Спокойно. Няма от какво да се притеснявате. – После вдигна микрофона си: – Контролна зала, как ще процедираме оттук нататък?

– Започвайте да извеждате заложниците към тунела – отвърна Кенеди. – Ако не намерим друг начин, ще ги вземем с хеликоптери от покрива.

– Разбрано. Момчета, можете ли да ходите? – В отговор няколко от тях кимнаха. – Добре, тогава ме последвайте, но не пипайте нищо. За тези от вас, които не могат да се движат, ще се върна по-късно.

Рап поведе първите трима към скритата врата в стената.

– Контролна зала, какво е положението с Азис? – попита, докато тичаше към вратата. Не получи отговор. В този момент чу слаб шум. Червената светлинка на бомбата вече не мигаше. На нейно място се беше появила зелена, а под нея се виждаха цифрите на часовник.

– По дяволите! Бомбите се задействаха! Контролна зала, чувате ли ме? Уиски Четири, чувате ли ме? – Рап се затича обратно при заложниците. – Момчета, трябва да действаме бързо. Харис, изведи всички заложници в тунела. Това е единственият ни шанс.

– Би ли повторил? – обади се генерал Кембъл.

– Бомбите се активираха! Трябва да действаме бързо. Извикайте „Алфа“ да се върне на покрива. – Рап се обърна към заложниците: – Да тръгваме! Вървете след мен.

Той хукна към тунела, заложниците го последваха. Когато минаваше покрай контролната зала за наблюдение, той извика Милт и Анна. От долния етаж идваха заложниците от стаята за отдиш.

– По-бързо! Цялата сграда е пълна с експлозиви и не знам още колко време ни остава! – извика той. Хората се втурнаха нагоре.

В края на колоната тичаха тюлените. Последен бе Харис. Носеше един от заложниците на ръце.

– Има ли още хора долу? – попита Рап.

– Не – отвърна Харис. – Хайде, идвай и ти.

Рап тръгна след Харис, като затвори голямата метална врата след

себе си.

Азис надникна зад ъгъла, за да види дали Бенгази идва. Стрелбата беше спряла, което според него беше лош знак. Можеше да означава само, че Муамар и Раджиб са мъртви и че американците щяха скоро да бъдат при него.

Той погледна пейджъра си и се усмихна. Американците щяха да бъдат много изненадани. Бомбите вече се бяха активирали. След като бяха заглушили сигнала от лаптопа, пейджърите вече не получаваха команди и бяха задействали бомбите.

Зелените дрехи бяха заменени с черните маскировъчни униформи с жълт надпис „ФБР“ на гърба. Планът беше рискован, но не и неосъществим. Азис щеше да бъде облечен в униформата на ФБР, щеше да носи американски автомат и да нахлузи противогаз на главата си. Нямаше начин да го познаят в суматохата, която щяха да предизвикат бомбите навън. Отново погледна зад ъгъла. Очакваше да види хора от Екипа за борба с тероризма, но те не се появяваха. Беше подозрително тихо. Той отново погледна пейджъра си и си сложи противогаза.

Първата експлозия се чу като далечен тътен. Последваха я още няколко. Сградата се разтресе. От тавана започна да пада мазилка. Взривната вълна повали Азис върху падналата в несвяст секретарка на президента. Той се изправи, изтупа праха от косата си и извади малко фенерче. Ушите му бучаха. Включи светлината и се огледа.

Беше сигурен, че тунелът остава вляво. Тръгна натам, но пред него се появи купчина циментови отломки. Започна да се катери по тях. Страхуваше се някой по-голям блок да не е запушил изхода.

Противогазът му пречеше да диша, Сали Бърк му тежеше. След известно време въздухът се поизчисти и видимостта се подобри. Азис ускори крачка.

Изведнъж тунелът свърши и пред него изскочиха няколко души, облечени в униформи като неговата.

– Линейка! – извика Азис. – Трябва да я отнеса до линейката!

Един от мъжете го хвана за ръката и го издърпа настрана. Казваше нещо.

– Не чувам! – заклати глава Азис. – Оглушах от експлозията.

Когато излязоха от сградата, видяха отпред редица пожарни коли. Азис тръгна към спрелите малко по-нагоре линейки. Сега всяка секунда беше ценна. Искеше да свали противогаза, но беше твърде рисковано.

Тук трябваше да го чака Салим.

Когато стигнаха на кръстовището на Петнайсета улица и Хамилтън на една пресечка от Белия дом, се чу още една експлозия. Капакът на едно кошче за боклук наблизко изхвърча във въздуха. Мъжът, който му помагаше да върви, се хвърли на земята. Азис знаеше, че ще има и още експлозии, ако Русан си беше свършил работата.

Затича се по тротоара. Не спираше да се оглежда за бялата коса на Русан, но не го виждаше. Помисли си, че Салим се е уплашил и е избягал. Вече беше стигнал до последната линейка, когато го видя.

Отвори задната врата и се строполи вътре.

– Да се махаме – изрече задъхано.

Салим включи на задна и изтегли линейката на улицата. Включи сигнализацията и даде газ. Полицаите на кръстовището успяха да преместят барьерата малко преди линейката да връхлети върху нея.

Вицепрезидентът Бакстър крещеше вече от половин час на Далас Кинг. След като се бяха подиграли с него така, както никога през живота му, той тресна телефона и се развика на Кинг. Обвиняваше шефа на екипа си за всички грешки.

Кинг мълчеше. Тайничко вече се чувстваше по-добре. Това, че Бакстър нямаше да стане президент, не би попречило на кариерата му, но ако Абу Хасан се измъкнеше и разкажеше за онази разходка в Белия дом на ФБР или на медиите, с него беше свършено.

Кинг изчака шефа си да се навика и заговори бавно. Каза, че те са спасили живота на двайсет и пет заложници за някакви пари, които дори не са и техни. Намекна, че този проблем не е могло да бъде решен по-добре. След това, за да погъделичка егото на шефа си, добави, че историята е действителният съдник на действията им. Историята щеше да запомни Шърман Бакстър като политика, за когото човешкият живот е по-важен от парите и партийните пристрастия.

– Помни, че още нищо не е свършило. – Кинг се бе поотпуснал. Виждаше, че Бакстър харесва това, което чува. После изведнъж замълча, замисли се си и добави: – Това е страхотно. Наистина.

– Кое? – попита учудено Бакстър.

– Току-що Хейс ти направи най-голямата услуга. – Кинг плесна с ръце. – Ти вече не носиш отговорност и това се случи в най-удобния момент. Утре Азис ще поиска нещо още по-голямо и ти няма да си този, който ще трябва да решава какво да прави. Ще трябва да шурмуват

Белия дом и на Хейс ще му се наложи да издаде заповедта за това.

Уморена усмивка изкриви устните на Бакстър.

В този момент вратата се отвори и секретарката застана на прага.

– Включете телевизора.

Бакстър скочи от креслото и сграбчи дистанционното. На екрана се появи картина от портала на Белия дом, през който минаваха пожарни коли. Репортерите викаха в микрофоните, че засега няма данни за оцелели.

В момента, в който водещият повтори „няма оцелели“, Далас Кинг избута секретарката от кабинета и затвори вратата. Дватама с Бакстър останаха втречени в екрана. Около Белия дом се виждаха пламъци.

– Никой няма да излезе жив оттам! – каза Кинг. Вътрешно ликуваше.

Бакстър поклати отчаяно глава.

– Трябва да съобщим на медиите, че не ти си виновен за тази катастрофа – додаде Кинг.

Вицепрезидентът се взря в него.

– Далас, това е трагедия – промълви.

– В живота има много трагедии, Шърман. Трийсет хиляди души измират при автомобилни катастрофи годишно, сто хиляди – от рак на белите дробове – заговори Кинг. – Това наистина е трагедия, но на мен работата ми е да кажа на обществото, че не ти си виновен за нея. – Далас вдигна слушалката и набра номер. Когато от другата страна се обади оператор, Кинг каза: – Свържете ме с Шийла Дън! Кажете й, че я търси Далас Кинг, шеф на екипа на вицепрезидент Бакстър.

Докато чакаше, гледаше как Белият дом гори по телевизията.

54.

Президентът беше застанал пред Белия дом, облян от утринното слънце. Репортерите подвикваха въпроси, но той не им обръщаше внимание. Щеше да направи изявление по телевизията вечерта и да се опита да обясни трагичните събития от последните четири дни.

До него стоеше специален агент Уорч заедно с няколко агенти. Хейс гледаше към старата сграда и се чудеше как е възможно още да не се е срутила. За щастие пожарът не беше опустошил всичко. По-важно-то беше, че заложниците бяха спасени.

Джак Уорч потупа президента по рамото. Хейс погледна часовника си и кимна.

– Обзалагам се, че жена ти и децата ти са се зарадвали да те видят тази сутрин – каза президентът на Уорч.

Уорч се усмихна.

– Да, имаше много прегръдки и целувки.

Хейс също се засмя и потупа специалния агент по рамото. Вървяха към Пенсилвания Авеню, където бяха паркирани няколко лимузини. Насочиха се към къщата „Блеър“. Един пехотинец им отвори вратата и отдаде чест. Вътре вече седяха няколко репортери, кореспонденти за Белия дом.

– Щом Хари Труман е живял тук, защо да не мога и аз? – каза Хейс и се огледа.

– Всички са тук – посрещна го Вальри Джоунс.

Хейс оправи ръкавите на ризата си и влезе в стаята заедно с Уорч и Джоунс. Беше изтеглил срещата по-рано. Беше поканил Кенеди, Стансфийлд, генерал Кембъл и генерал Флъд, които седяха от едната страна на масата. От другата страна се бяха разположили вицепрезидентът Бакстър и Далас Кинг. Въпреки че на един от диваните имаше достатъчно място, Милт Адамс и Анна Райли бяха предпочели да останат прави.

– С интерес чакам момента да поговоря с вас – обърна се към тях Хейс, – но трябва да свърша някои неща преди това. – После се огледа. – Един човек липсва.

– Скоро ще дойде, господин президент.

– Добре. Да се захващаме за работа. – Хейс погледна Далас Кинг. – Сега ще оправим нещата. Далас, чух, че през последната седмица си се правил на човек, какврто не си. Имаш ли да кажеш нещо в своя защита?

Преди Далас Кинг да отговори, вратата се отвори и вътре влезе Мич Рап.

– Извинете за закъснението, господин президент – каза той.

– Не се притеснявайте, господин Круз. Тъкмо започвахме.

Рап се огледа и се запъти към Райли и Адамс.

По челото на Кинг избиха капки пот.

Президентът направи знак на Валъри Джоунс и тя извади сутрешното издание на вестник „Вашингтон Поуст“. Водещото заглавие гласеше: „Президентът Хейс издава заповед за нападение, то се превръща в провал“.

– Вестникът е получил тази информация снощи. Днес рейтингът му се е сгромолясал. Няма да си правя труда да чета статията. Господин Кинг, можете ли да ми обясните как е попаднала тази информация на първа страница?

Кинг вдигна рамене. Мислеше, че Хейс е разбрал за късното му посещение в Белия дом, но си отдъхна.

– Нека да опресня паметта ви. – Хейс протегна ръка и Стансфийлд му подаде някакви разпечатки. – Тук са извадките на телефонните обаждания и според тях някой вчера вечерта се е обаждал на „Поуст“ от кабинета на вицепрезидента. Имам информация, че някой е звънял от твоя мобилен телефон на една от журналистките в „Поуст“, Далас.

Кинг мълчеше.

– Аз звънях – каза накрая.

– Така си и мислех. – Хейс върна разпечатките на Стансфийлд и се обърна към Валъри, която му подаде папка и химикалка. – Позволихме си да напишем молбата ти за напускане. Би ли я подписал?

Кинг разписа двата екземпляра.

– Сега можеш да си ходиш – додаде Хейс.

Забил поглед в земята, Далас Кинг напусна помещението.

– Шърман, обичаш ли да пътуваш? – обърна се президентът към Бакстър.

Бакстър не отговори.

– Защото – продължи Хейс – през следващите три години ще се постарая да те изпратя на посещение във всяка страна от Третия свят. – Хейс закричи из кабинета. – Ти върна външната ни политика и националната ни сигурност десетилетие назад. Бих те уволнил, но не мога да го направя. Така че, Шърман, ще трябва да съм с теб през остатъка от мандата си, но веднага заявявам: без теб на следващите избори! И не се опитвай да ми играеш игрички, защото ще наредя на директор

Стансфийлд да започне да подава на медиите информация от досието ти. Сега се разкарай. И си дръж устата затворена.

Когато Бакстър затвори вратата зад себе си, Стансфийлд изрече спокойно:

– Вицепрезидентът няма досие в ЦРУ, сър.

– Знаем – намигна Хейс.

После си наля чаша вода, отпи една глътка и заговори:

– Не знам как да ви благодаря за работата, която свършихте. Бяхте невероятни. Ще започна от вас, господин Адамс. – Хей стисна ръката на Милт. – Задължен съм ви за това, което направихте, особено като вземем под внимание факта, че не сте били задължен.

– Изпълнявах дълга си, господин президент – отвърна Адамс притеснен.

– Трябват ни повече хора като теб, Милт. Ако има нещо, което мога да направя за теб...

– Има нещо, за което се сещам, сър.

– Какво е то?

– Тъй като не ми харесва особено да съм пенсионер, а и сега на сградата на Белия дом ѝ предстои реконструкция, се чудех дали няма да се съгласите да дойда като съветник при строежа...

– Разбира се. Това е чудесна идея, Милт. Ще го уредя. Нещо друго?

– Не, сър.

– Добре. Валъри ще се заеме веднага.

Адамс отново стисна ръката на президента, обърна се към Райли и я целуна по страната.

– Грижи се за този тук – посочи Рап и се ухили: – Е, господине от Тайните служби, надявам се повече да не ви срещам. – И стисна горещо десницата му.

– Човек никога не знае – отвърна Рап. – Може да намина да те видя някой път.

– Добре, но няма да ме молиш да идвам с теб на откачени мисии.

Двамата мъже се прегърнаха.

Президентът се обърна към Райли:

– Госпожице, първият ви ден в Белия дом беше доста странен.

– Да, сър.

– Ще останете ли при нас?

– Да остана?

– Да, в Белия дом.

– Разбира се.

– Добре – отвърна Хейс. – Повиках ви тук днес по две причини. Първата е да ви благодаря. Казаха ми, че сте помогнали на господин Круз да си свърши добре работата.

– Помогнах му съвсем малко. – Райли се изчерви.

– Оценявам помощта ви. А можете ли да познаете каква е втората причина?

– Това, че искам да разкажа за кризата – отвърна Анна.

– Да. Колко репортери са станали свидетели на разговор между президент и негов заместник, на какъвто вие присъствахте?

– Вероятно няколко.

– Точно така. – Хейс кимна към хората край масата. – Тези четиримата мислят, че е редно да ви принудя да подпишете документ, който ви забранява да огласявате нещата, които сте видели и чули. Аз обаче ги уверих, че има и по-добър начин да излезем от това положение. – Президентът замълча. След малко продължи: – Другият вариант е да се съгласите да премълчите някои неща за сметка на други.

Райли не можеше да повярва, че се пазари за това, и то с президента.

– Кои точно неща искате да цензурирате? – попита тя.

– Не искаме да се споменава, че ЦРУ са взели участие – заговори Кенеди.

– Мога ли да кажа, че сте участвали в планирането на спасителната операция?

– Само ако всичко остане напълно неясно или е едва намекнато.

– Имам предложение – намеси се Хейс. – Госпожице Райли, искате ли първа да разкажете за събитията? – И я погледна в очите. – По обяд директор Роуч ще даде пресконференция. Аз мога да споделя с вас някои подробности, които вие да занесете в Ен Би Си преди пресконференцията.

– Споразумяхме се – каза Райли.

– Добре. Значи става въпрос за следното. Вчера вечерта някакъв човек от ФБР е изнесъл ранена жена от тунела, който излиза под Министерството на финансите. Според по-късна информация ФБР не са успели да намерят един от терористите в развалините на сградата. Предполагаме, че той е избягал през тунела с ранената жена. – Президентът ѝ намигна. – Освен това по време на експлозиите в сградата не е имало агенти от ФБР.

– Значи ми казвате, че Азис е успял да избяга? – възкликна невярващо Райли.

– Така изглежда.

Райли погледна Рап. Той ѝ кимна.

– Заслужихте си правото, госпожице Райли – добави президентът.

– Благодаря, сър – промълви тя.

– Не, аз ви благодаря... – Той стисна ръката ѝ. – А, щях да забравя. Директорът на Тайните служби Трейси очаква да му се обадите. Ще ви даде много интересна информация за Далас Кинг. Сега ще ви помоля да ни оставите, защото трябва да обсъдим един въпрос, свързан с Рафик Азис.

Райли излезе. Рап изпита странното чувство, че трябва да изтича и да я спре. Намръщен, той се обърна към останалите.

– Не ме интересува кого трябва да подкупим или да заплашим, но искам главата на Азис – заговори президентът. – Искам да го хванете и искам да разгледаме различните възможности за решаване на проблемите с Ирак. – Хейс се обърна към Рап: – Не знам как да ти благодаря. Чувствам се неловко, че никой няма да разбере какво си направил за страната си.

– Само ме оставете да намеря Азис и да го застрелям – отвърна Рап.

– Разбира се, че ти ще го направиш. Което ми припомня нещо друго. Искам абсолютно всички сили на разузнаването да бъдат мобилизирани. Няма да играем по правилата на един терорист! Ако го засечем, искам да си в добра форма, Мич.

– Да, сър. – Рап стисна ръката на президента и излезе. Навън закри слънцето с длан и огледа тълпата. Не откри това, което искаше.

– Търсите ли нещо, господин Круз?

Рап погледна надолу. Анна Райли се беше облегла на лимузината на президента.

– Имам малко свободно време – каза тя с усмивка. – Ще ме изпратиш ли до ъгъла, откъдето ще взема такси?

– Разбира се.

Тръгнаха бавно един до друг.

– Ще ми кажеш ли някога истинското си име? – попита тя.

– Може би някой ден, когато започна да ти вярвам.

– А ще ми разкажеш ли историята на живота си? – попита след малко Анна.

– Когато поискаш.

– Все си мисля, че известно време ще си доста зает, нали?

– Кой знае. – Бяха стигнали до ъгъла. Спряха. – Мисля да си взема малко почивка.

- Наистина ли?
- Да. Защо си толкова изненадана?
- Защото не ми приличаш на човек, който си взима отпуск.
- Ще се изненадаш – вдигна рамене Рап.
- Ще се изненадам за много неща, ако те опозная по-добре – промълви тя.
- Съмнявам се. Обикновено съм доста отегчителен.
- Трябва да се разберем кога ще се видим на вечеря – каза Анна.
- Ще можеш ли да ме вместиш в програмата си?
- Какво ще кажеш за тази седмица?
- Аз си мислех за нещо по-скоро – отвърна той. После се наведе и я целуна. – Какво ще кажеш за тази вечер?

Епилог

Старият човек вървеше прегърбен по оживената улица. Наближаваше полунощ. Той си проправяше път между хората, като оглеждаше лицата им изпод вежди. Беше обут в износени маратонки, дънките му бяха мръсни и окъсели. Кожата му беше покрита с дебел слой нечистотия, прошарената му коса беше разрошена. В Сао Пауло, Бразилия, скитниците не са необичайна гледка, особено в квартал „Бом Ритеро“, където живеят над милион палестинци, иранци и други арабски емигранти.

Бяха успели да изкопчат от Фара Харут къде може да се крие Рафик Азис и буквално десет минути след като бяха получили информацията, над Сао Пауло се беше настанил един от спътниците на разузнаването и беше започнал да подслушва телефонните разговори в квартала. Компютрите в Мериленд обработваха записаните телефонни разговори и откриха глас, който съвпаднаше с търсения.

Старецът куцукаше из тълпата. Мръсна платнена чанта висеше през рамото му. Беше минал по тази уличка и снощи. До един вход стоеше мъж, под чието яке се очертаваше пистолет.

Рафик Азис беше наблизко. Рап го усещаше. Когато подмина часовия, извърна глава, за да огледа. Малко по-надолу спря и се наведе, за да вземе една капачка от земята. Когато се изправи, погледна през прозореца над себе си и видя двама мъже, които седяха на диван пред телевизор. Преди двацет минути Рап бе видял как пред входа спира кола, от която излезе проститутка и влезе в сградата.

Рап доуцука до едно кошче за боклук и зарови в него. На трийсетина метра по-нагоре, в една от тесните странични улички, се виждаше огънчето на цигара. Рап беше сам. Без помощ от специалните части на Бразилия, без фургон за подслушване и без специален екип. Не искаше да подплаши Азис и да го изпусне. Командир Харис с взвод тюлени бяха заели позиции в съседните сгради. Рап беше убедил шефовете си и президента да му дадат една седмица. Отне му няколко дни да открие това, което щеше да убегне на специалните устройства за следене на ЦРУ. Например издутината под дрехите на случаен човек на улицата, която се получаваше от скритото отдолу оръжие.

В тясната уличка цареше мрак. Рап прибра една празна бутилка в чантата си и вдигна очи към втория етаж на къщата. Една сянка се приближи до щорите край прозореца. Рап облиза пресъхналите си устни.

Сърцето му заби лудо, когато доближи до задната врата.

Часовият беше на не повече от десет метра пред него. Той се наведе да вземе нещо от земята и погледна ръцете на мъжа. Едната беше отпусната, в другата държеше цигара. Рап внимаваше къде стъпва. Вече беше на по-малко от три метра от часовия. Тогава мъжът викна нещо на арабски и посегна към кобура. Рап светкавично измъкна беретата от мръсната торба. Един куршум улучи часовия в челото.

С два скока Мич се озова до свличащия се мъж, за да го пусне плавно на земята. Извади малка радиостанция.

– Влизам – прошепна. Остави чантата до трупа и прекрачи прага. Чуваше се смях и звукът от телевизора. Рап затвори вратата след себе си и прекоси кухнята. Вляво бяха стълбите за втория етаж, а вдясно – стаята, където седяха двамата мъже.

Рап блъсна вратата. Мъжът, който седеше отляво, се извърна рязко. Рап веднага го позна. Салим Русан. Застреля първо онзи, който беше с гръб, сетне прониза с един куршум челото на Русан. Усили телевизора и пое по стълбите.

– Трима са отстранени – прошепна в радиостанцията си.

В горната част на стълбите спря и се заслуша. Иззад вратата се чуваха стонове на жена.

Рап си пое въздух. Моментът беше подходящ.

Нахлу в стаята с насочен пистолет. Беше тъмно. На леглото се гърчеха две тела. После над тях се появи ръка. Рап стреля и улучи Азис в лакътя.

Жената му пречеше. Азис се опитваше да се извърти, за да я използва като щит. Рап го простреля и в лакътя на другата ръка. Азис изстена.

Рап се приближи, издърпа жената от леглото, свали перуката и изкуствените си зъби и се надвеси над Азис, опрял цевта на пистолета си в главата му.

– Помниш ли ме? – изсъска.

В очите на Азис се четеше болка.

Рап докосна белега на лицето си.

– Спомен от Париж.

Азис замръзна. Устните му се изкривиха в зловеща усмивка.

Рап отстъпи и натисна спусъка.

– И четвъртата цел е неутрализирана – каза в радиостанцията.

Изведе проститутката до входа и й каза да бяга. Взе чантата си и извади от нея малък пакет. Вътре имаше С4 и часовников детонатор. Рап нагласи часовника на двайсет секунди и хвърли бомбата в къщата.

В края на уличката чакаше мерцедес седан. Рап отвори вратата и седна до командир Харис.

В момента, в който шофьорът натисна газта, отекна силна експлозия и тясната уличка се изпълни с пламъци.

КРАЙ

© 1999 Винс Флин
© 2001 Михаил Вапирев, превод от английски

Vince Flynn
Transfer of Power, 1999

Сканиране, разпознаване и редакция: dave, 2008

Издание:

ИК „Ера“, София, 2001

Художествено оформление на корицата: Димитър Стоянов – Димо

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9397>]